



*Slujitori  
și  
slujitoare*

*Volumul 3*

*Walter Keune*



# Cuprins

Prefață.....	1
Chimham .....	2
Machir .....	6
Nicodim .....	9
Natanael.....	13
Onisim .....	17
Bărbații din Cipru și Cirene.....	20
Malhus .....	23
Hanania, făcătorul de mir .....	28
Uziel, argintarul.....	31
Ghemaria .....	34
Fiii lui Haman.....	37
Slujitorii lui Saul .....	41
Slujitorii împăratului .....	44
Fiicele lui Șalum.....	47
Cei șapte slujbași de la curte .....	50
Cei cinci frați ai omului bogat.....	54
Oaspeții din casa lui Simon .....	58
Robii lui Iacov .....	61
Solii lui Iacov .....	65
Hanania, căpetenia peste cetățuie.....	68
Hanani .....	71

Isus ca băiat de 12 ani în Templu, în cercul cărturarilor .....	76
Cuart .....	80
Eutih .....	83
Unul dintre slujitorii lui Ioram .....	86
Femeia îndatorată, cu cei doi fii .....	89
Vrăjitorii din Egipt .....	92
Oaspeții îndoliați din casa lui Iair.....	95
Cei patru samariteni milostivi .....	98
Prietenii care l-au îngropat pe Ștefan .....	101
Copiii din Templu .....	104
Robii din pilda „Fiului risipitor” .....	107
Servitorii marelui preot .....	110
Băiatul care-l roagă pe Elisei să-l însoțească .....	113
Cei patru prieteni ai omului paralizat .....	116
Corăbierii .....	120
Roda, servitoarea .....	124
Servitorii de la nunta din Cana .....	127
Trecătorii .....	130
Cei zece prieteni ai lui Ghedeon.....	133
Oamenii născuți în casa lui Avraam.....	136
Cei doi slujitori ai lui Avraam.....	139
Secerătorii lui Boaz .....	143
Carp .....	146
Figel și Ermogen .....	149

Recabiții.....	152
Hobab .....	156
Obed-Edom .....	160
Cântăreții din timpul luptei.....	164
Alergătorii .....	168
Refugiații .....	172
Învățătorii și judecătorii de pe vremea lui Iosafat .....	176
Ornan .....	179
Iudeii care voiau să-L omoare cu pietre pe Domnul .....	183
Unul dintre cei care stăteau acolo.....	186
Iason .....	190
Fineas.....	194
Iohanen (în greacă Ioan).....	199
Publius .....	203
Oameni din Sihem, Șilo și Samaria.....	207
Eubul și Pudens și Linus și Claudia și toți frații.....	211
Harbona .....	215
Cirus .....	219
Elima .....	223
Matia.....	227
Cei șaptezeci.....	232
Un iudeu .....	236
Un ostaș .....	240
Bărbații lui Efraim.....	244

Iosif din Arimateea .....	248
Nadab și Abihu .....	252
Obadia .....	257
Copiii de pe muntele Ebal .....	262
Iaebet .....	267
Hur .....	271
Obed .....	275
Câțiva din popor .....	279
Hanameel .....	283
Cei trei servitori ai lui Corneliu .....	287
Bărbații dintre bătrânii țării .....	291
Hanania, Mișael, Azaria .....	295
Solii la împăratul fiilor lui Amon .....	299
Filozofii epicurieni .....	304
Filozofii stoici .....	308
Luca .....	312
Habacuc .....	316
Acuzatorii .....	320
Ionadab .....	325
O sută douăzeci de satrapi și două căpetenii .....	329

## Prefață

Dacă răsfoim albume cu poze din „vremurile bune de odinioară”, atunci găsim (aproape) exclusiv fotografii frumoase, „aranjate” și mai ales după motoul: „Copii, afară este frumos, soare strălucitor, să mergem în grădină. Copii, să nu spuneți „nu”. Astăzi facem o fotografie de familie sub tufa de trandafir. Îmbrăcați-vă frumos! Hai, pe curând!” Puțin mai târziu: „Așa, acum zâmbiți, vă rog! Toată lumea să privească aici și... Ochii deschiși.” Țac! „Mulțumesc mult! A fost super.” De aceste poze sunt pline albumele noastre. Sau ați văzut deja vreodată vreo poză în care mama, la apariția ploii, în pas alergător, mai trebuie să adune hainele de pe sârmă? Chiar poze în care tata trebuie să-i întindă turul pantalonilor băiatului necrescut? – Aceste scene le moștenim rar în albume. Păcat, pentru că tocmai aceste scene cotidiene formează, de fapt, marea parte a vieții noastre (cu excepția ultimului exemplu). Sau? „Slujitori și slujitoare” vrea să umple această lacună și să oglindească situațiile de fiecare zi. Ele sunt luate din viață, dar tocmai în aceste momente ar trebui să se arate în mod deosebit faptul că suntem creștini.

Vă doresc câștig lăuntric și binecuvântare la studiul cărții „Slujitori și slujitoare, volumul 3”.

51702 Bergneustadt, im Sommer 2021

Walter Keune

## Chimham

**2 Samuel 19.37-40:** Lasă, te rog, să se întoarcă robul tău, ca să mor în cetatea mea, lângă mormântul tatălui meu și al mamei mele! Și, iată, robul tău, Chimham, să treacă el cu domnul meu, împăratul, și fă-i ce este bine în ochii tăi“. Și împăratul i-a zis: „Chimham să treacă împreună cu mine și-i voi face ce va fi bine în ochii tăi și îți voi face tot ce vei voi de la mine!“ Și tot poporul a trecut Iordanul; și împăratul a trecut, și împăratul a sărutat pe Barzilai și l-a binecuvântat; și el s-a întors la locul său. Și împăratul a trecut la Ghilgal și Chimham a trecut cu el. Și tot poporul lui Iuda l-a condus pe împărat, și chiar și jumătate din poporul lui Israel.

**1 Împărați 2.7:** Dar să arăți îndurare fiilor lui Barzilai din Galaad și ei să fie dintre cei care vor mânca la masa ta, pentru că au venit la mine, când fugeam de fața lui Absalom, fratele tău.

**Ieremia 41.17:** ... și au mers și au locuit în Gherut-Chimham, care este lângă Betleem.

Împăratul David a mai dat pe patul morții câteva dispoziții care erau importante pentru el. David dorea foarte mult ca fiul său, Solomon, să arate bunătate față de fiii lui Barzilai, pentru că ei l-au încurajat și l-au întărit pe când fugea la Mahanaim dinaintea lui Absalom. Această întâlnire am studiat-o amănunțit. Deja am presupus că în afară de Șobi, Machir și Barzilai, mulțimea a mai fost ajutată acolo și de alți bărbați, căci altfel cine ar fi putut să care multele paturi și proviziile? Acum, la sfârșitul vieții, David ne divulgă că Barzilai i-a implicat și pe fiii săi. Știm, de asemenea, că Barzilai, la ultima sa întâlnire cu David, la Iordan, a renunțat la oferta generoasă a împăratului de a veni totuși cu el la Ierusalim, dar în loc de aceasta a propus ca David să-l ia cu sine pe slujitorul său, Chimham. Și, într-adevăr, Chimham s-a dus.



Să meditam câte ceva despre Chimham și vă întreb dacă nu cumva este prea de tot ca hanul din Betleem al lui Chimham (Ieremia 41.17), să aibă de-a face cu acest fiu al lui Barzilai. David provine din Betleem și precis îi va fi dat lui Chimham o parte a moștenirii sale părintești, căci marele nostru David, Domnul Isus, împarte și El moștenirea Sa cu toți aceia care I-au fost credincioși în vremea respingerii Sale.

Deci, Chimham a venit cu tată său, Barzilai, la Mahanaim. El a asistat la discuția preliminară pentru această acțiune de ajutorare, a simțit dragostea tatălui său pentru David, a fost dus de acest spirit de sacrificiu. Barzilai trebuie să fi fost un tată demn de invidiat, înțelept, căci unde este tatăl care poate să-și motiveze fiii să se declare pregătiți pentru o astfel de acțiune de ajutorare? Bine că a mers și tatăl însuși, cu toate că era deja la o vârstă înaintată. Un asemenea mod de comportare are mai mult efect decât simple cuvinte.

Părinții unei familii numeroase au fost întrebați odată în ce constă taina că toți copiii lor cei mulți sunt pe drumul credinței. „Da”, a spus tatăl, „acesta este harul lui Dumnezeu. Dar noi niciodată nu i-am trimis pe copiii noștri la orele de adunare, noi întotdeauna i-am luat cu noi.”

Acești părinți au învățat aceasta de la Barzilai. În familie n-a existat nicio prăpastie între generații. Fiii au ascultat chiar și la cincizeci de ani, căci Barzilai doar avea, oricum, optzeci de ani. Un frate a spus odată la o conferință, că copiii n-ar datora ascultare părinților numai până la o anumită vârstă, ci atâta timp cât trăiesc părinții. Acesta este un principiu bun. Poate că trece chiar și dincolo de moarte.

Relația bună a lui Barzilai cu fiul său, Chimham, ajunge apoi limpede la lumina zilei în 2 Samuel 19.35-40. Părinții iubitori își

fac griji și gânduri pentru viitorul copiilor lor, atât în privința materială, cât și cea spirituală. Nu toți părinții pot să le facă o casă copiilor lor. Lucrul acesta nici nu este cel mai important. Dar cum triumfă inima părinților când descoperă la copii dorința să-L cunoască mai îndeaproape pe Domnul Isus, să umble în apropierea Sa! Și astfel a prins Barzilai spontan ocazia să-l încredințeze împăratului David pe fiul său, Chimham. Acesta avea, într-adevăr, aceeași dorință, (de altfel, numele său înseamnă „dorință”), altfel nu s-ar fi dus cu ei.

Acum putea să savureze mâncărurile prețioase de la curtea împăratului. Acum putea să asculte cântatul cântăreților și al cântărețelor. Nimic nu-l mai atrăgea înapoi la „roditoarele câmpii ale Galaadului (Numeri 32), la jumătatea seminției lui Manase. Nu, el voia să rămână în apropierea împăratului. Și reflectați odată ce trebuie să fi trăit Chimham sub domnia minunată a lui Solomon! Chiar și împărăteasa din Seba și-a ieșit din fire când a observat toată slava lui Solomon. Chimham și frații săi au mâncat permanent la masa împăratului, ca Mefiboșet odinioară. Aceasta o datorează ei, printre altele, tatălui lor și sper că s-au și simțit bine aici. Nu degeaba scrie în 2 Samuel 19.40 că David l-a luat pe Chimham cu el întâi la Ghilgal. Știți ce înseamnă aceasta? Ghilgal era locul din Canaan unde copiii lui Israel trebuiau să învețe că firea lor este rea din temelie și potrivit Romani 6.6 trebuie, ca să zicem așa, să fie răstignită. Aceasta trebuie s-o învățăm toți, în fiecare zi din nou, căci abia atunci putem să savurăm bucuria în prezența Domnului. Nu oricine se simte bine aici. Iacov era într-o stare rea în prezența lui Dumnezeu și a strigat tare: „Cât de înfricoșător este locul acesta!” (Geneza 28.17). El n-a putut să se bucure de cântarea plăcută a cântăreților și a cântărețelor de acolo. Doresc din inimă ca noi să ne putem bucura de acesta! Îți place și ție să cânti? Mie, da. Dar cel mai frumos este totuși când inimile noastre pot cânta cu convingere împreună cântări duhovnicești. Aceste cântări sunt o comoară de adevăruri divine. Cântați-le împreună din răspuțeri! Nu

pot decât să-l felicit pe acest Chimham pentru fericirea de acolo, de la curtea împăratului! Și imaginați-vă, aceasta este partea care ne stă și nouă la dispoziție, astăzi încă. Într-adevăr, suntem invitați să căutăm apropierea Domnului Isus, adevăratul Împărat, să mâncăm cu El (Apocalipsa 3.20), să cântăm cu El (Evrei 2.12). Vrei să lași să-ți scape aceasta? Dar gândește-te la Ghilgal! Noi trebuie să ne fi depus păcatele acolo, la crucea de pe Golgota. Lucrul acesta este important.

Să mai spunem câteva cuvinte despre hanul lui Chimham. Este, în fond, posibil ca urmașii lui Chimham să fi întreținut acest loc de poposire. Dar, ca de atâtea ori, cade și acum o umbră pe acest nume, căci acest han a fost un loc de făurit planurile rele ale concetățenilor lui Ieremia, de a pleca în Egipt. Egiptul este imaginea lumii. Ce păcat! Și dacă putem să-i credem pe unii comentatori, atunci era același han aici, în Betleem, care mai târziu n-a avut niciun loc pentru Domnul Isus. Aceasta este și mai rău. De aceea să fim cu ochii în patru, să căutăm părtășia cu Domnul Isus din nou în fiecare zi, cum a făcut Chimham, slujitorul lui David.

## Machir

**2 Samuel 17.27:** Și a fost așa: pe când venea David la Mahanaim, Șobi, fiul lui Nahaș, din Raba fiilor lui Amon, și Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar, și Barzilai galaaditul, din Roghelim.

Machir avea o casă ospitalieră în Lodebar. El l-a acceptat pe ologul Mefiboșet împreună cu familia sa. Lucrul acesta n-a fost simplu, căci, în primul rând, era un urmaș al lui Saul, a cărui regalitate se ruinase atât de jalnic, iar el trebuia să se teamă că și el era căutat și prigonit. Cine-i oferea adăpost lui Mefiboșet, se pune singur în primejdie. În al doilea rând, Mefiboșet era olog de ambele picioare, un om de îngrijit pentru toată casa. Mefiboșet oferea o imagine de disperare aici în Lodebar. El personal era olog, iar tatăl și bunicul său căzuseră de curând în război. El se bucura că Machir a fost așa de amabil să-l primească. Aceasta era curată îndurare.

Dar într-o zi, în fața porții stau deodată trimișii împăratului David. Ei vor să-l ia pe Mefiboșet. Precis că primul său gând a fost: „Acum s-a sfârșit cu mine; m-a descoperit într-adevăr.” Această teamă dispăre abia când Mefiboșet aude cuvintele: „Nu te teme!” Machir, spre uimirea sa, va fi fost sigur informat mai târziu despre aceasta. El s-a minunat de bunătatea lui David față de acest urmaș al lui Saul. Sunt convins că Machir s-a bucurat în taină că acum acest bărbat olog a fost luat din casa lui și era așa de bine îngrijit la curtea împărătească. Acum are, în sfârșit, loc în casa lui. Era, într-adevăr, o povară sufletească să păstrezi ascuns în propria ta casă un fugăr. Bunătatea împăratului l-a impresionat profund pe Machir, iar prin aceasta, el fusese dezlegat în mod minunat de îngrijirea grea.

Eu îmi imaginez așa, că în inima lui Machir s-a dezvoltat o dragoste pentru David. Acest împărat avea o inimă bună. Uimirea de la început s-a transformat în simpatie și oare când exista o ocazie mai

frumoasă ca să-i arate împăratului simpatia și respectul său, decât acum în Mahanaim, unde împăratul însuși ajunsese în necaz și în strâmtoare? Putem să recunoaștem dragostea pentru David deja în varietatea darurilor din versetele 28 și 29.

Un proverb spune: cum strigi în pădure, așa se aude ecoul. David a arătat bunătate față de Mefiboșet. Machir a observat aceasta tăcut, iar acum arată și el bunătate față de împărat în strâmtoarea sa. Aceasta i-a făcut bine lui David.

Dar să luăm odată seama chiar la daruri. Trebuie să vă povestesc pe scurt ce experiență am făcut când m-am îngrijit de cumpărături pentru pachete de trimis în Rusia, la însărcinarea fraților și a surorilor din adunarea locală. După ce m-am informat ce era potrivit pentru acești sărmani oameni din Răsărit, am primit tot felul de recomandări. Așa că am asamblat un pachetel ca model, pentru examinare. Printre altele am adăugat și cafea, marmeladă, ceva ciocolată. Dar apoi, după o matură chibzuință am fost totuși de părere că trebuie împachetate numai alimente de bază, ca: făină, zahăr, lapte praf, grăsime și așa mai departe. Și era corect așa, căci fleacurile nu ajută pe nimeni care este în nevoie.

Dar nici n-ar fi trebuit să chibzuim atât; aici, în versetele 28 și 29 ne este dată o enumerare de alimente, cum nu poate fi alta mai bună pentru oamenii flămânzi. Sănătoasă și hrănitore. În schimb, dacă privim cele patru alimente foarte laudate din țara Egiptului, în Numeri 11.5, atunci vedem diferența dintre mâncarea sănătoasă, consistentă, și hrana Egiptului, care este lumea. Cu castraveți, praji și cepe nu se satură nimeni; acestea sunt ingrediente, iar pepenii au un conținut extrem de mare de apă; mai mult decât atât nu are lumea de oferit. Dar țara Canaan oferă hrană pentru suflet, care este sănătoasă și hrănitore.

Dar importantă este semnificația spirituală a acestor alimente. Exact așa cum trupul nostru are zilnic nevoie de hrană, tot așa și sufletul nostru tânjește zilnic după hrană spirituală, altfel se prăpădește. Și ce ar putea să fie mai minunat pentru un credincios, decât preocuparea cu Domnul Isus? El este hrana noastră. Aceasta o spune El Însuși în Ioan 6.35. În Ioan 6 vedem limpede că pâinile de orz, pe care băiețelul din versetul 9 le adusese cu el, sunt o referire la Domnul Isus Însuși și în legătura cu învierea Sa și cu viața veșnică (vezi versetele 39 și 40). Același indiciu îl avem în Ioan 12.24 cu grâul. Domnul Isus Își compară viața cu bobul de grâu, care trebuie să moară înainte să poată să aducă rod. Putem să continuăm cu astfel de paralele. Toate lucrurile bune pe care Machir și prietenii săi le-au adus cu ei ca să-l bucure pe David și mulțimea, acestea vorbesc despre Domnul și Mântuitorul nostru: El este „Inimii reală bucurie, / Lumina vieții pentru suflet, / El pâine-mi dă din cer și azi, / Mă mângâie-n orice necaz.” Aceasta a exprimat-o bine poetul cântării.

Lodebar, locul natal al lui Machir, se poate scrie în două feluri diferite. Și este interesant că această localitate și-a schimbat numele tocmai în clipa în care slujitorii lui David au apărut acolo. Din „Locul fără pășune” a devenit „Am un cuvânt pentru tine” sau „Există pășune”. Este remarcabil!

Din acel moment nu numai că s-a schimbat totul în viața lui Mefiboșet, ci și în inima lui Machiar s-a iscat o dragoste pentru David, care-și găsește expresia amabilă aici, în aceste daruri prețioase. Lodebar a devenit o localitate roditoare. David a transformat casa lui Machir, iar Machir i-a răsplătit acestui împărat tot binele de care a avut parte. Cum ar fi dacă și noi I-am putea face odată o bucurie Domnului și Mântuitorului nostru? Sau avem noi mai puțin la dispoziție decât Machir?

## Nicodim

**Ioan 3.1-2:** Dar era un om dintre farisei, cu numele Nicodim, un mai-mare al iudeilor. Acesta a venit la El noaptea și I-a spus: „Rabii, știm că ai venit Învățător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“.

**Ioan 7 50-52:** Nicodim (cel care venise noaptea la El, fiind unul dintre ei) le-a zis: „Judecă legea noastră pe un om dacă nu a auzit întâi de la el și nu a cunoscut ce face?“ Ei au răspuns și i-au zis: „Și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că nici un profet nu s-a ridicat din Galileea“.

**Ioan 19.39-42:** Și a venit și Nicodim, care venise la Isus întâi noaptea, și a adus un amestec de smirnă și aloe, cam o sută de măsuri. Au luat deci trupul lui Isus și l-au legat în fâșii de pânză de in, cu miresmele, cum este obiceiul la iudei să pregătească pentru înmormântare. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nimeni nu fusese pus vreodată. Deci, din cauza Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape, L-au pus pe Isus acolo.

În noaptea aceasta, Nicodim și-a luat inima-n dinți. Voia să vorbească cu Domnul Isus, cu Rabi. Neapărat. Așa că s-a furișat afară, în noapte, departe de familie, fără să știe cum va fi primit în casa de oaspeți la o astfel de oră târzie. Dumnezeu i-a arătat drumul. El a ajuns și a găsit un Domn pregătit să-l primească.

Nicodim a știut să-și formuleze cuvintele. Doar nu era oricine, ci un mai-mare al iudeilor, ba chiar mai mult; era învățătorul lui Israel, deci cel mai important și cel mai mare. Dar la ce au folosit toate acestea? La ce i-a folosit lui Nicodim discursul de laudă pentru Domnul, din versetul 2? La „știm” al său, Domnul îi răspunde în versetul 10 cu: „nu cunoști?” Acel „dacă nu” al lui Nicodim, din

versetul 2, Domnul îl preia în versetul 3 și ajunge imediat la esență: „Dacă cineva nu este născut din nou”. Aceasta este! Aici voia Domnul Isus să ajungă cu Nicodim.

Domnul Se pricepea magistral să folosească circumstanțele exterioare ca material didactic pentru gândurile Sale cerești. El a vorbit în această noapte cu Nicodim despre întuneric și lumină. Și el a fost primul om care a auzit acest minunat verset 16, că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a trimis pe singurul Său Fiu. Acest Fiu stătea acum în fața sa. Și în timp ce El stătea în fața lui Nicodim, El era în același timp în cer (versetul 13), așa că fiecare cuvânt venea din imediata apropiere a lui Dumnezeu. Nicodim a simțit aceasta, pentru că a devenit tot mai tăcut și tot mai tăcut. Și sunt convins că după aceea, pe când trecea prin noaptea clară, înstelată, în drum spre casă, deoarece în inima sa căzuse bobul de grâu al vieții veșnice - acum încolțea.

De unde știi? Din capitolele 7 și 19. În capitolul 7, Nicodim stă în mijlocul confrăților săi, fariseii, care-și ocărau slujitorii că nu L-au prins pe Domnul și nu L-au adus acolo. Dar apoi a venit un glăscior slab din mijlocul lor și a întrebat foarte timid: „Judecă legea noastră pe un om dacă n-a auzit întâi de la el?” Cine a fost? Toți au întors capetele. Desigur, era Nicodim, mai-marele lor. Această întrebare i-a adus dintr-odată critica și disprețul public. El a riscat imediat să fie dat afară din sinagogă; și aceasta era pentru un drept-credincios iudeu aproape lucrul cel mai rău care exista. Dar aceasta îi era indiferent lui Nicodim. N-avea încotro. Inima sa era deja foarte legată de Persoana prețioasă a Domnului Isus. În timpul care a urmat s-a mai abținut tactic puțin. Ostilitatea exterioară încă i se mai părea primejdioasă. Omenește vorbind, putem să înțelegem aceasta. Dar în cele din urmă, în capitolul 19, curajul său a răzbit. Atunci a căzut orice considerație pentru sine însuși. Credința în acest Rabi, acest Domn, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, și-a croit drum în public. Domnul Isus a murit, ucenicii care I-au stat cel mai



aproape, au fugit. Dar acum s-au ivit alți doi, care i-au înlocuit în mărturie. Iosif din Arimateea și chiar Nicodim al nostru au mers, „au îndrăznit și au intrat la Pilat” (Marcu 15.43) și i-au cerut trupul lui Isus. Deci, la urmă, Nicodim a spus tot. Acum și-a descoperit inima. Nu mai este nici o șovăială, nici un „știm” pedant, nicio îndoială nu mai are despre „cum se poate petrece aceasta sau aceasta”; și chiar întrebarea slabă din capitoul 7 este de mult uitată. Nicodim apare cu o sută de pfunzi de smirnă și aloe (în cuvinte: o sută de pfunzi): 33 de kilograme. Atâta n-ar fi putut nici femeile să ducă. El a adus smirnă și aloe. De unde avea Nicodim această mare finețe, încât a ales tocmai aceste mirodenii? Smirna vorbește despre suferință; ea fusese luată din scoarța unui copac, care fusese doborât mai înainte. Și pusă-n foc, ieșea un parfum minunat din ea. Aceasta amintește de suferințele Domnului și de gloriile de mai târziu. Nicodim, ai făcut o alegere frumoasă și ai băgat mâna adânc în pungă. O dovadă convingătoare pentru autenticitatea credinței tale și dăruirea inimii tale Domnului Isus.

Cu ani în urmă, în Friedland, o femeie mai în vârstă s-a declarat de partea Domnului Isus. Dar mulți nu prea aveau încredere în povestea aceasta, pentru că viața exterioară a acestei femei nu lăsa să se vadă că era un copil al lui Dumnezeu. Totuși, într-o zi, i-a pus în mână evanghelistului, prin care venise ea pe atunci la credință, o bancnotă și a spus: „Vrei, te rog, să privești aceasta ca pe o jertfă de mulțumire?” Apoi a dispărut iarăși repede. Din acel moment, bănuielile în legătură cu adevărata ei mântuire au fost ca evaporate. De aceeași părere era și evanghelistul și a adăugat motivarea: „Căci ultimul lucru care ajunge la om să se convertească este portmoneul”.

Tot așa a fost și la Nicodim. Hotărârea sa, de a se așeza de partea Domnului, se poate recunoaște din suma uriașă de bani pe care a dat-o pentru El. „Apoi, cei doi I-au pus trupul în mormânt”. Femeile au privit (Luca 23.55); și noi privim cum Îl cinstesc ei în mijlocul

lor, într-un mod plin de dragoste pe Mântuitorul mort. Acesta a fost un moment de bucurie și de adorare atât pentru Iosif, cât și pentru Nicodim. Vă puteți dumneavoastră imagina fericirea celor doi în ziua învierii?

## Natanael

**Ioan 1.45-51:** Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela despre care au scris Moise în lege și profeții: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret“. Și Natanael i-a spus: „Poate fi ceva bun din Nazaret?“ Filip i-a spus: „Vino și vezi!“ Isus l-a văzut pe Natanael venind spre El și a spus despre el: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie“. Natanael l-a spus: „De unde mă cunoști?“ Isus a răspuns și i-a zis: „Înainte ca Filip să te cheme, te-am văzut, când erai sub smochin“. Natanael a răspuns și l-a zis: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!“ Isus a răspuns și i-a zis: „Pentru că ți-am spus: «Te-am văzut sub smochin», crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea. Și El i-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că de acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului!“.

Satele învecinate au așa, luptele lor de rivalitate. Nu numai în fotbal sunt ele date. Omul vrea să dovedească în toate domeniile că el este cel mai mare și cel mai bun. Astfel domnea în Cana părerea că din acest târg murdar de provincie, din Nazaret, precis nu putea veni nimic bun. Aceasta o știa oricine; chiar și Natanael se alăturase acestei păreri. Dar așa cum este în viață, de multe ori, personalități renumite provin din localități absolut nesemnificative. Astfel, Chagall, acest mare artist, a inclus aproape în toate vitraliile sale câteva case din satul său natal rusesc. El și-a iubit locul natal, oricât de sărac și de mic a fost.

Deci, Natanael trebuia să fie sfătuit mai bine. Într-o zi vine prietenul său, Filip, fugind, și îl cheamă cu glas tare de sub smochin: Vino imediat și tu, Natanael, „Noi L-am găsit pe Acela despre care au scris Moise în lege și profeții, pe Isus, fiul lui Iosif, care este din

Nazaret” (versetul 45). Îndoielile de la început ale lui Natanael au dispărut curând, pentru că puterea de convingere a cuvintelor lui Filip este așa de entuziasmantă, încât Natanael iese imediat de sub smochin și fuge cu el. Poate că el s-a dus întotdeauna la acest locșor de sub smochin, ca să mediteze la venirea lui Mesia; în orice caz, el era familiarizat cu gândul Mântuitorului lui Israel, doar îl studiasse pe Moise și îi studiasse pe profeți. Dar apoi a venit întâlnirea personală. Se spune că la o discuție de prezentare, prima impresie ar fi de o importanță determinantă. Așa și aici. Domnul Isus recunoaște în Natanael un iudeu extrem de sincer (versetul 47), iar Natanael este perplex pentru că El îl cunoaște așa de exact. El este așa de copleșit de omnisciența și omniprezența acestui „Isus din Nazaret”, încât exclamă spontan, - am putea spune: în adorare: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

Dacă ne gândim ce drum lung trebuie să parcurgă de multe ori oamenii ca să ajungă la această cunoaștere, atunci putem să-l invidiem pe Natanael: un caracter deschis, sincer, care este pregătit să-și schimbe părerea într-un timp scurt, necondiționat. Un bărbat care poate mai mult. Da, încă mai mult, care poate să asculte și să creadă. Petru a primit o descoperire divină, că Domnul este Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16.16), Ioan Botezătorul a fost un proroc și spune: „Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (versetul 34). Alții (ca sutașul de la cruce), au recunoscut acest adevăr în fața semnelor, a minunilor și a evenimentelor supranaturale. Alții, iarăși, n-au vrut până la capăt să recunoască, ei s-au împotrivit acestui adevăr până la împietrire.

Dar Natanael, acest „israelit în care nu este viclenie”, a recunoscut imediat măreția Domnului și L-a primit în inima sa. Așa de simplu este aceasta. Ah, dacă am avea toți ceva mai mult din această simplitate copilărească, chiar să acceptăm ceva care ne era străin mai înainte! El L-a acceptat imediat și ca Împărat al lui Israel. Mă gândesc la farisei și la cărturari, care s-au lăsat așa de greu ca să-L

accepte pe Domnul. Natanael n-a avut aici nicio problemă. Și pe astfel de oameni, gata să facă cu plăcere ceva, Domnul îi ajută mai departe. Natanael putea în această clipă deja să „vadă lucruri mai mari”. Domnul îi spune că El este și Fiul Omului, care va governa cândva ca Om pe pământ. Firește că El era Dumnezeu și Împărat în același timp, dar ca Om, să zicem așa, ca Isus din Nazaret, El va avea și va moșteni această măreție divină.

Toate aceste adevăruri mari a putut Domnul Isus să i le încredințeze lui Natanael deja la prima întâlnire, tocmai pentru că el avea o inimă receptivă. Natanael era impresionat de tot de Persoana Domnului Isus și de atotputernicia Sa. Cum s-a mirat el că Domnul îl văzuse deja sub smochin! Acesta nu putea fi pentru el decât Fiul lui Dumnezeu și Împăratul lui Israel. Numai Dumnezeu este omniprezent. El te vede și pe tine și pe mine oricând. El cunoaște gândurile inimilor noastre. Mărturisirile buzelor nu valorează nimic în ochii Săi.

O tânără fată credincioasă a fost întrebată odată de un batjocoritor: „De fapt, unde este Dumnezeul tău? Îți dau o portocală dacă-mi spui pe unde Își petrece vremea.” Din fericire, fata a găsit un răspuns frumos, potrivit: „Și eu vă dau două portocale, dacă-mi spuneți unde nu este El.”

Natanael era un om fără viclenie, în el puteai să ai încredere, să vezi până în fundul inimii. Poate că prezența acestui bărbat sincer, în Ioan 21, a fost foarte penibilă pentru Petru, când a fost întrebat: „Mă iubești?” Natanael era și el acolo (Ioan 21.2). Oare Petru s-a rușinat de el și de simplitatea inimii sale?

Dumnezeu face ca omul sincer să reușească. Natanael a avut la început îndoieli, dar ele au dispărut în prezența Domnului atotputernic. Și dacă putem admite că Natanael și ucenicul Bartolomeu sunt una și aceeași persoană, atunci îl regăsim în mica

odaie de sus, din Faptele Apostolilor 1, unde stăruiau unanim în rugăciune după toate acele zile îngrozitoare ale respingerii Domnului Isus. Și tocmai pentru rugăciune sunt așa de importante sinceritatea și loialitatea. Domnul nu poate să vadă ipocrizia, pentru că El ne cunoaște oricum gândurile, dar ferice de cel care le prezintă limpede înaintea Sa. Și acela va fi binecuvântat.

Iar Natanael sau Bartolomeu a fost binecuvântat și a fost o binecuvântare pentru alții. Dacă putem să credem ce spune istoriografia, acest bărbat reținut – cel puțin între ucenici – a activat printre „cei care trăiesc ca străini, prin împrăștiere prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia, Bitinia” (1 Petru 1.1). El a răspândit credința creștină până departe, în nordul acestor regiuni asiatice. Până în Armenia. În această țară, care este situată în mijlocul țărilor musulmane, credința creștină s-a menținut la un procentaj foarte ridicat (94%). Oare acest frumos eveniment, din această regiune, poate fi atribuit slujbei devotate și modeste a apostolului Bartolomeu? Dumnezeu știe!

## Onisim

**Filimon 10-21:** ...te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele, *pentru* Onisim, odinioară nefolositor ție, dar acum folositor și ție și mie, pe care ți l-am trimis înapoi: pe el primește-l, care este inima mea, pe care eu voiam să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău în lanțurile Evangheliei; dar n-am dorit să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele tău să nu fie ca de silă, ci de bunăvoie. Pentru că, poate pentru aceasta s a despărțit de tine pentru un timp, ca să-l ai pentru totdeauna; de acum nu ca rob, ci mai presus de rob, ca frate preaiubit, mai ales pentru mine și cu atât mai mult pentru tine, și în carne și în Domnul. Deci, dacă mă consideri părtaș, primește-l ca pe mine; iar dacă te-a nedreptățit cu ceva sau îți datorează ceva, pune aceasta în contul meu. Eu, Pavel, am scris cu propria mea mână: eu voi plăti; ca să nu-ți spun că și tu îmi ești dator. Da, frate, eu să am folos de la tine în Domnul: înviorează-mi inima în Hristos! Ți-am scris încredințat de ascultarea ta, știind că vei face și mai mult decât ce spun.

Comerțul cu sclavi a fost unul dintre cele mai negre capitole din istoria omenirii. Nu vreau să știu câte lacrimi au fost plânse în fața acestei brutalități. Și câte un sclav n-a mai putut să suporte, pur și simplu, sub biciul stăpânului său. Nu vreau să-i fac nici un reproș lui Filimon, dar este sigur că Onisim, sclavul său, a luat-o la sănătoasa. Și chiar dacă - în cel mai bun caz - Filimon l-a trimis la Roma într-o călătorie de afaceri, el tot a rămas plecat mai mult decât era îngăduit.

Oare ce se va fi gândit Onisim la aceasta? Nu s-a gândit el deloc la pedeapsa mare care îl aștepta? Sau s-a bazat pe îndurarea stăpânului său creștin? Aceasta ar fi fost, cu siguranță, o treabă riscantă. Poate că îi bătea inima așa, încât a trebuit neapărat să caute refugiu la

apostolul Pavel. Doar îl cunoștea pe apostol deja din casa lui Filimon. Lui voia să i se încredințeze în necazul său. Pavel avea o inimă pentru păcătoși. Aceasta o știa Onisim.

Onisim a pătruns, într-adevăr, până la Pavel. El nu s-a rușinat să meargă până la închisoare, până în celula unde apostolul era închis. Acolo i-a mai întâlnit pe: Epafra, Marcu, Aristarh, Dima și Luca. Și aici, în această temniță subterană nepermisă, I-a mărturisit el Mântuitorului vina păcatului său și a venit la credință prin cuvintele apostolului. Ce sărbătoare, ce bucurie aici în temnița din Roma! Onisim a fost din ceasul acela un om nou. Uitate au fost greutățile călătoriei, uitat a fost timpul nefericit de la Filimon, uitate toate grijile și necazurile statutului său de sclav! De acum încolo, viața sa trebuia să se schimbe, să devină mai utilă.

Onisim îi va fi prezentat apostolului și teama și grija sa despre cum avea el să se întâlnească din nou cu stăpânul său, Filimon. Un sclav fugit era în primejdie să fie omorât. Deuteronomul 23.15-16 apără un asemenea sclav dezertat prin aceea, că nu mai era permis să fie predat din nou în mâna fostului său stăpân. Apostolul are înțelegere pentru situația lui Onisim și îl îndrăgise atât, încât ar fi preferat să-l păstreze la sine. Dar el nu voia aceasta. Onisim trebuia să se întoarcă la Filimon și apostolul voia să-i ușureze întoarcerea prin aceea, că scria această epistolă impresionantă către Filimon. O epistolă care apela la îndurarea lui Filimon, să-l primească totuși din nou înapoi pe robul său, Onisim, ba chiar să-l considere ca frate în Hristos. Eu cred că Filimon a și făcut aceasta, căci altfel ar fi rupt epistola și ar fi aruncat-o la coșul de hârtii. Filimon nu voia totuși să-l dezamăgească pe marele apostol. El îl va fi privit pe Onisim cu alți ochi, iar Onisim îi va fi făcut bucurie stăpânului său, începând din ceasul acela.

Oare cum va fi stat la sosire în fața ușii? Precis că i-a întins lui Filimon deja de departe scrisoarea apostolului. În fond, epistola le



era dresată și Apfieii și lui Arhip. Poate soția sa și fiul său, pentru că Onisim doar trebuia să se împăce și cu ei. Onisim n-a trebuit să spună multe. Apostolul notase tot; el a fost avocatul său și cuvinte mai frumoase de împăcare cu greu ar fi găsit cineva. O scrisoare de recomandare pentru Onisim, cum mai plină de dragoste n-ar fi putut să fie alta. Aceasta trebuia să fie citită tare în duminica următoare, căci ora de adunare doar era în casa lui Filimon, iar Onisim ședea, cu fața strălucitoare, din nou pe vechiul său loc. Sau avea de acum înainte voie să se așeze ceva mai în față?

Onisim a devenit un frate foarte util. În plus, numele său înseamnă „folositor”. Și dacă putem să credem întâmplarea, atunci Ignatius din Antiohia s-a întâlnit în anul 110, în Smirna, cu un anume episcop din Efes, pe nume Onisim, și în scrisoarea sa către Efeseni el notează și numele Onisim, cu unele referiri deslușite despre trecutul său. Imaginați-vă că acest Onisim a crescut atât de mult în credință, încât a devenit un supraveghetor în adunarea din Efes. Pavel îl numește în Epistola către Coloseni „credinciosul și preaiubitul frate” (Coloseni 4.9). Harul lui Dumnezeu poate să facă din sclavi nefolositori, niște slujitori valoroși în via lui Dumnezeu. El vrea să facă ceva și din tine și din mine. Să nu spui că nu ai aptitudini; atunci vreau să-ți povestesc despre fata care a fost odată la ora de evanghelizare a lui Moody.

După o evanghelizare de-a lui Moody, o fată aștepta în sala unde avusese loc vestirea; ea încă era sub influența celor auzite. Atunci i s-a adresat cineva și a sfătuit-o: „Trebuie să citești mult Biblia”. Un al doilea s-a alăturat și a completat: „Trebuie să te rogi mult”. Sărmanul copil n-a mers acasă prea mângâiat; a căzut în genunchi și a strigat către Dumnezeu: „O, Doamne, să citesc, nu pot, ce trebuie să mă rog, nu știu. Primește-mă așa cum sunt!”

## Bărbații din Cipru și Cirene

**Faptele apostolilor 11.20-21:** Dar erau unii dintre ei, ciprioți și cireneni care, intrând în Antiohia, vorbeau și grecilor, vestind Evanghelia Domnului Isus. Și mâna Domnului era cu ei și un mare număr au crezut și s-au întors la Domnul.

„Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” Spre această poruncă din Levitic 19 a arătat Domnul Însuși de mai multe ori. Este important să ne vedem întâi de treburile noastre, înainte de a ne asuma sarcini dincolo de ecuator. În zilele noastre, presa ne furnizează multe noutăți din toată lumea. Ne putem tulbura de-a binelea pentru grozăviile popoarelor străine. Nedreptatea este strigătoare la cer în toată lumea. Dar înainte să demonstrăm împotriva asupririi din Africa și a faptelor rușinoase din Orientul Apropiat, să ne întrebăm dacă noi suntem în relații bune cu proprii noștri vecini. Înainte să ne interesăm de triburile din Africa de Sud și din China, trebuie să ne întrebăm dacă noi suntem cunoscuți pe propria noastră stradă cu cele două rânduri de case, ca fiind creștini. Dacă aici m-am născut, atunci aici este prima mea responsabilitate. Aici locuiește aproapele meu pe care trebuie să-l iubesc.

Bărbații din Cipru și Cirene aveau o inimă pentru compatrioții lor, respectiv, popoarele învecinate. Acești bărbați iudei fuseseră pe atunci alungați din Israel, după uciderea lui Ștefan. Ei s-au așezat în Cipru și în Cirene și au locuit acolo mulți ani. Erau oameni credincioși, care au fost de partea lui Ștefan. Acum îi întâlnim din nou, dintr-odată, în Antiohia, condiționat de circumstanțele profesionale sau familiare. Antiohia era, după Roma și Alexandria, a treia mare cetate din acea vreme. Ea era o cetate de garnizoană romană și în același timp era o colonie iudaică, dar avea mai cu seamă o reliefare grecească. Era o cetate enormă, în care prospera viața culturală, dar care nu putea să-și ascundă partea neplăcută,

negativă. Este limpede că în această cetate se întâlnea tot ce avea rang și nume. Așa că sunt și mulți greci aici. Nu vreau acum să spun iudei greci ca în Faptele apostolilor 6.1, ci greci originari, deci păgâni. Lucrul acesta este important pentru înțelegerea întâmplării din versetele 20-21. Departe de public se întâmpla aici în Antiohia o mare minune dumnezeiască. Scriptura dedică celor întâmplare numai câteva versete, și totuși cerul era în mișcare potrivit cu aceasta. Știți de ce? Pentru că în aceste zile un număr mare de oameni au crezut Evanghelia și s-au întors la Domnul. „Păi”, spui tu, „doar au existat de mai multe ori treziri mari cu multe convertiri.” Corect. Dar până acum am văzut aceasta numai la Israel, de exemplu, în ziua Cincizecimii. A fost impunător! Apariția lui Petru a fost curajoasă și convingătoare. Iar în Faptele apostolilor 4.31 chiar s-a cutremurat locul unde se rugau.

Aici, în Antiohia, aceasta este altfel. Totul este așa de discret! Aici nu este niciun apostol Petru, niciun apostol Pavel, Ierusalimul este foarte departe. Câțiva bărbați necunoscuți de pe insula Cipru și din colonia africană, Cirene, își permit să transmită compatrioților lor prețioasa ofertă a Evangheliei. Oare acești bărbați au înțeles mai bine planul divin de mântuire referitor la națiuni, decât Petru, căruia Dumnezeu a trebuit întâi să-i clarifice prin vedenie, că la fel și națiunile au parte la jertfa lui Isus Hristos?

În versetul 19 se subliniază mai limpede că iudeii credincioși au vorbit „numai iudeilor”. Chiar și Pavel, mai târziu, mergea mereu întâi în sinagogile iudeilor, înainte să adreseze națiunilor cuvântul (Romani 1.16). De aceea îi admir așa pe acești bărbați din Cipru și Cirene. Ei se adresează fără multă introducere grecilor, pe care doar îi cunoșteau de acasă. Limba și cultura le erau foarte familiare. Ei stăteau astfel sub influența harului divin (versetul 23), încât nu se îndoiau câtuși de puțin că acest har le va reveni și grecilor. Dumnezeu trebuie să le fi prezentat aceasta foarte limpede acestor bărbați, căci rezultatul propovăduirii lor este copleșitor.

Observ că acești bărbați din Cipru și Cirene nu-L prezintă pe Domnul Isus numai ca Mântuitor, ci și ca Domn, de care trebuie să ascultăm. Corespunzător este și rezultatul. Grecii care vin la credință aici, în Antiohia, și ca să zicem așa, constituie stocul de bază pentru această adunare importantă, ei nu numai că au crezut în lucrarea de la Golgota, ci au devenit atât de asemănători Domnului în viața lor, încât locuitorii cetății i-au numit simplu: creștini. Barnaba, care provenea și el din Cipru, (Faptele apostolilor 4.36), a putut să le relateze fraților din Ierusalim numai lucruri bune din Antiohia. Cum ar fi putut să și fie altfel, căci cine este așa de însuflețit de harul lui Dumnezeu, încât uită circumstanțele potrivnice ale vieții sale: prigonire, lipsă, foame și așa mai departe, și are în vedere vestea bună a Evangheliei și pe compatrioții săi, ei, cine mai poate obiecta ceva? Dacă m-am uitat bine, atunci îi cunosc pe doi dintre acești frați dragi pe nume: Simeon, numit Niger și Luciu cireneanul (Faptele apostolilor 13.1): pionieri între frați. Antiohia a devenit pe atunci o mică stație misionară prin lucrarea lor.

## Malhus

**Matei 26.50:** Dar Isus i-a spus: „Prietene, pentru ce ai venit?“ Atunci ei, apropiindu-se, au pus mâinile pe Isus și l-au apucat.

**Marcu 14.47:** Iar unul din cei care stăteau pe lângă El, scoțându-și sabia, l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.

**Luca 22.51:** Și Isus, răspunzând, a spus: „Lăsați, până aici!“ Și, atingându-i urechea, l-a vindecat.

**Ioan 18.10:** Simon Petru deci, având sabie, a scos-o și l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă; și numele robului era Malhus.

Aproximativ șase sute de luptători înarmați, plus trupe pedestre, se așază în poziție de luptă în fața grădinii Ghetsimani. Se lăsa deja amurgul. Ei vin cu făclii și felinare și vor să-L prindă pe Creatorul cerului și al pământului. Omul se ridică împotriva Mântuitorului Său. Aceasta este imaginea de scenă de aici.

Dar cel mai trist lucru este că Domnul trebuie să Se împotrivescă la doi dintre proprii Săi ucenici. Iuda deja se erijase în conducătorul acestei bande, iar Petru a tras sabia și a lovit nechibzuit. El n-a putut să aștepte răspunsul Domnului la întrebarea sa: „Să lovim cu sabia?“ (Luca 22.49). Domnul precis i-ar fi spus altceva. Dar se întâmplase deja. Din exces de zel i-a tăiat urechea tocmai robului marelui preot, urechea dreaptă. Poate a vrut chiar să-l omoare? Cine știe!

Mă mir ca la aceasta nici un om n-a pus mâna pe Petru și să-l lege, căci acest atac n-a fost numai vătămător și priplit, era culpabil. Dar lui nu i s-a întâmplat nimic. Toată atenția era îndreptată asupra Domnului. Toate celelalte erau acum aparent secundare. Deci, Petru „a întins mâna” și a tras sabia. Mulțimea norodului „a pus

mâinile pe Isus și L-au apucat” (Matei 26.50) - și acum Își întinde Domnul mâinile. Dar nu ca să Se apere, să Se desprindă (căci în momentul acesta El era deja prins; vezi Marcu 14.46), nu, ci ca să facă o ultimă minune de vindecare: El a atins urechea robului și ea s-a vindecat.

Nu putem decât să admirăm harul și răbdarea Domnului nostru. Precis că Domnul a observat deja la cină săbiile celor doi ucenici (Luca 22.38). Dar a tăcut la aceasta. El știa că ucenicii nu vor ține piept presiunii acestui moment. Cu toate că Petru puțin mai înainte încă a mai susținut că el este pregătit chiar să moară cu El. Realitatea l-a ajuns din urmă mai repede decât a crezut. Teama și spaima erau peste ucenici. Toți au fugit și L-au părăsit pe Domnul.

Dar oare la ce se va fi gândit Malhus în toate acestea? Precis a făcut ochi mari când Petru a scos sabia. La aceasta nu s-ar fi așteptat din partea acestui ucenic. Dar de multe ori este așa. Din nefericire, oamenii sunt și astăzi de multe ori dezamăgiți de creștini. Cât comportament carnal nu trebuie să deplângem zilnic! Nu arar este pură necredință! Cum semănăm noi cu Petru sau chiar cu Iacov și Ioan, care au vrut să facă să cadă foc din cer peste samariteni! (Luca 9.54). Lumea trebuie să fie iritată prin aceasta. Dar harul Domnului este mai mare decât nehibzuința noastră. Aceasta a aflat-o pe propria lui piele Malhus, așa îl chema pe robul marelui preot. El a venit la însărcinarea marelui preot ca să-L lege pe Domnul. Dar Domnul a atins urechea sa rănită și a vindecat-o. Această faptă de dragoste într-o scenă turbulentă trebuie, într-adevăr, să fi declanșat la Malhus un șoc salutar. Unii chiar cred că Ioan tocmai de aceea cunoștea numele lui Malhus, pentru că acest rob al marelui preot a venit la credință prin acest contact nocturn cu Domnul și s-a alăturat ucenicilor de mai târziu. Dar Scriptura lasă subiectul deschis.

Nimeni nu este condus la Domnul prin sabie. Poate că aceasta este metoda islamului, care vrea să-i cucerească pe oameni prin

„Războiul sfânt”. Dar metoda Domnului Isus nu este aceasta. Mulți au înțeles greșit cuvintele Domnului, când spune în Luca 22.36: „Să-și cumpere o sabie”. Aceasta totuși nu înseamnă că creștinii trebuie să-și răspândească învățătura sfântă prin cruciadele și războaiele lor religioase, prin inchiziție etc. Dimpotrivă! În felul acesta nu facem decât să le tăiem oamenilor urechile, așa încât nu mai pot să audă deloc. Acesta nu este felul Domnului. El i-a spus chiar lui Pilat: „Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat în mâinile iudeilor” (Ioan 18.36). Petru, n-ai auzit aceasta?

Manifestarea cu săpuneală și atitudine neconformistă (Matei 16.22) nu face parte dintre mijloacele de luptă pe care ni le-a indicat Domnul, oricât îi place firii noastră să recurgă la ele.

La urechea lui Malhus ajungem numai prin mâna delicată a harului Domnului nostru. De fapt, cum a putut Domnul, care era prins, să ajungă la urechea acestui rob? Toți atârnav de brațul Său. Și totuși a ajuns. Să sperăm că ea a fost ajunsă și în interior. Domnul Isus arată aici ce înseamnă să-ți iubești vrăjmașii. Această ultimă minune ne conduce adânc în inima Domnului nostru. El voia să vindece, să salveze, să împace. Dar această hoardă I-a legat mâinile tare, cu funii, imediat după aceea. Sper că Malhus n-a participat la aceasta. Ar fi putut el să rămână rece, el, care a stat astfel sub influența harului și a dragostei?

Ioan îl numește pe Malhus pe nume. Sigur, Ioan avea un contact bun cu marele preot (Ioan 18.16) și poate că-l cunoștea de acolo. Frumos ar fi, în orice caz – cum deja a fost amintit – dacă acest Malhus s-ar fi întors la Domnul Isus și ar fi devenit astfel un prieten personal al lui Ioan. Un prieten care și-a deschis urechea la glasul Domnului, spre veșnica sa binecuvântare.

Cum stă treaba cu urechile noastre? Aud ele bine sau sunt conectate la trecere? „Ferice de urechile care aud, ca să se întoarcă și să-i vindec!” (Matei 13.15-16). Ce păcat, dacă Marcu 8.18 ni se potrivește nouă: „Aveți urechi și nu auziți”. Să amintim de o pagină de calendar din „The Lord is near“, din 30.01.1993:

„De curând, America a fost denumită într-o publicație creștină lunară, „națiunea saturată de Evanghelie”. Oricine poate să audă zilnic vestea bună la radio, la televizor și în bisericile evanghelice.”

Când am citit aceasta, n-am știut ce să spun. În sâmbăta care a urmat aveam oră biblică și am primit dintr-odată răspunsul la îndoielile și întrebările mele. Am tratat versetul de mai sus. Un participant s-a sculat și a recunoscut liber și deschis, că în urmă cu ani avea urechi care n-au fost pregătite să audă. Cu toate că a fost crescut într-o casă creștină, a mers regulat la strângerile creștine și a participat la conferințe, problema vieții veșnice îi rămăsese străină. Până în acea zi în care un bărbat străin i-a dat pe stradă un tractat cu titlul „What saves?” (Ce salvează, de fapt?) Mediul său înconjurător cunoștea bine „vestea bună”, dar el „nu auzise niciodată despre ea”.

După ce a vorbit mai târziu cu părinții despre această oră biblică, i s-a răspuns: „Firește că ești mântuit! Noi suntem o familie creștină”. Când a vorbit despre aceasta cu conducătorul adunării, a primit același răspuns: „Dacă faci parte din adunarea noastră, ești mântuit”. Dar în ciuda tuturor acestor afirmații solemne din a treia parte, el a fost sigur: „Nu sunt mântuit, pentru că nu m-am smerit niciodată personal înaintea lui Dumnezeu, în căință și pocăință, în privința păcatului meu. Niciodată nu L-am rugat stăruitor pe Isus Hristos să mă mântuiască.” În toți acei ani a avut urechi, dar n-a auzit.

Când am auzit aceasta de la participantul la seminar, mi-a fost limpede că publicația lunară îi duce pe oameni în rătăcire. Dacă



„vestea bună” este pretutindeni cunoscută, atunci aceasta nu înseamnă nici pe departe că fiecare a acceptat-o în credință. Ea trebuie să devină o posesiune personală. Ce-i drept, toți suntem numiți creștini, dar mântuirea veșnică este o problemă a legăturii personale cu Mântuitorul Isus Hristos.

## Hanania, făcătorul de mir

**Neemia 3.8b:** Și lângă el a reparat Hanania, fiul făcătorilor de mir; și au întărit Ierusalimul până la Zidul cel Lat.

Momentan (adică în anul 1990), producția proprie de creme și săpun fin este în Germania într-o mare tendință de dezvoltare. Se estimează că cel puțin 200.000 de familii sau gospodării își fabrică singure produsele cosmetice personale. Mulți au un anumit scepticism față de produsele fabricate industrial și se tem de substanțele lor adverse, ascunse și dăunătoare. Oamenii devin „mai conștienți de mediul înconjurător”. Înapoi la natură, spune lozinca uzuală și am remarcat că multe dintre plantele medicinale de astăzi și extractele moderne din ierburi sunt pomenite deja în Biblie. Firește că Biblia nu este o carte de rețete pentru sănătate și pentru starea de bine, dar ce declară ea despre temele științifice, este corect.

Două exemple: la arca lui Noe, raportul dintre lățime și lungime a fost de 1:6. Acest raport excelent putea să vină numai de la Dumnezeu și a durat mii de ani până când omului i-a căzut fisa că acesta este raportul optim pentru stabilitate și pentru bătaia valurilor. De exemplu, Great Britain a fost construit de Brunel în 1844 în această proporție – 1:6,3.

Un alt exemplu că Biblia cu poruncile și recomandările ei este de partea cea corectă, este anul sabatic din Leviticul 25.4. Am auzit că unele firme din America au introdus un „an sabatic”, în care i se dă posibilitatea colaboratorului, ca tot la al șaptelea an să-și întrerupă meseria un an, ca să se ocupe de propriile hobby-uri sau să se instruiască în continuare. Ei se pot relaxa. După acest an, ei lucrează mai departe în meseria lor. Aceasta le pică bine oamenilor.

Și în privința alifiilor noastre putem să învățăm din Scriptură. Numele uleiurilor cunoscute și valoroase ne sunt dintotdeauna cunoscute din Biblie: aloe, levănțică (Nardostachys = nard), smirnă și așa mai departe. Uleiul de Jojoba, care în momentul de față este foarte la modă, de unde provine el? – Din Israel. Și nu doar numele plantelor le este indicat exact izraeliților de către Dumnezeu, ci și proporția amestecului (vezi Exodul 30.22-38). Liantul grăsime-apă joacă un rol decisiv în fabricarea cremelor, la fel și la duritatea lor și la durata de valabilitate. Pe toate acestea le ajută astăzi chimia. Pe atunci, Dumnezeu i-a arătat aceste lucruri gratis poporului Său, dar nu numai aceasta, ci erau cele mai bune unguente care existau (Exodul 30.23). Jean Pütz scrie că el însuși a mixat 800 de probe ca să descopere o rețetă. Așa de greu este. Dar Dumnezeu i-a lăsat cele mai bune rețete poporului Său, *așa*, binevoitor. Firește că aceste rețete au fost folosite ad litteram în viața iudeilor. Precis că Hanania a făcut de multe ori untdelemnul pentru ungere, așa cum avea pe atunci la dispoziție extractele exotice ca: galban, stacte, onice, tămâie. El a făcut să se înalțe parfumul plăcut mirositor în cinstea Domnului, căci altarul fusese construit din nou. Poate că Hanania a vindecat cu uleiurile sale chiar accidentări și răni, pe care frații și surorile și le-au făcut la reconstruirea zidului, deci o slujbă samariteană. Soarele dogoritor, sub care munceau toți, făcea necesar ca pielea să fie protejată; aceasta era valabil pentru soțiile și fiicele care ajutau și ele (Neemia 3.12). Și în plus, nici Hanania nu se va fi cruțat să pună el însuși mâna în moloz și cenușă la muncile murdare. Ce bine că se pricepea să îngrijească cu leacuri părțile periclitare ale corpului. Acest bărbat era necesar aici la zid; el era folosit ca lucrătorii să aibă parte de alinarea durerilor și de vindecarea rănilor.

Aș dori mult să mai aplic activitatea lui Hanania la noi, spiritual, căci noi, oamenii de astăzi, nu mai suntem amenințați doar de daunele triste, exterioare, ale mediului înconjurător, ci aceste daune pătrund deja, din nefericire, în duhul și în sufletul nostru; aceasta

este mai grav, mai primejdios. Hanania trebuie să vină aici cu uleiurile sale. Și acum vă divulg, în sfârșit, că toate părțile componente ale uleiurilor nobile nu sunt nimic altceva, decât imagini și referiri la caracterul eminent și grația plăcută a Domnului Isus. Viața Lui s-a înălțat spre Dumnezeu ca un miros plăcut (Marcu 1.11; Efeseni 5.2). Și dacă interpreții Scripturii vor astăzi să-și spargă capul în legătură cu ce vor fi fost stacte și galban (Exodul 30.34), atunci le spun: Stați, stop! Aceasta n-o veți ghici niciodată. El, Domnul nostru, a venit din slava cerului și această slavă „exotică” va rămâne o taină pentru totdeauna. Noi nu putem decât să le privim, să le admirăm (Ioan 17.24), frumusețea lor n-o vom putea pătrunde niciodată.

În Împărăția de o mie de ani a păcii, atunci vor apărea din nou public însușirile Sale excelente (Psalmul 45.8-9), dar și astăzi putem să ne bucurăm deja de El, Domnul nostru. El a fost și este un miros plăcut pentru Tatăl și Dumnezeuul Său; El este un miros plăcut și pentru noi. Unguentele Sale ne-au vindecat rănilor păcatelor, iar uleiul Său plăcut ne îngrijește zi de zi în această lume aspră (Efeseni 5.29).

Hanania a ajutat și el la construirea zidului Ierusalimului. El i-a înviorat și i-a bucurat cu unguentele sale pe colaboratori. Aceasta putem s-o facem și noi. Dacă purtăm aici în viața noastră caracteristicile esențiale ale Domnului nostru, atunci suntem „un parfum de viață pentru viață” – așa spune apostolul în 2 Corinteni 2.16, atunci suntem o bucurie și un folos pentru alții. Atunci, uleiul ungerii Domnului nostru, turnat, se va transmite și asupra lumii din jurul nostru – sau, mai bine zis, peste lumea ei interioară a duhului și a sufletului.

## Uziel, argintarul

**Neemia 3.8a:** Lângă el a reparat Uziel, fiul lui Harhaia, dintre argintari.

Iat-o, stă aici – în piața unuia dintre orașele Israelului, și-și cântă cântecele. Unii oameni se opresc și îi admiră glasul. O întrebă despre numele ei, dar ea nu vrea să se lase deconspirată, căci se rușinează puțin în fața acestei acțiuni. Ea este o artistă internațională. În urmă cu puține săptămâni încă a mai umplut marea sală de concert din Moscova cu glasul ei frumos. Apoi a imigrat în Israel, ca sutele de mii în anul acesta. Un mare procentaj al acestor imigranți sunt academicieni, oameni de știință, artiști. O adevărată supraofertă de inteligență cu multe carate. Numai puțini pot să-și exercite meseria învățată. Mulți au luat-o din nou de la capăt ca spălători de farfurii, ca și cântăreața noastră. Dar aceasta n-o îngrijorează. Ea este bucuroasă că este în țara tatălui ei. Acesta a fost mereu dorul ei și dorul strămoșilor ei.

Această soartă au împărțit-o cu ea mulți evrei în decursul secolelor. Ei și-au pus cariera în cui și au plecat în țara sfântă, ca să participe la construirea țării. Tocmai aceasta a făcut-o și Uziel, fiul lui Hanania. El era de meserie argintar, ca tatăl său, și s-a oferit de bunăvoie să reconstruiască zidul și porțile Ierusalimului.

Vreau să prezint pe scurt meseria de argintar, ca să ne putem transpune puțin cu gândul în situația lui Uziel, care-și făcea aici treaba în moloz și cenușă (Neemia 2.14; 4.10): citez scurt din „Lumea profesiilor” despre acest loc de muncă: „Ordinea pe masa de lucru a argintarului valorează aur. Fiecare unealtă stă gata pentru folosit, totul trebuie să poată să fie apucat orbește, căci fără concentrare asupra bucății de confecționat, nu iese nimic. În plus, materialul cu care se lucrează este mult prea prețios. O sută

douăzeci de ore de muncă pentru un colier nu înseamnă nimic neobișnuit... A forja vine de la bijuterii, de la răbdarea în fața formelor, iar înainte de artă trebuie să poți foarte mult. Giuvaergiul trebuie să stăpânească toate tehnicile de lucru: să cizeleze, să găurească, să șlefuiască, să ștanțeze, să topească, să toarne și așa mai departe. El trebuie să aibă un ochi bun, simț pentru aspectul estetic exterior și să-i placă metalele prețioase.”

Uziel a învățat acest meșteșug de la tatăl său și voia să-l desfășoare spre onoarea lui Dumnezeu, căci doar era vorba să se construiască Templul din nou. Aurul trebuia să strălucească spre slava lui Dumnezeu, pentru că aurul este o imagine a slavei divine (Evrei 9.5; Apocalipsa 21.11,18). Ce credeți, ce splendoare se va desfășura cândva în Împărăția de o mie de ani a păcii, dacă toți acești artiști nu vor mai fi înlăturați prin moarte în apogeul forței lor creatoare, ci își vor putea dezvolta în continuare aptitudinile timp de sute de ani, iar pământul își va deschide proviziile de aur? Atunci, împărații de departe vor veni aici și-și vor oferi comorile (Psalmul 45). Cui? Unei singure Persoane. Împăratului Israelului, lui Mesia, Domnului și Mântuitorului nostru.

O mică impresie despre splendoare și măreție mi-am făcut în Dresda, la „Grünen Gewölbe“ („Bolta verde”, un muzeu cu o colecție de comori din Europa – n. t.). Aici, ochiul se va sătura deplin de privit. Așteptați numai, domnule ușuratic, Împărăția de o mie de ani va întrece totul. Domnul nostru va ajunge atunci la onoarea Sa. Și încă cum!

Deci, Uziel, acest lucrător de precizie în aur, trebuia să-și schimbe meseria pentru scurt timp, cu munca murdară și grea la zid. La această activitate necesară, cu siguranță că a trebuit să afle practic pe propria piele, ceea ce a observat el de atâtea ori ca aurar, și anume, curățirea aurului de zgură și prelucrarea mai bună legată de aceasta. În acest proces de curățire, aurul este aliat și încins cu cel

mai mare dușman al său, plumbul, în tigaia de topire. Plumbul atacă aurul până în cele mai mici părți componente și apoi se evaporă. La acest proces de îndepărtare a zgurii, aurul se sucește și se răsucește, până când, după o vreme, se liniștește. După aceea, aurul este acoperit de un strat subțire de ceață, care dispare repede. De acum, meșterul poate să-și înceapă opera de artă.

Uziel a trăit și el o asemenea perioadă de încercare. Așa cum a trebuit el să îndepărteze întâi de la zid molozul, murdăria, și dărâmurile, ca după aceea să poată executa lucrările de restaurare, tot așa trebuie și noi toți, de multe ori, să îndepărtăm întâi molozul din viața noastră, înainte de a putea să prestăm muncă de zidire. Eu cred că Uziel a realizat aceste lucrări necesare de curățire și de consolidare cu mare precizie; așa, ca pe lucrările sale de aurar. Este o binefacere să observi asemenea meșteșugari. Ei sunt la cele mai neînsemnate activități exact la fel de corecți și de curați, ca la profesia lor de bază. Observă-i odată pe astfel de oameni. Cântăreața noastră de la început va fi cântat în piața murdară cu aceeași dăruire ca la opera din Moscova.

Să tragem utilitatea practică spirituală. Sarcina principală a lui Uziel era să prelucreze aurul, adică să sporească slava lui Dumnezeu. Aceasta ar fi ceva și pentru tine și pentru mine. Ești tu un „aurar”? Dar el a trebuit să se ocupe o vreme și cu sarcini neplăcute, cu apărarea față de vrăjmaș, față de pătrunderea păcatului. Ar fi de dorit ca și noi să îndeplinim cu dăruire această sarcină, ca să ne dovedim corespunzători și să creăm baza pentru activitatea noastră în „meseria principală”, și anume, glorificarea Domnului nostru. Noi nu mai facem aceasta în aur și argint – lucrul acesta i-a fost rezervat poporului pământesc al lui Dumnezeu -, ci în Duh și adevăr (Ioan 4.24). Participi și tu?

## Ghemaria

**Ieremia 36.10,25:** Și Baruc a citit din carte cuvintele lui Ieremia, în casa DMNULUI, în camera lui Ghemaria, fiul lui Șafan, cărturarul, în curtea de sus, la intrarea Porții celei Noi a casei Domnului în auzul întregului popor.” „Totuși și Elnatan și Delaia și Ghemaria se rugaseră de împărat ca să nu ardă sulul, dar el nu i-a ascultat.

De câte ori n-a vrut Ieremia deja să determine poporul la întoarcere, la pocăință! Dar poporul n-a arătat nicio reacție. Așa că le notează cuvintele lui Dumnezeu. Acum le au negru pe alb, frumos, curățel, pe un sul de carte. Baruc, scriitorul, a notat totul.

Pentru că astăzi sunt mulți oameni în Ierusalim, este o ocazie favorabilă ca să se citească în Templu Cuvântul notat al lui Dumnezeu. În cetate sunt anunțate zile de post, poate cu gândul la asediul Ierusalimului de către Nebucadnețar cu doi ani în urmă și Ieremia dorea mult să folosească împrejurarea avantajoasă, ca să citească încă o dată Cuvântul lui Dumnezeu unei mari mulțimi de iudei. El personal nu poate veni în fața poporului, așa că-l trimite pe Baruc, scriitorul. El știe să citească bine. Dar unde să se așeze Baruc? Unde este un spațiu potrivit? Atunci se oferă Ghemaria, fiul lui Șafan; el locuiește într-o cameră din curtea templului, suficient de mare ca mulți să fie bineveniți. Aceasta este soluția.

Zis și făcut. Ce bine că în aceste vremuri tulburi Dumnezeu mai are unele persoane care I se pun la dispoziție! Ghemaria și-a oferit camera; o rezolvare mai bună nu putea Baruc să-și dorească, deoarece camera lui Ghemaria era la etajul al treilea al Templului, și după cum știm, acolo erau încăperile cele mai mari. Ghemaria Îl iubea mult pe Domnul, Dumnezeul său. Căci posesiunea acestei locuințe aici, în curtea de sus, ne face să deducem că el era alipit cu



toată inima de Dumnezeu, chiar și în vremea aceasta. Ce n-ar fi dat David ca să locuiască aici! El scrie în Psalmul 27,4: „Un lucru am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta: să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să întreb despre El în templul Său.” Ghemaria avea această fericire, dar el a împărțit și cu alții această binecuvântare. El și-a deschis ușile pentru alții, ca și lor să le fie bine, nici unul să nu stea afară, toți să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Camerele de aici, din Templu, erau cu adevărat încăperi mari; spre ele S-a îndreptat deja Domnul Isus pe atunci, când ucenicii Săi au fost despărțiți de familiile lor la marea sărbătoare de familie a Paștelui. Domnul le arată camerele spațioase din Templu și vrea să le spună cu aceasta: „Priviți, dragilor, chiar dacă astăzi nu puteți să sărbătoriți împreună cu rudele voastre, va veni cândva o vreme când vom fi împreună în cer, în aceste locuințe minunate, în prezența Dumnezeului și Tatălui vostru” (Ioan 14.2). Această apropiere de Dumnezeu o cunoștea Ghemaria deja pe atunci și voia să-și împartă privilegiul și cu alții. Aceasta era o trăsătură frumoasă a lui.

După aceea, cuvintele lui Dumnezeu mai sunt citite căpeteniilor și chiar împăratului, Ioiachim. – Este îngrozitor ce se petrece cu această ocazie în palatul împărătesc. Ioiachim ședea în casa lui de iarnă, în fața sobei. Doar era decembrie. Trebuia să-i fie citit conținutul din sulul de carte. După aceasta a dat astfel frâu liber urii sale fierbinți împotriva lui Dumnezeu și a prorocului Ieremia, încât a ars sulul cărții bucată cu bucată. Așa ceva era nemaiauzit. Chiar nu voia el să audă nimic despre Dumnezeu? Judecata asupra păcatelor sale îl lăsa într-adevăr așa de rece? Dumnezeu totuși i-a mai oferit harul Său. Dar, nimic! Ioiachim a nesocotit totul.

Dar apoi a sărit Ghemaria în ajutor. Acest erou viteaz s-a întrecut pe sine însuși în aceste clipe. El a vrut, împreună cu alte două căpetenii, să împiedice această faptă oribilă a împăratului și de aceea s-a expus singur la cea mai mare primejdie. Tatăl său îi citise

sulul legii, atunci, în urmă cu optsprezece ani, lui Iosia. Pe atunci, împăratul tremurase de venerație în fața acestei cărți. Dar astăzi? Ioiachim împinsese lucrurile la extrem, el L-a sfidat pe Dumnezeu direct, dar Ghemaria i s-a împotrivit, fie ce-o fi! Dar împăratul n-a vrut să asculte de el. Împăratul a poruncit chiar execuția imediată a lui Ieremia și a lui Baruc, dar Dumnezeu Însuși și-a ținut mâna peste slujitorii Săi și l-a ținut pe împărat în frâu.

Dumnezeu a avut în toate timpurile oameni devotați ca Ghemaria, care i-au avertizat pe oameni de pieire, dar ce tragică este soarta acelor care resping vestea bună! - O mică ilustrație la aceasta:

Aici, în casa împăratului, lucrurile se petrec momentan ca la un vârtej tropical. Aceste furtuni sunt în natură foarte primejdioase. Ele ating viteze de 300 de kilometru pe oră. În Asia au loc la sfârșitul verii, când marea este încinsă de lunile fierbinți de vară și este foarte evaporată. Acolo ele sunt numite cicloane. Dar dacă se formează pe Atlantic, atunci se numesc uragane. În Asia, pe Pacific, sunt numite taifunuri. Dacă aceste furtuni lovesc uscatul, ele pricinuesc cele mai grave devastări. Aceste furtuni devastatoare au o particularitate: ele formează în centru un „ochi”: o formațiune rotundă ca un cerc, cu un diametru de aproximativ 30 până la 60 de kilometri. Acolo nu este vânt, nu sunt nori, nu există precipitații atmosferice, acolo domină vremea prietenoasă, iar noaptea se văd stelele. – Și în povestirea noastră există un asemenea „ochi”. Se numește Ghemaria. L-am descris. El ne este un exemplu bun în furtuna vremii.

## Fiii lui Haman

**Estera 5.10-14:** Dar Haman s-a stăpânit și a mers acasă; și a trimis și a chemat pe prietenii săi și pe Zereș, soția sa. Și Haman le a vorbit despre gloria averii sale și despre mulțimea fiilor săi și despre felul cum îl promovase împăratul și cum îl înălțase mai presus de căpeteniile și slujitorii împăratului. Și Haman a zis: „Da, Estera, împărăteasa, n-a lăsat pe nimeni să intre cu împăratul la ospățul pe care ea l-a pregătit, decât pe mine; și mâine de asemenea sunt invitat la ea cu împăratul. Dar toate acestea nu-mi vor folosi la nimic atât timp cât îl voi vedea pe Mardoheu, iudeul, șezând la poarta împăratului“. Atunci Zereș, soția sa, și toți prietenii săi i-au spus: „Să se facă un lemn înalt de cincizeci de coți și mâine vorbește împăratului ca Mardoheu să fie spânzurat pe el; apoi mergi voios cu împăratul la ospăț“. Și lucrul acesta a plăcut lui Haman; și a pus să fie făcut lemnul.

**Estera 9 6-10:** Și, în capitala Susa, iudeii au ucis și au nimicit cinci sute de bărbați. Și au ucis pe Parșandata și pe Dalfon și pe Aspata și pe Porata și pe Adalia și pe Aridata și pe Parmașta și pe Arisai și pe Aridai și pe Vaiezata, cei zece fii ai lui Haman, fiul lui Hamedata, asupritorul iudeilor, dar nu și-au pus mâna pe pradă.

**Estera 9.13.14:** Și Estera a zis: „Dacă este plăcut împăratului, să fie îngăduit iudeilor care sunt în Susa să facă și mâine după hotărârea de astăzi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman“. Și împăratul a zis: „Așa să se facă!“ Și hotărârea s-a dat în Susa. Și au spânzurat pe cei zece fii ai lui Haman.

Haman era un om bogat. Această bogăție i se urcase la cap. În Estera 5.11 el se fălește în fața prietenilor săi cu măreția bogăției sale. El le povestește că împăratul l-a promovat și că de acum are un rang mai înalt decât toate căpeteniile împăratului. El este mândru și de cei zece fii ai săi. Dar toată această bogăție nu-l face nici

fericit, nici mulțumit. Mardoheu trebuia să dispară; nu mai putea să-l vadă. Acest om era un necaz pentru Haman. Și mai ales: poporul iudeilor; acesta îi era ca un ghimpe în ochi. Toată averea nu-i folosea la nimic atâta timp cât mai trăia Mardoheu. Aceasta era problema sa, aceasta era boala sa. Haman deja pusese să se ridice un stâlp enorm de înalt, de care voia să-l spânzure pe Mardoheu: înalt de 25 de metri. Toată cetatea Susa trebuia să participe la acest spectacol.

Trebuie să vă explic că Haman este o imagine a diavolului și n-a avut liniște până când Domnul Isus n-a murit pe crucea de pe Golgota? Ce ocară și rușine l-a pricinuit el acolo iubitului nostru Mântuitor! Dar ceea ce arăta ca un triumf aparent al diavolului, aceasta a fost cea mai mare înfrângere a sa, căci Domnul Isus Hristos a înviat după trei zile. Și diavolul? El a fost biruit definitiv la crucea de pe Golgota. Soarta lui de mai târziu este iazul de foc; Biblia o spune deslușit și limpede în Matei 25.41.

Dar aceasta nu este totul; atât diavolul, cât și Haman, ei au amândoi o mare suită. Domnul Isus spune în Ioan 8.44, că diavolul este tatăl tuturor necredincioșilor. Acești oameni vor fi loviți cândva de aceeași soartă. Cei zece fii ai lui Haman au fost spânzurați la fel ca tatăl lor. Nu este aceasta groaznic? Trebuie să medităm puțin la lucrul acesta.

Deci, Biblia spune că inițial iazul de foc a fost pregătit numai pentru satan personal și pentru demonii săi. Dar toți oamenii care au stat sub domnia sa și n-au căutat adăpost la Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, și ei vor fi aruncați în iazul de foc, ca să fie acolo în chinuri pentru totdeauna. Istoria lui Haman ne arată aceasta în pildă. Toți cei zece fii ai săi l-au urmat în moarte, și într-adevăr, în aceeași moarte pe stâlpul infamiei. Haman i-a tras cu sine în pierzare.

Acest fel de a proceda este caracteristic pentru satan, potrivnicul Domnului. El îi ține pe oameni prinși, fără ca lor să le fie limpede aceasta. Din Luca 11.21 aflăm chiar, că sârmanii oameni care se află sub domnia diavolului, chiar se bucură de o anumită pace pentru ei, o odihnă fără griji. Lui satan îi place dacă oamenii se refac pe pernele lor de presupusă odihnă; pentru ei nu mai trebuie să-și facă griji. Dar dacă acești oameni încep să mediteze la Evanghelie, atunci el intră în acțiune, atunci intervine.

Cu siguranță că așa a fost și la fiii lui Haman. Ei au stat cu totul pe aceeași poziție ca tatăl lor. El și soția sa, Zereș (în românește „bucurie”) au dat fiilor lor nume care exprimă mândrie și demnitate. În Estera 9 sunt citați toți cei zece. Aici este semnificația numelor lor: expert al legii, moșier, cal, podoabă, drept, puternic, distins, asemănător leului, dar arian, venerabil. Cu această familie a putut Haman să-și facă apariția. Ea avea renume.

Deci, ura sa față de iudeul Mardoheu li s-a transmis și lor. Ei erau fii adevărați ai lui Haman până în măduva oaselor. Iar mama lor, Zereș, din nefericire n-a fost nici ea mai bună, căci ea a avut ideea să ridice în grădina lor un lemn înalt de cincizeci de coți pentru executarea lui Mardoheu. Dar chiar dacă ura fiilor lui Haman n-a luat asemenea forme ca cea a tatălui lor, totuși, din partea lui Dumnezeu ei au fost pedepsiți cu aceeași judecată ca el. Cum se vor fi uitat în jur, acești fii, când i-a ajuns ziua judecății! Acolo n-a existat nici un strigăt de ajutor, nici o dezvinovățire, nici o scuză. Ei aparțineau tatălui lor, Haman, s-au făcut una cu el în gândurile lor și lucrul acesta a fost decisiv pentru soarta lor, pentru moartea lor.

Știi tu cui îi aparții? Cine este tatăl tău spiritual? Pe cine urmezi în gândurile, în scopurile, în dorințele tale? Sunt ele orientate după criteriile divine sau pământești, firești, diabolice, fără credință în Domnul Isus Hristos? (Filipeni 3.19, Iacov 3.15). Cărei familii îi

aparții? Diavolul trage o mare mulțime de oameni indiferenți cu sine în pierzare. Nu, aceasta nu este o consolare dacă acolo, în iazul de foc al iadului, sunt adunați așa de mulți oameni indiferenți, ademeniți, dar și oameni care L-au respins conștient pe Domnul Isus (Ezechiel 32.31). Acesta este un fiasco.

Dar te rog gândește-te că astăzi diavolul își momește suita aproape pe nesimțite, o vrăjește și o trage după sine. Sfârșitul familiei lui Haman este un indicator de avertizare pentru oricine care nu întoarce conștient spatele lumii și stăpânului ei (adică satan, Ioan 12.31; 14.30; 16.11). Aceasta se face prin pocăința față de Dumnezeu și prin credința în Domnul nostru Isus Hristos (Faptele apostolilor 20.21).

## Slujitorii lui Saul

**1 Samuel 18.22:** Și Saul a poruncit slujitorilor săi: „Vorbiți lui David în ascuns, zicând: „Iată, împăratul te place și toți slujitorii săi te iubesc; și acum fii ginerele împăratului.

Prima carte a lui Samuel se ocupă în principal cu trei persoane: Samuel, Saul și David. Samuel a fost copilul dorit fierbinte de o femeie, de Ana. Saul a fost împăratul dorit de popor și David a fost omul după inima lui Dumnezeu și astfel un prototip frumos al lui Mesia care trebuia să vină, al Domnului Isus. David a fost un bărbat modest, necunoscut la început, până când a pășit deodată în prim-plan, în marea luptă cu Goliat. Tot astfel a lucrat Domnul Isus mulți ani în poporul Său, tăcut, până când a obținut la crucea de pe Golgota marea biruință asupra morții și a diavolului. Atunci a fost cunoscut și fiecare trebuia să se hotărască: fie pro, fie contra Lui. Așa a fost și la David. Îndată ce biruința Sa a devenit cunoscută public, oamenii au trebuit să se decidă fie de partea lui sau împotriva lui. Capitolul de după biruința sa asupra lui Goliat ne prezintă încă mulți oameni care l-au sărbătorit pe David ca erou și ca salvator și care l-au iubit. De altfel citim și despre Saul că l-a iubit pe David, l-a iubit mult (1 Samuel 16.21). Dar aici, în capitolul 18, sunt următoarele persoane care-l iubeau: Ionatan (versetul 3), femeile (versetul 6), tot Israelul (versetul 16), Mical (versetul 20) și slujitorii lui Saul (versetul 22). Abia dacă este vreun capitol în Vechiul Testament care să vorbească așa de mult despre dragoste, în afară de Cântarea Cântărilor. Și vrem să-L recunoaștem în David pe Domnul Isus, care ne-a eliberat de sub puterea diavolului (a lui Goliat). Cum ne raportăm la El? Din una dintre aceste cinci grupe faci și tu parte. Dar din care? Astăzi vom examina ultima grupă numită, cea a slujitorilor lui Saul.

Acești bărbați și-au ținut respirația când David stătea în fața lui Goliat, în Valea Terebinților. *Ei*, de fapt, ar fi trebuit să stea acolo. Dar n-au îndrăznit. Și acum sosește acest băiat-păstor, preia sarcina slujitorilor și-l bate pe vrăjmaș, nimicindu-l. Bucuria nu cunoaște margini. David este un erou, un salvator. El era pe placul slujitorilor (versetul 5), ei îl iubeau (versetul 22). De ce? Pentru că i-a salvat de filistenii? Cu siguranță. Dar ei l-au cunoscut pe acest tânăr în felul său supus și plăcut deja și la curtea împăratului. Ei l-au iubit mult.

Da, și acum trebuie, din nefericire, să-mi declar îndoielile. Căci acești slujitori apar în capitolul 19.1 în fața împăratului Saul împreună cu Ionatan și simțim că aici ei omit să confirme deschis dragostea lor pentru David. Aici era șansa vieții lor. Acum sau niciodată! Pentru David sau împotriva lui. Între timp, Saul a devenit un dușman înverșunat al lui David. Vrea să-l omoare, iar slujitorii trebuie acum să dea cărțile pe față. Dar ei rămân muți. Numai despre Ionatan citim că este curajos de partea lui David. Aceasta puteau s-o facă și slujitorii lui Saul. Ar fi fost posibil. Trei capitole mai departe, Saul le poruncește aceluiași slujitori să-i omoare pe preoții din Nob. Aici ei refuză pe drept porunca brutală (1 Samuel 22.17). Saul nu-i trage la răspundere pe slujitori din cauza refuzului de a îndeplini porunca. Păcat că acești slujitori sunt așa de slabi, așa de fără curaj când este vorba despre David! Doar ar fi putut să meargă cu Ionatan, ar fi putut să spună: „Noi nu participăm. Fără noi!” Dar au tăcut.

Ne recunoaștem noi în acești slujitori? Da, să fim mântuiți, aceasta dorim toți. Bine că Domnul Isus a purtat judecata pentru noi (David l-a biruit pe Goliat)! Dar să-L urmăm, să-I purtăm ocară, nu, aceasta-i prea mult! Nu citim că slujitorii îl urăsc pe David, ca Saul, dar tăcerea lor înseamnă totuși lipsă de interes, distanță.

Fiecare dintre noi primește în viață de la Dumnezeu o șansă pentru a corespunde așteptărilor, public. Suntem noi pregătiți pentru



aceasta? Dacă ratăm această șansă, a doua oară va fi mai greu să depunem o mărturie pentru Domnul Isus, a treia oară va fi aproape imposibil. Ai observat tu deja la școală lucrul acesta? Te mai rogi la micul dejun? Știi colegii tăi de clasă că acolo și acolo nu te duci? Sau ai omis să iei limpede poziție? Atunci poți să te numeri printre acești slujitori, care la început l-au iubit pe David, într-adevăr, dar au eșuat. Ei au ratat să țină legătura, să-i rămână credincioși lui David și au rămas la Saul.

Ar fi de dorit ca unii dintre ei, mai târziu, totuși să se corecteze și să fugă dincolo, la David. Nu știm. Dar 1 Cronici 12 enumeră toate persoanele care i s-au alăturat lui David, iar acolo apar și nume care au fost strâns legate de Saul (versetele 2 și 16). Acești bărbați ar fi făcut mai bine să-l sprijine pe David și în timpul perioadei de năpăstuire. Aceasta este valabil și pentru noi: Stăm noi de partea Domnului Isus?

Altminteri semănăm cu un sat din vecinătatea noastră, care acum un an mai arăta proaspăt și multicolor, dar astăzi este neîngrijit și decăzut. Ce s-a întâmplat? În apropiere va fi construit un baraj și satul va fi inundat. De când este cunoscută această știre, locuitorii și-au pus mâinile în poală, au lăsat buruienile și iarba să crească. Totul este cenușiu și murdar.

Așa s-a întâmplat și cu dragostea slujitorilor lui Saul pentru David; ea s-a diminuat tot mai mult. Îți vezi tu chipul în acești bărbați? Sper că nu!

## Slujitorii împăratului

**Estera 2.2:** Atunci slujitorii împăratului, care-i slujeau, au zis: „Să se caute pentru împărat fecioare tinere, frumoase la chip.”

Sărbătoarea entuziasmantă din cetatea Susa trecuse. Împăratul Ahașveroș a repudiat-o pe împărăteasa neloială și acum este implicat într-un război. Dacă vom compara capitolul 1.2 cu 2.16, vom constata că între ele s-au scurs trei ani și istoriografia notează în acești trei ani războiul perșilor împotriva grecilor. În 28 septembrie, în anul 480 înainte de Hristos, covârșitoarea flotă persană a fost păcălită și bătută distrugător de către Temistocle, conducătorul atenienilor, în strâmtoarea îngustă, Salamina. Acest atac l-a lovit absolut pe neașteptate pe împăratul persan. El a trebuit să fugă spre patrie, învins și ruinat. Sărmanul împărat! Cum a fost întâmpinat în cetatea Susa? Cine l-a consolat? Generalii săi cu siguranță că nu. Cu atât mai puțin Vasti. Cetatea era goală. Nimeni nu l-a putut încuraja, ridica. Aceasta era dureros pentru el.

N-ați văzut adesea, voi, copii, că în vremuri de teamă și de necaz, mama v-a pregătit acasă un culcuș cald? Ajutorul și înțelegerea părinților v-au readus întotdeauna în echilibru. O casă creștină poate să aplaneze multe furtuni exterioare. Copiii pot să râsufle ușurați aici și să găsească protecție.

Dar Ahașveroș a găsit acasă încăperi goale. Nici milă, nici mângâiere, nici vreun cuvânt de încurajare. Totul era rece și pustiu. – Ba nu, nu totul. Existau aici la curte și câțiva oameni care-și făceau griji pentru starea împăratului și erau bine intenționați. Aceștia erau bărbați tineri, slujitori ai împăratului.

Soarta tristă a stăpânului lor le-a mers așa la inimă, încât au căutat o soluție - și au găsit-o. Ei i-au propus împăratului să-și caute o

nouă consoartă și chiar au transpus ideea în faptă. Știm că funcționarii împărătești au luat apoi la curte multe fecioare frumoase și în cele din urmă a fost aleasă Estera ca să devină împărăteasă. Ea a umplut din nou cu bucurie inima împăratului. Mâhnirea și înfrângerile zilelor trecute au fost uitate.

Intenția slujitorilor i-a plăcut împăratului. Un superior poate fi ascultat cu dezgust, dar poate fi ascultat și cu bucurie. Dar acești slujitori au făcut mai mult. Ei au intrat în gândurile împăratului și au conceput singuri un plan în favoarea împăratului, pe care l-au transpus apoi în faptă.

Cunosc o fetiță care s-a comportat asemănător. Era un copil ascultător, dar mama nu voia să-i spună tot ce trebuie să facă. Dar într-o zi, mama nu s-a simțit bine și s-a plâns vecinei de boala ei. Mama i-a enumerat diferite munci pe care astăzi le-a făcut mai greu. Fetița a auzit întâmplător de după colț și s-a bucurat apoi în sine că putea să aibă grijă pentru mama de una și de alta. Vă puteți imagina cum s-a simțit mama!

Ahașveroș trebuie să fi fost la fel de mândru de slujitorii săi. Grija lor impresionantă pentru el i-a făcut bine. Acești tineri l-au ajutat să facă un adevărat nou început. Ei au găsit o cale să iasă din criză și au privit curajoși în viitor.

Într-adevăr, de multe ori sunt oameni tineri cei care fac să meargă din nou roata istoriei, care pun în mișcare transformări necesare și stimulează păreri închistate prin idei noi. Firește că aceasta nu înseamnă că cele vechi, dovedite a fi bune, sunt date peste cap; nu. Dar trebuie să avem întotdeauna o ureche deschisă pentru îmbunătățiri. Nu degeaba ne descrie evanghelistul Marcu, că în dimineața învierii un tânăr stătea lângă mormânt și le transmitea femeilor vestea bună.

Aici, în cazul lui Ahașveroș, tot tinerii au fost cei care au luat inițiativa. Ei nu numai că s-au gândit, dar au avut întocmit chiar și planurile și s-au îngrijit de aplicarea lor.

Firește că a fost o treabă dificilă să-i aducă împăratului deprimat o împărăteasă nouă. Dar au avut succes. Ei nici măcar n-au trebuit să călătorească prin toate cele 127 de ținuturi. Dumnezeu le-a așezat reușita direct la picioare. Pe Estera au găsit-o chiar în cetatea Susa.

Aceasta este o încurajare pentru toți slujitorii: dacă-L ascultăm pe Domnul Isus și vrem să-L glorificăm, atunci ne va dărui și nouă reușită. Ne vom minuna cândva de cât de multe șanse am lăsat să treacă nefolosite, pentru că am fost preocupați cu alte gânduri și nu ne-am lăsat, pur și simplu, în mâna lui Dumnezeu.

## Fiicele lui Şalum

**Neemia 3.12:** Şi lângă el a reparat Şalum, fiul lui Haloheş, căpetenia peste jumătate din ținutul Ierusalimului, el și fiicele lui.

După robia babiloniană, iudeii nu numai că au reconstruit altarul și Templul, ci au reparat și zidul în jurul cetății și au pus porțile. Lucrul acesta era important, pentru ca vrăjmașul să nu poată pătrunde în cetate. Și cine n-a participat la toate! Preoți, argintari, făcători de mir, negustori, bărbați și femei din alte cetăți și din sate, „o căpetenie cu fiicele sale”.

Oare aceste fiice vor fi avut chiar ele ideea să participe? Sau poate tatăl lor, căpetenia, va fi rostit hotărârea? Oare ce au făcut aceste fiice? Îl vor fi ajutat pe tatăl lor. Foarte simplu (1 Corinteni 12.28). Doar nu exista numai muncă fizică grea, murdară. Poate că au vopsit, au adus apă, au ținut bine de scară, au pregătit uneltele. Și mâncarea trebuia pregătită. La aceste munci grele de construcție trebuia asigurată și îngrijirea medicală. Erau destule de făcut pentru ele.

Momentan construim cu mulți tineri o parcare pentru adunarea noastră locală. Și de fiecare dată ne bucurăm de cafea, adică de pauza de prânz, căci mesele pregătite cu multă dragoste nu sunt numai pauze ca să-ți tragi răsuflarea, odihnitoare; ele sunt o înviorare. Surorile fac o treabă bună. Cât de ajutător este, de asemenea, dacă există mâini pregătite să strângă, să curețe utilajele, să usuce mânușile ude și așa mai departe.

Ah, cât îl vor fi invidiat pe Şalum pentru fiicele acestea! Poate că cei din Tecoa, care construiau alături, la poartă, le-au povestit fruntașilor lor despre fiicele lui Şalum. În versetul 5 scrie, de fapt, că fruntașii din Tecoa n-au vrut să-și plece grumazul în slujba

Domnului. Ce penibil pentru ei, dacă acum trebuiau să audă că au ajutat și fiicele harnice. Aceste fiice ar fi putut chiar să obiecteze: „Tată, noi suntem singurele femei aici, ne rușinăm. Doar ești căpetenia peste această parte de ținut a Ierusalimului; chiar n-ai alți lucrători la dispoziție?” Nu, ele n-au spus așa și nici n-au alergat de colo până colo pe la bărbații tineri, ca alte fete, despre care vom auzi mai târziu, că s-au căsătorit cu bărbați străini. Nu, fiicele lui Şalum l-au ajutat pe tatăl lor, oricât de tare a ars soarele.

Oare aceste fiice nu vor fi avut gânduri asemănătoare ca mireasa din Cântarea Cântărilor (Cântarea Cântărilor 1.6), care se rușina că arăta așa de arsă de soare? Această mireasă a muncit sub cerul liber. Ea știa, de asemenea, că celelalte fete, cu pielea lor deschisă la culoare, erau preferate de bărbații tineri, dar ea era ascultătoare și lucra mai departe afară, în vie. Același caracter nobil îl vedem aici la fiicele lui Şalum. Da, Cuvântul lui Dumnezeu știe să reliefeze persoanele potrivite. Aceste fiice ascultătoare și modeste ale lui Şalum sunt evidențiate printre constructorii de la zidul Ierusalimului. Mai târziu, corurile de mulțumire au mers pe acest zid (Neemia 12), iar fiicele puteau să arate mândre spre el, că au lucrat și ele la locul acesta și acela.

Copii, nu credeți și voi că aceste fiice aveau o relație bună cu tatăl lor? Altfel, precis că ar fi refuzat să ia parte la această muncă. Aici nu exista nici o problemă între generații. Dacă părinții și copiii s-au înstrăinat unii față de alții, atunci să lucreze odată ceva împreună. Mă refer la o activitate practică. În anumite împrejurări, lucrul acesta poate să-i apropie mai mult decât un concediu costisitor. Cât de binefăcător vor fi sunat întrebările fiicelor în urechile tatălui: „Tată, mai putem da o mână de ajutor undeva?”

Odată la câțiva ani merg la constructorul de viori ca să mai vadă de instrumentele noastre. Și de fiecare dată observ același lucru: constructorul de viori are un atelier jos, în beci. Totul este plin de

viori atârinate, una mai preţioasă decât cealaltă. Şi arcuşuri o mulţime mare. Dar ce mă frapează întotdeauna nu sunt piesele valoroase de pe perete, ci faptul că la fiecare jumătate de oră se deschide uşa şi soţia constructorului de viori priveşte înăuntru. Ea întreabă doar scurt: „Ei, Horst, ai nevoie de ceva?” Consider că acestui constructor de viori îi displace să-şi lase clienţii singuri în acest atelier nobil, iar soţia sa, pur şi simplu, se oferă pentru eventuale mici comisioane. Dar această întrebare scurtă, exprimată așa de drăgăstos, face de fiecare dată o impresie deosebită asupra mea, despre disponibilitatea şi atenţia acestei soţii.

Fiicele lui Şalum vor fi fost asemănător de serviabile. Poate că în timpul lucrului, tatăl lor le-a explicat şi sensul profund al acestui zid, şi anume, că vrăjmaşii poporului lui Dumnezeu – pentru noi, astăzi, acesta este păcatul – trebuie să rămână afară. Noi trebuie să ne ţinem despărţiţi de lumea rea din punct de vedere moral şi de influenţele ei. Oare au înţeles fiicele lui Şalum acest lucru? Cred că da. Poate că ele au aplicat lecţia practică de aici, de la construcţia zidului, şi mai târziu, în viaţa lor de familie. Dumnezeu le va fi binecuvântat casele.

## Cei șapte slujbași de la curte

**Estera 1.10-12:** În ziua a șaptea, când inima împăratului era veselă de vin, a poruncit lui Mehuman, lui Bizta, lui Harbona, lui Bigta și lui Abagta, lui Zetar și lui Carcas, celor șapte fameni care slujeau înaintea împăratului Ahașveroș, să aducă pe împărăteasa Vasti înaintea împăratului cu coroana împărătească, pentru ca să arate frumusețea ei popoarelor și căpeteniilor: pentru că era frumoasă la înfățișare. Dar împărăteasa Vasti a refuzat să vină la cuvântul împăratului trimis prin fameni. Și împăratul s-a mâniat foarte mult și furia lui ardea în el.

Un sondaj recent a arătat că și oamenii moderni ai vremii noastre văd cea mai mare fericire într-o viață bună de familie. Nu cariera, nu onoarea, nu bogăția, nu, ci o viață armonioasă de căsnicie și de familie, pe acestea le consideră cei mai mulți oameni ca fiind cea mai înaltă fericire. Cred că de-a lungul tuturor mileniilor istoriei omenirii, aceasta n-a fost niciodată altfel.

Să-l luăm pe Ahașveroș, numit Xerxes, domnitorul puternic peste imperiul medo-persan. El a dat un ospăț în al treilea an al guvernării sale, despre frumusețea și abundența căruia noi nu putem decât să visăm. Și a ținut timp de o jumătate de an. Și totuși, citim că mânia împăratului s-a aprins între timp foarte tare. De ce? Ce se întâmplase? Îi atacase Alexandru cel Mare imperiul? S-a iscat o foamete subită? Cutremure sau catastrofe naturale asemănătoare? Nu, nici vorbă despre așa ceva. Cauza supărării sale era Vasti, soția sa, care refuzase să asculte de împărat.

Faptul că Vasti aranjase, pur și simplu, un ospăț pentru ea și pentru celelalte femei în palatul împărătesc, era deja o desconsiderare a împăratului. Vedeți numai ce a făcut Estera mai târziu: „A pregătit un ospăț pentru împărat” (Estera 5.4). Ahașveroș s-a bucurat din



inimă pentru faptul acesta. În schimb, Vasti s-a retras. Dar nu numai aceasta. Împăratul dorea mult s-o aibă în apropierea sa și astfel i-a pus pe cei șapte slujbași de la curte s-o aducă. Dar Vasti s-a împotrivit. Ea i-a dat împăratului pașaportul. A meritat împăratul așa ceva? N-a împodobit-o el însuși cu fast și cu lucruri prețioase? Tot ce avea ea era de la el, chiar și coroana.

Deci, cei șapte slujbași sunt trimiși la împărăteasă. Șapte bărbați! Ei au misiunea „s-o aducă pe împărăteasă Vasti înaintea împăratului cu coroana împărătească”. Aceasta era o misiune foarte onorabilă și ei au urmat imediat această poruncă. Ei au pășit în fața împărătesei, au luat atitudine, au salutat politicoș și și-au prezentat rugămintea, delicat și prietenos. Dar Vasti n-a avut nicio reacție. Toți cei șapte slujbași ai curții, ei sunt de fapt numiți aici, și-au încercat norocul. Dar refuz după refuz. Puteți să vă imaginați cât de penibilă a fost această scenă pentru slujbașii curții? Ei n-au putut îndeplini porunca împăratului. Ei au fost martori că Vasti și-a retras public dragostea pentru împărat. Poate chiar au observat că celelalte femei și-au răs pe furiș în barbă, zâmbind. Ce să facă ei? S-o oblige, nu puteau. Nu puteau decât să-i raporteze împăratului. Era blamabil pentru toți cei implicați. Cu toate că împăratul și-a savurat în linii mari bogăția, în locul acesta era ușor de rănit. Era mâhnit și mânios. Mai târziu chiar a tras consecințele, prin aceea că a destituit-o pe Vasti ca împărăteasă. Vreau să arăt pe scurt că această întâmplare are un fundal spiritual. Știm că Ahașveros este o imagine a lui Dumnezeu, iar Vasti reprezintă poporul lui Dumnezeu pe pământ, care este legat cu El. În Vechiul Testament acesta a fost Israel, în Noul Testament este mărturia creștină, creștinătatea. De fapt, și această creștinătate trebuie să-și arate public frumusețea dăruită ei de către Dumnezeu, ca Vasti. Dumnezeu i-a dăruit creștinătății multe binecuvântări spirituale, dar, din nefericire, ea nu și-a arătat frumusețea. Dumnezeu n-a avut nicio bucurie mare în Biserica creștină. Șapte scrisori a pus să fie scrise în Apocalipsa 2 și 3, ca să invite creștinătatea să-L asculte din nou (acestea ar putea fi,

pilduitor vorbind, și cei șapte slujbași de la curte), dar creștinătatea și-a părăsit dragostea dintâi (Apocalipsa 2.5) și I-a întors spatele lui Dumnezeu. Dumnezeu a trimis mulți „slujbași de la curte”, a trimis mulți mesageri, dar degeaba. Dar câțiva credincioși, puțini, chiar Îl vor cinși și-L vor iubi pe Împărat; aceștia sunt biruitorii din Apocalipsa 2 și 3 (aceasta este Estera); ei Îl vor înconjura cândva pe Împărat și în ei Își are El plăcerea.

Încă un cuvânt despre cei șapte slujbași ai curții: Nu sunt chemați toți copiii lui Dumnezeu să predice Evanghelia? (2 Timotei 4.5). „Fă lucrare de evanghelist!” Noi trebuie să-i conducem pe oameni la inima lui Dumnezeu; chiar dacă s-au rupt de El prin păcat. Ei trebuie să fie aduși înapoi. Chiar și dacă nu vor. Atunci suntem, în orice caz, dezlegați de responsabilitatea noastră.

În plus, două scene de la standul de cărți al pieței săptămânale:

- O fetiță de aproximativ opt ani a acceptat astăzi cu bucurie cartea pentru copii „Urma”. S-a dus sărind la bunica și i-a arătat cadoul. Cam după cinci minute au venit amândouă la standul meu de cărți și bunica mi-a spus politicoasă: „Pot să vă returnez cartea? Ea nu corespunde convingerii noastre”. N-am putut să-i răspund decât: „Nicio problemă. Puteți s-o puneți din nou aici pe masa de cărți.”
- Apoi am oferit aceeași cărticică unui băiat de vreo opt ani. Și el era tot în compania bunicii sale. Și el s-a bucurat de cadou. Copiii sunt, pur și simplu, recunoscători și accesibili. Apoi din nou același lucru: bunica a luat „Urma” în mână, a evaluat cartea scurt și a spus: „Băiatul încă nu știe să citească. Uitați, v-am pus-o din nou aici.” „Ba da”, s-a necăjit băiatul, „știu să citesc.” Bunica a spus apoi: „Vino, trebuie să plecăm; acum nu avem timp.”

Celor șapte slujbași le-a fost atunci greu s-o aducă pe Vasti înapoi la împărat. Ucenicilor le-a fost greu pe vremea Domnului Isus să propovăduiască vestea bună și să ceară ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Și nici astăzi nu este altfel. Dar să nu ne pierdem curajul! În 2 Timotei 4.2 se spune: „Vestește Cuvântul, stăruie la timp și nelatimp!” Aceasta s-o facem! Mesajul este unic în felul său, iar Domnul care ne-a dat misiunea este și El unic în felul Său.

## Cei cinci frați ai omului bogat

**Luca 16.27-31:** Și el a spus: „Te rog atunci, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, pentru că am cinci frați, ca să-i înștiințeze, ca să nu vină și ei în acest loc de chin“. Dar Avraam i-a spus: „Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei“. Dar el a spus: „Nu, părinte Avraame, ci, dacă va merge la ei cineva dintre cei morți, se vor pocăi“. Și el i-a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți“.

Familia avea șase băieți. Ce binecuvântare pentru părinți! Și toți erau destoinici. Unul dintre fii a dobândit o bogăție considerabilă. El era de-a dreptul mulțumit cu sine și cu lumea. „El ducea o viață plină de veselie și strălucire”, se spune. Avea și câini credincioși, precis că erau de rasă pură și bine dresați. Ei erau bucuria sa. Dar aceste bucurii abundente s-au prăbușit apoi dintr-odată. A venit ziua morții și omul a fost îngropat.

Ei stau acolo la mormântul deschis: cinci frați. De vorbitorul de la ceremonia de doliu le-a plăcut. El l-a lăudat foarte tare pe fratele lor; aceasta le-a făcut bine, căci toți l-au iubit. Doar n-au dus niciodată lipsă de bani. Aceasta se vede deja după multele flori de aici, de la cavoul frumos. Cât de înălțător a fost și cântecul corului și numeroasa participare, respectiv compasiunea tuturor prietenilor și a cunoscuților: pur și simplu, ceva binefăcător.

Vrem să intercalăm o scenă la care nu se gândește nimeni aici, la cimitir, pe care numai Domnul Isus o vede în fața Sa în clipa aceasta și ne-a împărtășit-o. El a ridicat scurt vălul din lumea nevăzută a Locuinței morților și ne arată cum omul bogat este în chinuri, iar Lazăr, omul temător de Dumnezeu de la porțile casei sale, - la locul fericirii. Cum așa? Dar ce rău a făcut omul bogat? De ce lui Lazăr

i se spune pe nume și lui, nu? Răspunsul este: omul bogat nu s-a gândit în viața sa niciodată la moarte, cu atât mai puțin s-a pocăit pentru starea sa pierdută. Dumnezeu nu va pune niciodată pe buzele Sale numele unor asemenea nelegiuți. Aceasta o spune Psalmul 16.4. Dar Lazăr se îngrijise dinainte de veșnicia sa. El a revendicat pentru sine ajutorul lui Dumnezeu pentru mântuirea sa: numele său înseamnă: „Dumnezeu este ajutor”. Copii, gândiți-vă toți să-L rugați de timpuriu pe Domnul Isus pentru iertarea păcatelor voastre, căci după moarte nu vor mai fi ascultate aceste rugăciuni; vă vor fi refuzate.

Omul bogat din Locuința morților prezintă două rugăminți, dar amândouă îi rămân neascultate. El cere o picătură de apă rece, iar în al doilea rând, ca Lazăr să se ducă la frații săi, ca să le pună urgent pe inimă să accepte vestea bună a Evangheliei, adică să se convertească.

Vedem din aceasta că cei necredincioși au după moarte un sentiment pentru chin, dar și pentru pierderea lor. Ei au teamă, dar și amintirea despre timpul pierdut al vieții lor de dinainte. Aceasta trebuie s-o știm.

Dar să ne întoarcem acum la cei cinci frați. În timp ce fratele lor decedat suferea chin și dureri în Locuința morților și voia să intervină pentru ei în rugăciune, ei stau lângă mormântul său fără să bănuiască nimic.

Nebănuind nimic? Nu, chiar deloc! Tocmai mormântul deschis este momentul cel mai favorabil din viața oamenilor, ca să-și facă gânduri despre moarte. Domnul Isus are dreptate: tocmai acum îi aud ei pe Moise și pe profeți, care le propovăduiesc mântuirea. Tocmai acum, aici, în cimitir, li se recomandă insistent încă o dată mesajul de avertizare. Aceasta mai este și astăzi tot așa. Unde în altă parte există o ocazie mai bună pentru a-i face pe oameni încă o

dată atenți la urgența mântuirii lor veșnice? Aceasta se întâmplă zilnic de o mie de ori. Și zilnic strigă cei decedați pentru rudele lor. Putem deduce de aici că și în momentul de față sunt exprimate aceste rugăminți pentru cei necredincioși. Poate că și pentru tine, în caz că nu ești încă mântuit. Dar pentru aceasta, morții nu sunt înviați și trimiși la noi. Noi avem Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia, și mulți predicatori și misionari. Aceasta ajunge.

De altfel, Dumnezeu totuși a ascultat rugăciunea acestui om bogat într-o cântă. Și anume, puțin după aceea, Domnul Isus a înviat într-adevăr un Lazăr, l-a scos din Locuința morților și mulți au crezut în Domnul Isus (Ioan 12.9-11). Dar fariseii și cărturarii voiau să-l omoare pe Lazăr, exact ca pe Domnul Isus. De aici putem să deducem că nici măcar mărturia morților nu ajunge la conștiința oamenilor firești.

Pentru aceasta există Cuvântul lui Dumnezeu; puterea acestui Cuvânt mai face și astăzi minuni, poate și în tine, în caz că încă nu-L cunoști pe Domnul Isus; sau vrei să faci parte dintre oamenii care sunt surzi în privința cuvântului împăratului, ca paracliserul unei vestite catedrale? Regele englez, Eduard al VII-lea, a vizitat un sat italian împreună cu soția sa, Alexandra, În satul acela exista o catedrală cu adevărat frumoasă; și deoarece el avea o predilecție pentru aceste clădiri, a bătut la ușă și voia s-o viziteze pe dinăuntru. Dar paracliserul doar a murmurat: „Astăzi este închis. Vreau și eu să am odată liber. Tocmai facem curat.” „Dar nu putem să intrăm și noi acum?” „Nu.” În clipa aceea a venit un slujitor al gărzii regale și l-a făcut atent pe paracliser privind înalta vizită. „Oh, mii de scuze! Vă rog, apropiați-vă, domnul meu rege! Pot să vă conduc scurt împrejur?” Da, aceasta a funcționat. A fost penibil pentru paracliser.

Sper că și astăzi îți mai deschide câte unul ușa inimii și-L lasă pe Domnul Isus să între, spre veșnica sa mântuire și binecuvântare. Te rog, nu-L lăsa să aștepte!

## Oaspeții din casa lui Simon

**Luca 7.49:** Și cei care stăteau cu El la masă au început să spună în ei înșiși: „Cine este Acesta care iartă și păcatele?”

Simon, fariseul, are astăzi „ziua ușilor deschise”. El a invitat la masă rude și cunoscuți, printre altele pe Domnul Isus. De ce L-a invitat, nu știu. Poate din curiozitate, poate ca să-L cunoască ceva mai îndeaproape. Printre rânduri citim că Simon i-a întâmpinat pe ceilalți musafiri într-adevăr cu mai mare politețe decât pe Domnul Isus. Căci El vorbește la singular: „Apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat... Sărutare nu Mi-ai dat... Cu untelemn capul nu Mi l-ai uns.” Nu înseamnă aceasta că Simon i-a întâmpinat mai politicos pe ceilalți musafiri? Sigur că poate să fie așa.

Simon, fariseul, l-a întors spatele Domnului Isus ca musafir în casa lui. Domnul ședea undeva, la mijloc, cu totul insignifiant. El nu s-a impus, dar i-a observat exact pe toți.

Cu siguranță că Simon a pregătit o mâncare foarte bună, și-a dat multă osteneală. Aceasta l-a costat mult timp. Poate că a chibzuit mult timp la ordinea șederii. Dar a luat hotărârea greșită. Domnul Isus valora mai mult decât ei toți; aceasta ar fi trebuit s-o știe. În loc de aceasta, L-a clasat așa de jos, încât Domnul a trebuit să-l corecteze public în propria sa casă. Lucrul acesta a fost penibil nu numai pentru el, ci și pentru musafiri. Ce-i drept, despre acești musafiri nu citim mult, dar o singură frază ajunge ca să le cunoaștem gândurile. Ei au observat cum a intrat femeia pe ușă, cum s-a dus exact spre Domnul Isus, a plâns, l-a udat picioarele cu lacrimi, apoi le-a șters cu părul ei și le-a uns. Apoi a urmat discuția cu Simon. Musafirii au ascultat cu atenție. Ei s-au mirat de curajul și de încrederea acestei femei, dar și de bunăvoința Domnului Isus



față de ea. Toate acestea i-au amuțit. Toată atenția lor era îndreptată asupra Domnului, fie că voiau, fie că nu voiau.

Apoi, din acele puține cuvinte a ieșit la lumina zilei necunoașterea lor: „Cine este Acesta care iartă și păcate?” Dacă s-ar fi gândit ceva mai mult, atunci ar fi ajuns pe cât se poate la concluzia că Acesta nu putea să fie decât Dumnezeu, căci orice păcat față de aproapele este în același timp un păcat față de Dumnezeu, așa că Cel care trebuie să ierte păcatul este chiar Dumnezeu, chiar dacă păcatul a fost comis față de un om. Dar, din nefericire, această concluzie n-au tras-o musafirii de aici. Ei spun mai degrabă: „Cine este acesta?” Acestea sunt trei cuvinte care aduc la lumina zilei toată aroganța lor. Îmi imaginez cum au arătat cu degetul spre Domnul.

Cu ce bucurie descrie Isaia, drept pildă, cine este „Acesta”: „Îi vor pune numele Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, ...” și așa mai departe (Isaia 9.6). Câte nume minunate I-au fost date de: Moise, David, Solomon și de mulți bărbați ai credinței! Și acum, El, Domnul slavei, stă la aceeași masă cu câteva persoane care se întreabă: Cine este „acesta?” Ce dispreț stă în acest cuvânt scurt: „acesta”! Auzi tu lucrul acesta din sunetul cuvântului? Dacă ar fi știut că Cel care stătea lângă ei era Creatorul și Susținătorul lor, atunci poate că s-ar fi scuzat. Domnul Isus îi va întreba mai târziu, cândva, la scaunul de judecată: „Știi acum cine sunt? Da, aș fi iertat cu plăcere și păcatele tale, dar n-ai vrut.”

Musafirii de atunci puteau să țină seama de faptul că Domnul este îndurător, dar timpul harului s-ar putea să se termine în curând; atunci El o va rupe cu toți cei care au făcut asupra Sa observații mândre și superioare.

La cuvintele „Cine este acesta” îmi amintesc de vremea când eram la bancă. Un angajat al băncii a trimis o ilustrată din concediu. Ilustrata a trecut de la departament la departament și fiecare care a

văzut-o și-a pus parafa pe marginea ilustratei. Ea a ajuns și în biroul directorului. Dar deoarece directorul nu prea îl cunoștea pe angajat, el a scris pe ilustrată: „Cine este acesta?” și a dat-o mai departe la secretara sa. Firește că această întrebare scurtă a iscat distracție în toată clădirea, iar cel din concediu, firește, a fost și el informat mai târziu. După o vreme a mers și directorul în concediu și a scris o carte poștală cu salutări. Această carte poștală a ajuns și în mâinile angajatului de mai sus, care s-a revanșat atunci prin aceea că a scris mare pe cartea poștală: „Cine este acesta?” Gestul său a fost impertinent și a trebuit să-și regrete amar tupeul. El a vrut să facă o glumă, dar a exagerat.

Dar cu cât mai impertinent este când omul ridică glasul împotriva lui Dumnezeu și a Domnului Isus și întreabă: „Cine este acesta?” Apostolul Pavel spune în Galateni 6,7: „Nu vă amăgiți: «Dumnezeu nu Se lasă batjocorit»; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera”.

## Robii lui Iacov

**Geneza 32.13-21:** Și a rămas acolo în noaptea aceea; și a luat din tot ce i-a căzut în mână un dar pentru Esau, fratele său: două sute de capre și douăzeci de țapi; două sute de oi și douăzeci de berbeci; treizeci de cămile alăptătoare și mânjii lor; patruzeci de vaci și zece tauri; douăzeci de măgărițe și zece măgăruși. Și le-a dat în mâna robilor săi, fiecare turmă în parte. Și a zis robilor săi: „Treceți înaintea mea și lăsați o depărtare între turmă și turmă“. Și a poruncit celui dintâi, zicând: „Dacă te va întâlni fratele meu, Esau, și te va întreba, zicând: «Al cui ești și unde mergi și ale cui sunt acestea dinaintea ta?», atunci să-i spui: «Ale robului tău, Iacov: este un dar trimis domnului meu, Esau; și, iată, și el este după noi!»“ Și a poruncit și celui de-al doilea și celui de-al treilea și tuturor care mergeau după turme, zicând: „Cu aceste cuvinte să vorbiți lui Esau, când îl veți găsi. Și veți mai spune: «Iată, robul tău, Iacov, este după noi»“. Pentru că el își zicea: „Îl voi potoli cu darul care merge înaintea mea și apoi voi vedea fața lui; poate mă va primi“. Și darul a trecut înaintea lui, iar el a rămas noaptea aceea în tabără.

Acum, viața lui Iacov devine palpitantă. Douăzeci de ani nu-l mai văzuse pe fratele său, Esau. În câteva clipe sa va întâmpla. Solii deja i-au dat de urmă. Pentru Iacov este un joc: „Totul sau nimic”, ori-ori. Ori are Esau de gând un atac de răzbunare cu el și atunci Iacov este terminat, ori Esau îl întâmpină frățeste și prietenos și atunci Iacov a câștigat. Așa se gândește Iacov cu teamă și cu spaimă. Pur și simplu, el nu are încredere în Dumnezeu, că Acesta Își va ține cuvântul: și ce încurajare i-a dat Dumnezeu în Mahanaim! El i-a arătat o tabără mare, care stă de partea lui Iacov. Dar el își făurește iarăși planurile. Priviți-le! El își împarte toți oamenii în grupe diferite. Ei trebuie să treacă înaintea sa în cete organizate. Iacov voia să-l îmbuneze pe Esau cu un dar, așa că i-a

poruncit unui rob să mâne caprele înaintea sa, apoi oile, berbecii, cămilele, vacile, taurii și măgarii. Turmă cu turmă trebuia să treacă înaintea sa și fiecare rob trebuia să-i adreseze lui Esau același mesaj, și anume, că vine și Iacov la urmă și că toate animalele îi erau destinate lui Esau, un dar de la fratele său, Iacov.

Da, cam acestea erau ideile lui Iacov. Știm că lucrurile au stat cu totul altfel, că Esau i-a alergat în întâmpinare, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Dar să ne punem totuși foarte scurt în situația robilor lui Iacov, care aveau de rezolvat pentru stăpânul lor o sarcină atât de dificilă. Imaginați-vă, copii, că Esau ar fi apărut într-adevăr cu cei 400 de bărbați ai săi în tot echipamentul de război! Sărmanul rob, care era primul și mâna cele 200 de capre înaintea sa! Războinicii lui Esau ar fi împărțiat caprele cu loviturile de bici. Aceasta chiar i-ar fi distrat. Țapilor, oilor și berbecilor nu le-ar fi mers altfel. Și să nu mai vorbim de cămilele alăptătoare și de vacile greoaie! Așa că ce povară a pus Iacov pe acest rob nevinovat! Gândiți-vă numai la robul care trebuia să mâne cei zece tauri! Acesta, într-adevăr, nu trebuia să aibă nicio teamă. Și robul care mâna cei zece măgăruși trebuia să fie un flăcău cu destulă experiență, pentru că aceste animale lovesc și-n față și-n spate. Și apoi, acești robi mai trebuiau să ducă și o negociere liniștită și iscusită cu Esau. Oh, Iacov! Oare n-ai cerut cam mult de la acești robi dragi. Aceasta n-ar fi putut să reușească niciodată și nicicum, dacă Dumnezeu nu l-ar fi făcut pe Esau deja înainte să fie blând și împăciuitor.

Cât de josnic a fost totuși planul lui Iacov, să trimită înaintea sa toate turmele și toți robii! În cazul unui atac, ei ar fi căzut primii în mâinile dușmanului. Se poartă un stăpân astfel cu robii săi?

Aceasta este asemănător ca la cei doi frați care veneau de la o conferință unde toată dimineața s-a discutat despre dragostea frățescă, fiecare să-l cinstească pe aproapele său mai mult decât pe sine însuși. Frații erau acum în drum spre masa de prânz și în timp

ce mergeau așa, pașnic, un câine a venit alergând spre ei. Și ce au făcut cei doi? Unul a vrut să se ascundă în spatele celui alt și în felul acesta s-au împins reciproc în fața câinelui. Deci, aceasta a fost dragoste frățească în formă practică?

Nu, acestea sunt planurile șirete ale lui Iacov. Sunt planuri care îl pun pe altul în primejdie și-L dezonorează profund pe Dumnezeu. Robii lui Iacov n-au luat cu ei o impresie bună despre el. Au fost suprasolicitați fără măsură. Ei au văzut, ce-i drept, că Iacov poate să fie un bărbat generos, dar în spatele tuturor lucrurilor era spaima și teama de Esau, fratele său. Avea o conștiință vinovată. Iacov ar fi făcut mai bine să-și aducă animalele jertfă lui Dumnezeu, dar la aceasta probabil că nu s-a gândit. Poate că aceasta ar fi fost totuși mult pentru el. Dar pentru Esau le-ar fi dat toate acestea. Ciudat, nu-i așa?

Uitați-vă, copii cu ce teamă își face Iacov pregătirile ca să se împace cu fratele său (versetul 20)! Și robii vor fi tremurat și se vor fi cutremurat corespunzător împreună cu el. Ei urmau un stăpân slab și neajutorat. Nici conștiința vinovată a lui Iacov nu le-a rămas ascunsă. Și astfel a eșuat tot planul, adică în primul rând, Dumnezeu n-avea nevoie deloc de așa ceva; și totul a fost altfel. Dar un gând tot mi-a venit la toate acesta, și anume: când un om face o asemenea risipă, când are o asemenea teamă în inimă ca să se împace cu o singură persoană, atunci ce trebuie să fi înfăptuit Mântuitorul nostru, Isus Hristos, acolo pe Golgota, când a făcut ispășirea nu numai pentru păcatul unui singur om, ci a ispășit păcatele tuturor credincioșilor, din toate timpurile. El a făcut aceasta nu în fața unui om, ci în fața unui Dumnezeu sfânt. Darurile lui Iacov și-au greșit ținta. Esau și Iacov au rămas dușmani. Dar lucrarea Domnului Isus ne-a făcut cu adevărat liberi și fericiți. Dumnezeu a fost profund satisfăcut de moartea pe cruce a Domnului nostru și chiar a făcut din noi copii ai Săi. Ce Persoană prețioasă trebuie să fie totuși acest Domn! Vrem să-I mulțumim din inimă pentru aceasta.

Și în ceea ce îi privește pe robi, putem să învățăm ceva de la ei? Da, sigur. Petru scrie în prima sa epistolă către „locuitorii temporari din împrăștiere” ceva foarte remarcabil: „Servitorilor, fiți supuși stăpânilor cu toată temerea, nu numai celor buni și blânzi, ci și celor supărăcioși.” (1 Petru 2.18). Această au făcut-o robii lui Iacov, în împrejurări grele, asemănătoare cu cele ale „locuitorilor temporari din împrăștiere” din ținutul Asiei Mici. Dumnezeu răsplătește această credincioșie, căci Petru scrie mai departe: „Dacă, făcând bine și suferind, veți răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu.” (1 Petru 2.20).

Trebuie să învățăm un lucru din întâlnirea lui Iacov cu fratele său, Esau: să avem mai multă încredere în Dumnezeu. Dacă avem părtașie cu El, atunci totul va fi bine. Teama lui Iacov de Esau a fost neîntemeiată. Și li s-a transmis și robilor. Păcat! Da, există întotdeauna o cale să te împaci cu o persoană din fața ta, certăreață, „caustică”. Și dacă nu cunoști această cale, atunci uită-te odată la arici: felul cum aricii se comportă unul față de altul este uimitor de frumos. Ei se cunosc așa de bine unul pe altul, ei sunt așa de familiari cu „păstrarea distanței” lor țepoase, încât pentru ei nu este nicio problemă să meargă alături unul de altul. Țepii lor ascuțiți nu-i deranjează deloc. Pentru mine este o enigmă cum pot acești camarazi „primejdioși” să se suporte și să se miște în armonie unul pe lângă altul. Chiar mai mult: ei se iubesc, își dau consimțământul unul altuia. Studiază-i în liniște! Cu toate că sunt respinși de lumea dinafară și participanții la trafic le fac viața pe cât de grea posibil, încă n-au pierit. Dimpotrivă! Dar cum se face că acești arici mici nu se deranjează, nu se necăjesc sau nu se incomodează cu țepii? Secretul succesului felului lor de comportare este predispoziția cu care se apropie unul de celălalt: plini de dragostea, de înțelegere, de răbdare și înainte de toate: foarte, foarte prudent.

## Solii lui Iacov

**Geneza 32.3-6:** Și Iacov a trimis soli înaintea feței sale la Esau, fratele său, în țara Seir, în câmpia Edomului. Și le-a poruncit, zicând: „Așa veți vorbi lui Esau, domnul meu: «Așa vorbește Iacov, robul tău: Am locuit temporar la Laban și am rămas până acum. Și am boi și măgari, oi și robi și roabe; și am trimis să spună domnului meu, ca să capăt favoare în ochii tăi»“. Și solii s-au întors la Iacov, zicând: „Am ajuns la fratele tău, la Esau; și chiar el vine în întâmpinarea ta și patru sute de bărbați sunt cu el“

Solii pe care Iacov i-a trimis în întâmpinarea fratelui său, Esau, au de îndeplinit o sarcină dificilă. Ei trebuie să mijlocească între frați care s-au înstrăinat complet unul de celălalt. Esau a devenit un om lumesc, s-a căsătorit cu femei necredincioase și a plecat din casa părintească, foarte departe, în țara Seir. Iacov știa unde locuia Esau. În toți acești ani l-a căutat temător cu privirea. Dar acum vrea să se înțeleagă cu el. Vrea să se împace cu el. Voia să se ducă acasă, la casa părintească: dar îi era teamă, o teamă îngrozitoare de fratele său, Esau. Solii trebuiau de aceea să cerceteze cu atenție situația: unde locuiește, cum îi merge, dacă averea lui s-a mărit și, înainte de toate, dacă mai nutrește oarecare gânduri de răzbunare față de Iacov. Ei i-au citit pe față teama, ba chiar panica. Cât de jalnice erau cuvintele sale, pe care ei trebuiau să i le transmită lui Esau! Nici nu-l mai recunoșteau pe stăpânul lor. De frică, el s-a târât în gaură de șoarece: „Robul tău, Iacov”, trebuiau să-i spună lui Esau; „domnul meu, Esau”, așa trebuiau să i se adreseze. Și mai departe: „Vreau să capăt favoare în ochii tăi, Esau!”

Oh, solii au exersat mult timp ca să găsească tonul potrivit, să aștepte clipa prielnică. Cu siguranță că au ales un orator bun. Și apoi totul a fost altfel. Teama lui Iacov li s-a transmis de-a binelea solilor. Teama este un sfetnic rău. Iacov vedea totul în negru, solii

vedeau totul în negru, ba chiar cred cu tărie că nici n-au apucat să-i vorbească lui Esau. Ei i-au văzut pe cei patru sute de bărbați, au intrat în panică și s-au întors fuga la Iacov. Și firește că lui Iacov i s-au plâns de amărăciunea lor, așa că lui i s-a făcut teamă și groază. Citim: „Atunci Iacov s-a temut foarte mult și s-a tulburat”. Oare a fost necesar? A avut el motiv pentru aceasta? Nu. Vom vedea în continuare, pe parcursul povestirii, că Esau îi vine prietenos în întâmpinare, îl îmbrățișează, îl sărută și refuză categoric mita sa vicleană. Cine s-ar fi gândit la așa ceva? Omul propune, Dumnezeu dispune. Conștiința vinovată din Iacov și idoli ascunși din casa lui nu îngăduiau nicio odihnă, nicio pace, nicio bucurie. Și la soli era la fel: „Cum e turcul, și pistolul!” se spune. Păcat că neliniștea interioară i-a târăganat și i-a paralizat drumul spre casă. Și bărbații care trebuiau să cerceteze țara Canaan au neliniștit și au tulburat inima poporului prin pesimismul lor, așa că Iosua și Caleb și-au dat toată osteneala să le prezinte țara Canaan în toată frumusețea ei. La fiul risipitor din Luca 15 a fost asemănător. Și el a vrut să se întoarcă acasă, dar i-a fost frică, i-a fost teamă de tatăl său. Avea el motive pentru așa ceva? Dimpotrivă, tatăl său chiar i-a alergat în întâmpinare plin de dragoste.

Dar cum este la tine? Vii cu plăcere acasă? Te simți bine acasă? Sau te chiniește ceva? Chiar dacă ai luat o notă rea, nu trebuie să-ți încetinești pașii. Crede-mă că părinții tăi vor cu drag să te ajute. Fii sincer cu ei, fii sincer cu Domnul Isus! De El oricum nu poți să ascunzi nimic. Spune-I tot ce ai!

Oamenii care se chiniește toată viața cu teama și cu neîncrederea, repede își influențează negativ și mediul înconjurător. Solii lui Iacov i-au pricinuit o spaimă uriașă; dar n-a fost nevoie.

Iacov n-avea nimic de pierdut. Dumnezeu îi dăduse puțin mai înainte o încurajare extraordinară prin îngerii Săi: toată tabăra lui



Dumnezeu era de partea sa. Ce păcat dacă, cu toate acestea, el și solii săi au plecat capul și s-au jucat mereu cu focul.

Atunci semănăm cu copiii din clasă, cărora învățătorul le-a pus în față o foaie albă, mare, de hârtie, cu un punct mic, negru, la mijloc. La întrebarea învățătorului: ce văd ei de fapt, acum, toți au răspuns, fără excepție. „Un punct negru”. „Da”, a spus învățătorul, „dar nici unul dintre voi nu vede enorma foaie de hârtie albă?”

Despre aceasta este vorba, copii. N-am vrea să vedem mai mult binefacerile lui Dumnezeu? Dar aceasta putem s-o facem numai cu o inimă eliberată și curățită. Sper că pe calea ta și pe calea mea nu este nici un păcat care tulbură părtășia cu părinții, cu frații și surorile, cu Domnul Isus, căci „Inima cu teamă-n ea,/ Nici cum nu ar putea,/ Spre cer a zbura!”

## Hanania, căpetenia peste cetățuie

**Neemia 7.2:** Și am dat lui Hanani, fratele meu, și lui Hanania, căpetenia peste cetățuie, grija asupra Ierusalimului: pentru că el era om credincios și se temea de Dumnezeu mai mult decât alții.

Neemia a încredințat administrarea cetății Ierusalim la doi bărbați: Hanani, fratele său, și Hanania, căpetenia cetății. Nu știm multe despre acest Hanania, dar puținul pe care ni l-a împărtășit Dumnezeu ajunge ca să ne facem o imagine despre el. „Era un om credincios și se temea de Dumnezeu mai mult decât alții.” În mod obișnuit, oamenii mari își scriu spre sfârșitul vieții memoriile, cărți groase în care se pun excesiv în valoare, își îndreptătesc toate faptele sau cel puțin le pun într-o lumină favorabilă. Dar dacă viața lor este judecată la fel și de Dumnezeu, aceasta rămâne întrebarea. Ce are trăinicie în ochii Săi? Cum mă judecă Dumnezeu pe mine? Domnul Isus a putut odată să spună: „Bine, rob bun și credincios!” Și aceasta a fost o cinste pentru omul acesta. Dar despre Hanania se mărturisește că era un om credincios. Aceasta este unic în Scriptură. Sau ați auzit vreodată că loialitatea poate fi sporită? Dumnezeu pune mare preț pe aceea, ca noi să ținem poruncile Sale. Nu numai o dată sau de două ori, ci mereu. Ce ai crede despre un copil care ar respecta dispozițiile părinților numai de fiecare dată când lucrul acesta este indicat explicit? Un copil ascultător respectă instrucțiunile părinților și în absența lor, iar un copil credincios le respectă și în împrejurări grele. Credințioșia presupune capacitate de rezistare și statornicie.

La o ceremonie funerară a fost arătată odată credințioșia celui decedat. Pe mine m-a impresionat foarte tare lucrul acesta. De fapt, credințioșia nu are nimic de-a face cu talentul, ci ea este ținerea tare, neclintită, de o îndatorire, și anume, fără să se dea înapoi de la nimic.

Așa a apărât Hanania cetatea Ierusalim. El era căpetenia cetății, un bărbat experimentat, care a acționat exact și credincios chiar și în lucrurile mărunte și insignifiante. Credințioșia sa deosebită frapa sigur atunci când alții eșuau. Portarii trebuiau pe atunci să fie oameni deosebit de credincioși. Neemia a avertizat despre tot ce se putea strecura prin porți: femei străine, negustori ambițioși, vrăjmașul și tot felul de slujitori răi. Nicio persoană lipsită de energie nu avea voi să îndeplinească sarcina unui portar, iar Hanania trebuia să fie supraveghetorul-șef, pentru că el era un om încercat al lui Dumnezeu. El îl putea recunoaște foarte bine pe vrăjmaș și avea excesiv de exact în vedere ca poporul lui Dumnezeu să nu se amestece cu popoarele din jur. De aceea trebuiau să fie porțile închise deja în plină zi, ca nimeni să nu poată intra la adăpostul amurgului. Hanania avea un ochi treaz, antrenat, care nu obosea nici la muncă zilnică de rutină.

Un iudeu ortodox voia să-și pună toată viața în slujba lui Dumnezeu, așa că l-a rugat pe un rabin să-i dea câteva indicații. Rabinul l-a trimis la un prieten care avea o ospătărie. Aici trebuia să-și facă el „practica”. Tânărul bărbat a rămas câteva luni la birtaș, dar n-a putut să descopere mari particularități, așa că l-a întrebat pe proprietar despre conduita lui deosebită de viață. I s-a răspuns: „Cea mai importantă sarcină a mea aici în casă constă în a curăța cât se poate de bine paharele și vasele. Și Oalele și tigăile trebuie să fie strălucitor de curate, ca să nu ruginească.” Atunci, bărbatul tânăr s-a luminat. El i-a povestit aceasta rabinului, l-a privit radiu, bucuros că elevul său a învățat ceva din practică. „Acum știi ce cere Dumnezeu de la tine. El vrea ca noi să ne îndeplinim bine sarcinile, chiar și pe cele mai mici. Aceasta este datoria noastră, aceasta cere Dumnezeu de la noi. Este vorba despre îndatoririle zilnice obișnuite. Birtașul era un om credincios; Hanania era un om credincios.  
Dar noi?

*Spun: cine pentru El trăiește,  
E bucuros și fericit,  
Lui viața de și-o dăruiește,  
E bucuros, chiar de-i mâhnit.*

*Uniți, voioși,  
Fiți credincioși!  
Chiar jigniți rău:  
Credincioși lui Dumnezeu,  
Credincioși lui Dumnezeu!*

## Hanani

**Neemia 1.2:** A venit Hanani, unul dintre frații mei, el și niște bărbați din Iuda; și i-am întrebat despre iudeii care scăpaseră, care mai rămăseseră din captivitate, și despre Ierusalim.

**Neemia 7.2:** Și am dat lui Hanani, fratele meu, și lui Hanania, căpetenia peste cetățuie, grija asupra Ierusalimului: pentru că el era om credincios și se temea de Dumnezeu mai mult decât alții.

**Neemia 12.36:** ... și frații săi: Șemaia, și Azareel, Milalai, Ghilalai, Maai, Netaneel, și Iuda, Hanani, cu instrumentele muzicale ale lui David, omul lui Dumnezeu; și cărturarul Ezra era înaintea lor.

Hanani era fratele lui Neemia. Și din felul cum își prezintă el grijile lui Neemia și că mai târziu primește de la el un post înalt în Ierusalim, concluzionez, pur și simplu, că el era fratele mai tânăr al lui Neemia. Pot să-mi imaginez foarte bine relația frățească a celor doi, pentru că și noi eram acasă doi frați și eu eram mai tânăr. Să ai un frate mai mare, aceasta are și avantaje, și dezavantaje. Puteam întreprinde multe lucruri împreună, iar cel mai mare purta întotdeauna responsabilitatea, mai ales când ceva n-a mers bine. Dar el și avea mereu dreptul să aleagă primul, primea haine noi, iar eu înotam în urma lui, în siaj. Dar frații și surorile mai tineri au avantajul că pot cere sfatul fraților și surorilor mai mari. Și dacă relația reciprocă este bună, atunci cel mai tânăr se poate socoti cu adevărat fericit.

Hanani a văzut stările devastatoare din Ierusalim. El și-a făcut serios griji pentru cetate. Nu numai vrăjmașii aveau în plan să distrugă poporul lui Dumnezeu, nu, izraeliții înșiși trăiau adânc în păcat și aduceau ocară asupra Numelui lui Dumnezeu și asupra poporului Său. Lui Hanani îi părea rău de lucrul acesta, foarte rău, așa că a luat hotărârea să-l informeze pe fratele său, Neemia, despre

aceste situații rele de aici, din Ierusalim, și să-i ceară ajutorul. Deci, noi trebuie să știm că pe atunci, Neemia ocupa un post foarte plin de influență la împăratul Persiei și avea un acces direct la acest împărat.

Deci, Hanani, cu inima grea, a plecat cu câțiva prieteni să-l viziteze pe Neemia. O idee bună! Și partea frumoasă era că el n-a rămas numai la chibzuri și la planuri, ci el chiar a pornit să-și viziteze fratele. Și l-a găsit la Susa, reședința de vară a împăratului persan. Aceasta a fost călăuzirea lui Dumnezeu, pentru că cine ar fi bănuțit că era acolo, deoarece doar era iarnă, în luna Chișleu, și în mod normal, împăratul și Neemia erau pe atunci de găsit în Babilon.

Și încă o dovadă pentru călăuzirea lui Dumnezeu în viața lui Hanani: În Daniel 9.25 citim că cea de-a „70-a săptămână” amintită acolo începe cu momentul reconstruirii Ierusalimului. Al 20-lea an al lui Artaxerxes (Neemia 2.1) este deci începutul acestei de-a 70-a săptămână de ani. Dar treaba merge și mai departe: Daniel 9.26 lămurește că după 62 de săptămâni, „Unsul va fi nimicit”. Exact așa s-a și întâmplat. Daniel a prorocit aceasta cam cu o sută de ani înainte de călătoria lui Hanani la Susa și Hanani face acum primul pas pentru împlinirea acestei prorocii divine.

Deci, Dumnezeu l-a călăuzit pe Hanani la timpul potrivit, în locul potrivit. Și Hanani s-a lăsat călăuzit. Aceasta este partea frumoasă. În nota<sup>1</sup> de subsol doresc să vă comunic câteva date mai amănunțite

---

<sup>1</sup> „Și, după cele șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimicit și nu va avea nimic; și poporul unui conducător care va veni va distruge cetatea și sfântul locaș” (Daniel 9.26).

În al 20-lea an al guvernării împăratului Artaxerxes, (465-423 înainte de Hristos), Neemia a primit porunca și încuviințarea să reconstruiască Ierusalimul (Neemia 2.1). Acesta este începutul celei de-a 70-a săptămâni de ani din Daniel 9.24 și 25. (Deci nu când Zorobabel s-a întors în Palestina și nici când a făcut-o Ezra, care e primit „numai” porunca să reconstruiască Templul). Suntem în primăvara lui 445 înainte de Hristos.

despre începutul celei de-a 70-a săptămâni de ani a lui Daniel, pentru că acest început este în același timp startul pentru începutul construcției zidului în Ierusalim - și, ceea ce este și mai important: în acest verset mai există un indiciu ascuns, privind crucea de pe Golgota.

Așa au ajuns ei apoi la curtea împăratului persan și chiar ne-am fi gândit că Hanani s-ar fi odihnit acum puțin aici de oboseala călătoriei, pe cheltuiala fratelui său. Ar fi putut face câteva săptămâni de concediu aici, la curtea împăratului persan, să se deconecteze puțin de toată supărarea și grijile de acasă; i-ar fi făcut bine. Ultimele săptămâni l-au afectat. Dar nu, Hanani se duce imediat „in medias res”. Imediat după salut ajunge să vorbească despre miezul problemei și îi face inima așa de grea fratelui său, Neemia, încât chiar și împăratul observă aceasta la înfățișarea exterioară a lui Neemia.

---

Primele 7 săptămâni (49 de ani) din Daniel 9.25 cuprind perioada de timp a restaurării Ierusalimului. Aceasta ne este descrisă în Neemia. Cele 62 de săptămâni de după aceea fac o legătură spre Noul Testament. Daniel 9.25 spune că ele se întind până la Mesia, Conducătorul. Primele 69 de săptămâni (483 de ani) se sfârșesc deci cu venirea lui Hristos. Ioan 12.1 descrie cum Domnul Isus vine la Betania cu șase zile înainte de Paște (în anul 32 după Hristos). Între martie/aprilie 445 înainte de Hristos și martie/aprilie 32 după Hristos se potrivesc exact aceste 173.880 de zile sau acești 483 de ani. Observăm aici că un an profetic durează în Biblie 360 de zile (compară Apocalipsa 11.2 cu Apocalipsa 12.14, unde 42 de luni, adică trei ani și jumătate sunt egalați cu 1260 de zile). Apoi se spune în Daniel 9.26 că „Unsul va fi nimicit” după 69 de săptămâni. Așa a fost: după intrarea „princiară” în Ierusalim, Domnul a fost răstignit. Aceasta a fost în luna Paștelui (Nisan) a anului 32 după Hristos, căci după prima apariție publică a Domnului (29 după Hristos; Luca 3.1), în anul al 15-lea al împăratului Tiberius (14 până la 37 după Hristos), au mai trecut trei ani până la Golgota (Luca 13.7; Ioan 2.13; 6.4; 11.55).

Distrugerea „cetății și a sfântului locaș” (Daniel 9.26) s-a petrecut apoi în anul 70 după Hristos.

Avem nevoie de oameni ca Hanani, care așază într-adevăr faptele pe masă, care să discute cazurile neplăcute, pe care, de fapt, le cunoaște oricine, fără să-i fie teamă și să spună pe nume situațiilor reale. El nu s-a gândit: „Ah, eu și-așa nu sunt vinovat pentru toată mizeria din Ierusalim. Ce pot eu să fac dacă zidul este numai un morman de dărâmături, iar poporul este nelegiuit și depravat? La aceasta nu mai pot eu, om neînsemnat, să schimb nimic. Nu acesta a fost limbajul lui Hanani. El nu era un om care să se plângă și să-și pună mâinile în poală. El era un om de acțiune. Cu toate că el personal n-a putut să schimbe condițiile, a făcut totuși singurul lucru corect: el și-a prezentat îngrijorarea și a cerut ajutor de la aceia care aveau puterea și dreptul să-i gonească pe vrăjmași și să-i pedepsească pe păcătoși.

Hanani a făcut ca treaba să se miște, a luat inițiativa de a atrage atenția asupra locurilor vulnerabile. Lucrul acesta n-a fost plăcut pentru el. Ar fi preferat să-i povestească altceva fratelui său. Dar el și-a simțit responsabilitatea în locul unde stătea. Neemia n-a putut să vadă greșelile individuale așa, dar Hanani le vedea bine și și-a deschis gura.

Copii, mă bucur că Hanani a abordat aceste teme piperate așa de plin de tact! De fapt, și astăzi se petrec atâtea lucruri păcătoase dedesubtul vieții zilnice, încât poporul lui Dumnezeu este istovit din cauza lor. Aceasta începe deja în familiile creștine. Mama și tata nu știu de multe ori ce este băgat clandestin în casă de către copii. Ce bine dacă în acest caz există o relație deschisă între părinți și copii, ca și murdăria lumii să fie scoasă din nou din case. Același lucru se referă și la interiorul adunărilor creștine. N-ai vrea, copile drag, să fii un Hanani care are ochii deschiși pentru tendințele primejdioase? Poate că poți să dai imboldul pentru îmbunătățirea și îndreptarea gândurilor și a faptelor greșite. Lucrul acesta nu este ușor, dar Dumnezeu îl răsplătește foarte mult. Și Hanani va fi răsplătit pentru atitudinea sa curajoasă prin aceea că mai târziu a



putut să fie investit cu un post înalt în slujba cetății Ierusalimului.  
Ceea ce facem pentru Domnul Isus, El ne va răsplăti îmbelșugat.

## Isus ca băiat de 12 ani în Templu, în cercul cărturarilor

**Luca 2.41-52:** Și părinții Săi mergeau în fiecare an la Ierusalim, de sărbătoarea Paștelui. Și, când a fost de doisprezece ani, și s-au suit ei la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii, și se împliniseră zilele, pe când se întorceau, băiatul Isus a rămas în urmă în Ierusalim, și părinții Săi nu știau; dar, presupunând că era cu cei cu care călătoreau împreună, au mers cale de o zi și L-au căutat printre rude și cunoscuți și, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. Și a fost că, după trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor și ascultându-i și întrebându-i. Și toți care-L auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. Și, când L-au văzut, au fost uimiți; și mama Lui I-a zis: „Copile, de ce ne-ai făcut astfel? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați“. Și El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?“ Și ei n-au înțeles cuvântul pe care li l-a spus. Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus. Și mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima ei. Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

De la vârsta de doisprezece ani, băieții din Israel aveau voie să meargă și ei la marile sărbători din Ierusalim. Mulți făceau atunci o călătorie lungă. Și Iosif cu Maria au pornit cu băiatul lor, Isus, la sărbătoarea Paștelui din anul acesta. Copiii se bucură că au voie să facă această excursie împreună cu părinții lor. Și astăzi se bucură dacă pot după vacanță să povestească unde au fost; mulți se laudă cu întâmplările din concediu. Aceasta nu este frumos. Aici, în Ierusalim, a venit în anul acesta un Băiat la marea sărbătoare, care călătorise mai departe decât ei toți. Până astăzi încă n-a făcut nimeni o călătorie atât de lungă ca El. Adică El a venit – aceasta să n-o uităm niciodată – din cer. Dar El n-a povestit nimic din aceasta, nu S-a dat mare. Dimpotrivă, El era mai modest și mai reținut decât ei

toți. Era Domnul Isus, ca Băiat de doisprezece ani. El era în același timp Fiul lui Dumnezeu, care părăsise slava cerului ca să vină pe acest pământ.

Pentru mulți oameni, drumul la Ierusalim devenise o obișnuință; așa scrie în versetul 42. Pentru El, nu. Marea Sa bucurie aici pe pământ era părtașia cu Tatăl Său ceresc, iar de aceasta putea să aibă parte în mod deosebit aici, în Templu. Acum ședea aici, în mijlocul învățătorilor. Ce frumos! El a fost, este și va rămâne mereu punctul central în tot ce se întâmplă. Locul aceasta nu l-l poate contesta nimeni. Desigur, aceasta a fost deja în grădina Eden; pomul vieții este, propriu-zis, un prototip al Domnului Isus. Și la cruce a fost tot punctul central și la fel este El și astăzi când credincioșii sunt adunați în jurul Său; tot la fel va fi și mai târziu, când va reveni pe acest pământ (pentru aceasta citește Epistola lui Iuda, versetul 14). Și aici, în Ierusalim, ședea la mijloc; El era acolo. Ești și tu acolo când părinții tăi merg la serviciul divin sau locul tău este gol? Sperăm că nu este așa.

Apoi scrie așa de modest și de simplu: El îi asculta. Eu cred că noi ne-am dezvățat astăzi să ascultăm. Ce virtute nobilă este totuși ascultatul liniștit! Ah, dacă am putea să-l acceptăm mai mult pe celălalt, să-l luăm în seamă! Lucrul acesta este de folos pentru noi personal și plăcut pentru vorbitor. Astăzi așteptăm de cele mai multe ori încordați pauza când își trage celălalt răsuflarea, ca să intervenim repede și să ne prezentăm gândurile. Aceasta este nepolitic și toți trebuie să învățăm de la Domnul Isus, mai ales cei de doisprezece ani, care au așa de multe de spus! Dar au ei într-adevăr ceva de spus?

Apoi, Domnul Isus i-a și întrebat pe învățători, și după întrebări ei au putut deja să recunoască marea Sa înțelegere asupra lucrurilor divine. Nu pot decât să-i îndemn neapărat pe cititorii mai tineri să-și întrebe învățătorii, să-și întrebe părinții! După aceasta ne dăm

seama de interesul vostru, iar discuția devine vioaie. Astfel de elevi sunt de dorit. Dar el nu numai că a întrebat, ci a și răspuns.

Între timp, părinții Săi au părăsit din nou Ierusalimul și sunt consternați că nu-L mai văd pe Băiat. Ei se întorc și-L caută. Noi cunoaștem desfășurarea povestirii: cinci zile I-au simțit lipsa. O zi fuseseră deja pe drum, o zi s-au întors la Ierusalim și trei zile L-au căutat în Ierusalim. Deci cinci zile a fost Domnul în Templu la acești cărturari (binevoitori?). Nu vreau să știu unde și cum a dormit și a mâncat, cum s-a pregătit pentru serviciul divin. În orice caz, un lucru știu: El era acolo cu trup și suflet. Era casa Tatălui Său; aici (încă) Se (mai) simțea bine.

Vreau să întreb numai scurt: dacă aceștia ar fi fost părinții tăi, oare unde te-ar fi căutat într-un oraș mare? Oare s-ar fi dus prima dată la stadion? Sau la vreun perete de cățărat? Sau chiar la teatru? Încotro se îndreaptă interesele tale? Și pentru noi, părinții, se pune întrebarea: Cunoaștem noi interesele copiilor noștri? Sau îi vom căuta și noi într-un loc greșit? Maria a mai avut destul de mult de învățat. Precis n-a uitat lecția de aici, din Ierusalim. Ah, ce frumos ar fi dacă la acești ani tineri, copiii ar avea un dor în inimă, să se preocupe cu lucruri divine! Păcat dacă cineva la o vârstă înaintată mai are nevoie de index ca să deschidă Biblia! Citiți sârguincios Biblia, zilnic, chiar și atunci când vă vor copleși teme pentru școală. Ceea ce vă însușiți în tinerețe, aceea vă va însoți în viață; poate că ați mai auzit aceasta de nenumărate ori, dar așa este. Domnul va fi de partea voastră dacă-L veți urma deja din tinerețe.

*Să-I dăm, Domnul nostru ne cere,  
Din inimi toată dragostea,  
De tineri viața, cu plăcere,  
Pân' umbra n-o va-ntuneca.*

*O, câtă fericire pierdut-a,  
Cel de pofta lumii cuprins!  
Când pe Mântuitorul vrut-a,  
A fost de negură surprins.*

*O, să nu-I dați resturi deșarte,  
Doar ce pofta n-a devorat!  
Ci dați-I cea mai bună parte,  
Nedevastată de păcat*

Și încă ceva frumos ca încheiere. Domnului Isus I-ar fi plăcut cu siguranță să rămână în Ierusalim, dar i-a urmat imediat pe părinții Săi în drum spre casă. Știm că „le era supus”. Și voi aveți cu siguranță propriile voastre idei, care pot să nu fie greșite, dar binecuvântarea Domnului stă în ascultarea de părinții voștri: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci aceasta este drept” (Efeseni 6.1). A fi supus merge chiar mai departe decât simpla supunere; este recunoașterea bucuroasă a unei persoane superioare. Atunci vei crește în bunăvoința lui Dumnezeu și a oamenilor, ca Domnul nostru în anii Săi tineri.

## Cuart

**Romani 16.23c:** Vă salută ... și fratele Cuart.

Îl cunoașteți toți pe fratele Cuart? – Nu? – Atunci vreau să-l prezint pe scurt. El l-a rugat pe Terțiu, scribul epistolei către Romani, să-i rezerve un loc mic, chiar la sfârșitul epistolei. El dorea mult să-i salute pe frații din Roma. Dorința i-a fost îndeplinită, iar Duhul Sfânt i-a notat numele. Nu vreau să știu de câte ori s-a citit acest nume fără să se înregistreze că aici un frate vrea să-și exprime dragostea pentru alți frați din străinătate. Pe copiii lui Dumnezeu îi unește o legătură a dragostei dincolo de granițe. Și chiar dacă țările sunt în vrăjmășie unele cu altele, credincioșii sunt strâns legați în Duh și-și aparțin, chiar dacă nu fac spectacol din aceasta. Mulți sunt necunoscuți, totuși sunt fericiți ca fratele Cuart. Citim în Biblie despre bărbați cu numele Secund, Terțiu și Cuart, dar niciunul nu se numește fratele Primus. Sunt bucuroși pentru aceasta, căci numai Unul este Primul, Domnul și Mântuitorul nostru. Nimeni nu-I contestă acest loc, pentru că El pe pământul acesta a ocupat atunci locul cel mai de jos; de aceea poate acum să revendice rangul cel mai înalt, primul. El este Alfa și Omega, primul și ultimul în același timp. Fratele Cuart n-a realizat prea multe, el a și fost ultimul care a salutată; probabil că era obișnuit să stea în umbra altora, a oamenilor mai mari. Este posibil să fi fost al patrulea copil din familie, iar părinții săi l-au numit, simplu, „al patrulea” [căci așa se poate traduce numele lui: n.tr.]. Aceasta nu l-a deranjat. Să fie el supărat pentru lucrul acesta? Fratele Wigram are pronumele Georg Vicesimus, adică al douăzecilea și el este un exemplu cum copiii din familiile numeroase sunt modești și harnici. De fapt, el a făcut în ani lungi de muncă silitoare o concordanță excelentă pentru textul de bază al Bibliei. Pentru aceasta putem chiar și astăzi să-i fim recunoscători.

Deci, despre fratele nostru, Quart, nu mai citim nimic altceva, dar cine are ochi, acela se poate uita după el și cine are urechi, acela poate să învețe mult de la el. Este omul din rândul al doilea, o persoană extraordinară de valoroasă. El nu iese în evidență, dar fără el nu merge. El se bucură de încrederea celor tineri și a celor vârstnici, lui i se cere sfatul, el este un om de acțiune. Dumnezeu obține de la acești frați foarte valoroși mai mult decât ne imaginăm. Ei vor deveni cândva vizibili și atunci vom vedea cum în timpul vieții au dus o viață liniștită de rugăciune, cum au perseverat sincer într-o slujbă solitară. Astăzi, toate acestea mai sunt acoperite, căci

Necunoscut și totuși cunoscut,  
E poporul Domnului pe pământ;  
Dar starea sa sfântă, înaltă,  
Nu va fi aici stimată.

Aceasta a trebuit s-o afle și evanghelistul care, după 40 de ani de activitate în Africa, a putut în sfârșit să se întoarcă odată acasă, în America. Pe aceeași corabie cu el era un pasager important, președintele Americii. El venea dintr-o călătorie prin Africa Centrală și făcuse un safari scurt. Corabia tocmai ancorase și călătorul abia pășise pe pământul natal, că președintele deja a fost întâmpinat cu tobe și trompete. Salve de salut șuierau prin aer. Dar pe evanghelist nu venise nimeni să-l aștepte. Dar în clipa aceea s-a bucurat de răsplata sigură de sus, la Domnul său. Aceasta i-a dat mângâiere și bucurie interioară, mai mult decât cântecul și muzica din lume aceasta.

Este o deosebire să fii făcut mare de oameni sau de Dumnezeu. Dacă vrei și tu să devii un frate Quart, atunci mulțumește-te cu ultimul loc; totuși, acesta este deja ocupat; Domnul nostru a stat pe el. Oare să stăm într-adevăr înaintea Sa: Aceasta nu se poate.

*Fă-mă mai curat, mai neînsemnat,  
Fă-mi inima mai mulțumită.  
Viață nouă Tu poți da,  
Spre cer mă poți îndrepta.*



## Eutih

**Faptele apostolilor 20.7-12:** Și, în ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunați să frângem pâine, Pavel a stat de vorbă cu ei, urmând să plece a doua zi; și a prelungit cuvântul lui până la miezul nopții. Și erau multe lumini în camera de sus, unde eram adunați. Și un tânăr cu numele Eutih, stând pe fereastră, copleșit de somn adânc, pe când Pavel stătea de vorbă cu ei de mult timp, fiind copleșit de somn, a căzut jos de la al treilea etaj și a fost ridicat mort. Dar Pavel, coborând, s-a aplecat asupra lui și, îmbrățișându-l, a spus: „Nu vă tulburați, pentru că sufletul lui este în el“. Și, după ce s-a suit și a frânt pâinea și a mâncat și a vorbit mult cu ei până în zori, a plecat. Și l-au adus pe băiat viu și nu puțin au fost mângâiați.

Eutih lăsase în urmă o zi lungă. Poate că de dimineață a fost plecat la școală, după-amiază i-a ajutat pe părinți, iar în seara aceasta mai voia să vină la cină și la vestirea Cuvântului. Erau așteptați mulți oameni, căci un musafir important era de o săptămână în vizită în Troa: apostolul Pavel.

Cei mai tineri și-au ocupat locurile obișnuite în partea din spate a sălii. Ei au ocupat ultimele bănci și încă pot să-mi amintesc bine de vremea când, ca adolescent, stăteam și eu în spate, printre ei. Și eu aveam pe atunci de multe ori de luptat cu somnul, mai ales duminică după-amiaza. După masa de prânz, noi, tinerii, mergeam mereu să ne plimbăm puțin și dacă după aceea trebuia să ședem liniștiți o oră, ne cădea capul și se terminat cu concentrarea.

Mai ales pe băncile din spate se putea pierde ușor firul. Apoi, dacă cineva cu umeri mari, lați, bloca privirea spre vorbitor, nu puteam decât să sperăm că ora va trece în curând. Stăteam așa, la mijloc, și în plus, ne simțeam destul de nefolositori. Firește că părinții doreau să mergem și noi; uneori chiar întrebau mai târziu, dacă am rămas

cu ceva, dar gândurile se abătea totuși de multe ori. Câtă distragere nu era acolo prin cel de alături, care își legăna permanent picioarele, că prelegerea era prea seacă și plictisitoare, iluminatul era slab, că era mult prea cald, ca și-așa nu puteam contribui cu nimic la oră și nici nu ne cunoșteam încă așa de bine îndatoririle de copii ai lui Dumnezeu. Și astfel se instala moțaiala obișnuită: să stai drept, cu picioarele drepte, ca nu cumva să te răstorni. Dar oboseala venea încet, capul cădea în față, apoi a doua oară, Biblia cădea din mână, iar apoi, da, erai deodată dus. Adormit ca Eutih. Aceasta este penibil.

Tânărul bărbat a fost suprasolicitat. Apostolul Pavel personal nu-l putea ține treaz. Și nu era nici din cauza iluminatului, căci în sală erau multe lămpi. Și nici din cauza aerului proaspăt nu putea să fie, căci doar stătea pe fereastră. Dar, pur și simplu, era prea mult pentru el, nu mai făcea față, căci apostolul Pavel chiar vorbise deja mult timp.

Am impresia că Eutih de la început n-a fost foarte prezent, căci altfel nu s-ar fi așezat așa, cu totul la periferie, ba chiar pe fereastră. Aceasta a fost cu jumătate de inimă, foarte riscant. Nu-mi pot imagina că el a făcut aceasta din considerație față de ceilalți oameni; atunci Dumnezeu precis n-ar fi îngăduit căderea sa. Dar el era un mărginaș. El voia (sau trebuia) să fie prezent, dar în același timp să savureze și priveliștea de afară. Dar a ieșit prost. Aceasta i-a adus moartea. Și noi putem fi mântuiți, totuși, practic să nu mai avem viață, să fim inerti spiritual.

În povestirea noastră, Eutih a fost înviat din nou, iar frații și surorile adunați au fost îndemnați să nu facă zarvă, căci nu trebuia să se ducă vorba că acest bărbat tânăr era ușuratic și a avut o cădere așa de adâncă. Toți frații și surorile din Troa au fost scuturați din apatie de acest incident, ca să-L urmeze pe Domnul cu mai mult interes. Domnul vrea să ne așeze în slujba Sa, și pe adolescenții, și pe tinerii

dintre noi. Fiecare are o misiune; dacă unul doarme, treaba stă. Ce frumos, dacă toți suntem foarte sprinteni, plini de interes să-L cunoaștem pe Domnul mai îndeaproape și să-I slujim în domeniile noastre personale. Pentru aceasta trebuie să fim treji și să avem o relație personală cu Domnul; părinții pot, într-adevăr să ne îndrume, să ne susțină, dar voința pentru aceasta trebuie s-o avem noi înșine.

Iarna trecută, din neatenție, mi-a înghețat încălzirea pe gaz și am încercat să dezgheț conductele de alimentare cu o sobă mică. Am urcat sus pe rezervor și mi-am dat multă osteneală să încălzesc țevile bucată cu bucată. A durat ore, dar conductele trebuiau să fie eliberate de gheață, căci altfel, în următoarea noapte rece puteau chiar să crape. Am așteptat cu toată încordarea momentul când apa fierbinte își va croi drum spre calorifere. Pe dinafară, conductele erau deja calde de la soba mea, dar căldura trebuia să vină din interior. Apa fierbinte trebuia să curgă prin conducte. Abia atunci era totul în ordine și cât de fericit am fost când am observat că țevile s-au încălzit din interior.

Câți părinți nu oferă copiilor lor toată căldura imaginabilă, îi cresc „în disciplina și mustrarea Domnului” și tânjesc încordați după clipa când vor simți că scânteia s-a transmis și căldura interioară se dezvoltă, copiii capătă spiritual aripi, pun independent mâna pe Biblie. Ce sărbătoare fericită este aceasta!

Căderea lui Eutih a fost poate pentru el un start pentru o viață nouă, binecuvântată, cu Domnul.

## Unul dintre slujitorii lui Ioram

**2 Împărați 7.13:** Și unul dintre slujitorii lui a răspuns și a zis: „Să ia cineva, te rog, cinci din caii rămași, care au rămas în cetate (iată, ei sunt ca toată mulțimea lui Israel care a rămas în ea: iată, sunt ca toată mulțimea lui Israel care a pierit) și să-i trimitem și să vedem.

În Israel guverna din nou un împărat nelegiuit. Numele său era Ioram. Mândria sa era neînfrântă. În plus, întregul popor încă mai suspina sub foamete, căci sirienii au asediat din nou capitala. Dar Elisei a anunțat sfârșitul foametei groaznice, și anume, deja pentru mâine.

Anunțul plin de speranță a lui Elisei a sunat, ce-i drept, puțin probabil, dar acest om al lui Dumnezeu spune adevărul. Firește că împăratul nu voia să creadă acest cuvânt; ar fi fost chiar prea frumos să fie adevărată o așa salvare de azi pe mâine. Apoi i s-a transmis în mijlocul cetății, printr-un paznic de noapte, vestea bună a celor patru leproși, și anume, că sirienii și-au părăsit poziția. Și nici aceasta n-a crezut-o împăratul. Ce nebun! Ioram chiar a batjocorit vestea îmbucurătoare. El a ridiculizat-o și chiar a avut o interpretare proprie stupidă pentru relatarea celor patru leproși. El credea că sirienii s-ar fi retras numai din pozițiile lor, ca să ademenească poporul afară din cetatea Samariei și să-i atace imediat din ascunzătoare.

În loc să se bucure de vestea bună, acest om este plin de prejudecăți. În spatele fiecărui cuvânt, el vede un clenci. El pune totul la îndoială; de aceea nici nu se înțelege bine cu Elisei, acest mare bărbat al credinței. Cu siguranță că nici nu va fi fost prea simplu pentru acest om bun, să se impună față de părerea împăratului, să-l contrazică. Devotatul slujitor i-a propus deocamdată împăratului,

să asculte totuși de cuvintele celor patru bărbați leproși, căci aceasta doar n-ar putea să strice și câțiva cai ar putea totuși să-și mai permită. Cine nu riscă, nu câștigă. Împăratul n-ar trebui să fie așa de neîncrezător, că doar nu este un risc prea mare să pună în joc câțiva cai rămași.

De ce nu crede, pur și simplu cuvintele sale? Lui chiar nu-i este dor de libertate? Nu-i pasă? Da, atunci într-adevăr poate fi comparat cu bivoli de la grădina zoologică din München:

În timpul celui de-al doilea război mondial, o bombă a distrus gardul parcului și bivoli puteau să scape. Mare agitație, multă gălăgie. În sfârșit, au fost găsiți; pășteau liniștit pe pajște, pe malul râului Isar. Trebuiau să fie împușcați imediat, dar directorul grădinii zoologice avea altă idee: să se ridice cu bucațile rămase ale gardului un parc mic, sărăcăcios. Și ceea ce speraseră în tăcere s-a petrecut: la vremea furajării, toți bivoli au venit împreună și au intrat de bunăvoie în noua lor închisoare.

Nu semănăm noi toți cu acești bivoli? Nu disprețuiesc și oamenii de multe ori libertatea în Domnul Isus? Ioram este un exemplu pentru aceasta. Un om prost. Dar acest împărat temător și naiv a putut să se bucure că avea la curtea împărătească un slujitor care voia să fie liber de stăpânirea sirienilor, liber de lanțurile diavolului, liber de legăturile păcatului.

Din fericire, împăratul a primit sfatul. Și ne putem imagina bucuria slujitorului devotat, că această cutezanță a reușit. Călăreții au găsit noaptea câmpul de bătaie complet părăsit și poporul a putut să se năpustească asupra uneltelor rămase în urmă ale sirienilor. Foametea luase sfârșit; asediul cetății la fel. Toți au răsuflet ușurați, poporul era eliberat.

Cui îi datora poporul această biruință? Numai lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a avut pentru aceasta uneltele Sale. Oameni care L-au

crezut. În primul rând Elisei, apoi cei patru bărbați leproși și în cele din urmă acest singur slujitor, care a trebuit să facă plauzibilă prostia împăratului și care a putut să înlăture energic, dar plin de tact îndoielile împăratului. Un consilier personal cu adevărat bun al împăratului.

N-ai avea și tu chef să duci mai departe această veste a păcii? Mulți oameni tânjesc după libertatea copiilor lui Dumnezeu. Satan îi ține prizonieri în păcatele lor, în poftele lor, în nenorocirea lor. Domnul Isus a rupt lanțurile la crucea de pe Golgota, dar noi trebuie să credem personal, să ne condamnăm pe noi, prejudecata, necredința și mândria.

Ajută și tu la proclamarea libertății în Domnul. Oamenii o doresc.

## Femeia îndatorată, cu cei doi fii

**2 Împărați 4.1-7:** Și o femeie dintre soțiile fiilor profeților a strigat către Elisei, spunând: „Robul tău, soțul meu, a murit și știi că robul tău se teme de Domnul. Și a venit creditorul să-mi ia pe amândoi copiii, ca să fie robi“. Și Elisei i-a zis: „Ce să fac pentru tine? Spune-mi, ce ai în casă?“ Și ea a zis: „Roaba ta n-are nimic în casă, decât un vas cu untdelemn“. Și el a zis: „Du-te, împrumută vase de afară, de la toți vecinii tăi, vase goale; să nu fie puține. Apoi intră și închide ușa după tine și după fiii tăi și varsă untdelemn în toate vasele acelea, iar pe cele umplute pune-le deoparte“. Și ea a plecat de la el și a închis ușa după ea și după fiii ei; ei îi aduceau vasele și ea turna. Și a fost așa: după ce au fost umplute vasele, ea a zis fiului său: „Mai adu-mi un vas“. Și el i-a zis: „Nu mai este nici un vas“. Și untdelemnul s-a oprit. Și ea a venit și a spus omului lui Dumnezeu. Și el a zis: „Du-te, vinde untdelemnul și plătește-ți datoria; și din ce va rămâne, trăiește tu și fiii tăi“.

Și acum vin încercările credinței din partea lui Dumnezeu. Elisei nu-i așază pâinile pe masă, nu-i completează un cec. Nu, ea trebuia să se ducă la vecini și să ia vase goale.

Veniți să mergem împreună cu ea la vecini, să auzim cam ce spun ei: mama își face curaj și merge cu cei doi fii prin grădina din fața casei. Ultima îndrumare pentru băieți: să stea cum trebuie; ea speră că ei nu i-au necăjit pe acești oameni chiar în ultima vreme prin vreo pozna oarecare, prin strigăte tari în orele odihnei de prânz, prin comportament nepolitic. Dar mama însăși, s-a purtat și ea întotdeauna corect? Poate a fost discreditată ca prea evlavioasă. A acordat ea întotdeauna atenția cuvenită vecinilor? Dar pesemne că oamenii cetății puteau să răspundă binevoitor la aceste întrebări, privind-o pe ea și pe cei doi băieți.

Dar dorința de vase goale s-a lovit la oameni întâi de neînțelegere. „Ce vreți să faceți cu ele?” Păi, ... aceasta nici ea n-o știa exact. În orice caz, oamenii puteau să constate din răspunsurile ei o credință puternică.

Vecinii o cunosc toți ca pe o mamă harnică, iubitoare. Și copiii sunt văzuți cu plăcere în sat; și astfel, mama și fiii au adus acasă o mulțime de vase goale. Ei vor fi etichetat vasele și vor fi umblat grijuliu cu ele.

Oare cine dintre noi va fi întreprins un drum așa de curajos la vecini? N-am fi făcut noi totul ca să ne ajutăm singuri, tocmai ca să ne menținem onoarea sus? Dar acest „drum de pocăință” a fost distins de Dumnezeu cu respect mare.

Apoi au încuiat ușa în urma lor, după vorba lui Elisei. Da, băieții învață de la mamă ascultarea necondiționată. Ea se ține exact de poruncile lui Elisei. Scrie în Cuvântul lui Dumnezeu: dacă-L iubim pe Dumnezeu, atunci trebuie să păzim poruncile Lui și să le împlinim. Din nefericire, lucrul acesta este astăzi dat uitării. Astăzi fiecare crede că-și poate aprecia și stăpâni singur viața. În general nu se mai întreabă de Dumnezeu și de gândurile Sale. În cazul văduvei a fost altfel. Băieții ascultau orbește. Sigur că ar fi preferat să se joace afară, dar ei urmau sfatul mamei. Voiau să rămână cu ea, o iubeau. Creditorul nu trebuia să-i facă robi. Și mama a trebuit să îndure deja multă suferință și multă mâhnire; tatăl lor murise abia de curând. El a fost unul dintre „fiii profeților”.

Minunea s-a produs: toate vasele sunt pline cu untdelemn; și chiar și acum văduva se interesează de voia lui Dumnezeu și a lui Elisei și primește ca răspuns că poate să-și plătească datoria, iar restul sumei de la vânzare o pot folosi, ea și băieții, pentru întreținerea lor.



Cât de recunoscători vor fi fost mama și copiii față de omul lui Dumnezeu! Cum vor fi răsplătit ei vecinilor faptul că au fost gata să-i ajute! Cum se vor fi bucurat cei trei de mirul lor bun!

Mama și fiii reflectă o atitudine frumoasă de supunere. Dumnezeu a răsplătit relația lor bună cu vecinii și a păstrat pentru noi în Cartea Sa hărnicia lor și credința lor. O astfel de mamă, astfel de fii mai pot fi și astăzi un exemplu bun.

Dumnezeu Se bucură de supunere și de ascultare. Dar Se bucură și mai mult dacă pătrundem în gândurile Sale și vrem să știm tot mai mult despre El. Este pur și simplu frumos să cercetăm bogățiile divine și să le luăm pentru noi. Cei doi fii ar fi putut să ia mai multe vase. Untdelemnul ar fi putut să le umple și pe ele.

Următorul exemplu ne arată că nu trebuie să ne reducem dorințele și cererile pentru binecuvântările cerești. Dumnezeu dă cu plăcere și dă după bogăția harului Său (Efeseni 1.7). Nota bene: *după* bogăția Sa, nu *din* bogăția Sa.

Într-o țară străină locuia un om bogat, care într-o zi a luat hotărârea să-și pună în joc toată bogăția ca să-l vadă pe împărat. A luat contact cu curtea împărătească și a aflat că numai postul fochistului din palat este liber, care i se oferă cu plăcere. Astfel avea din când în când șansa să-l vadă pe împărat. Dar el dorea mai mult. Voia să-l vadă zilnic, așa că a acceptat postul și s-a străduit leal să mențină temperatura în încăperile palatului uniform de caldă pe cât era posibil. Lucrul acesta i-a reușit așa de bine, încât împăratul chiar a devenit atent și l-a chemat la sine. Fochistul putea acum să-l vadă pe împărat și i-a prezentat apoi rugămintea, dacă nu cumva l-ar putea întâlni zilnic măcar o dată. Din nefericire, dorința i-a fost refuzată, dar au convenit așa, că fochistul are voie să facă un vizor în perete. Prin el a avut apoi posibilitatea să-l vadă întotdeauna pe împărat.

## Vrăjitorii din Egipt

**Exodul 9.20-21:** Cel care s-a temut de cuvântul Domnului dintre slujitorii lui Faraon și-a scăpat robii și vitele în casă. Dar cel care nu și-a îndreptat inima spre cuvântul Domnului și-a lăsat robii și vitele pe câmp.

Dumnezeu voia să-l oblige pe faraonul din Egipt să lase poporul Israel să plece din țara sa. Dar acesta a refuzat în mod constant și astfel a avut loc un semn după altul, totul o minune a lui Dumnezeu. Egiptenii trebuiau să vadă limpede că Dumnezeu vorbește cu ei. Dar imediat a intrat și diavolul în plan. El le-a dat putere cărturarilor și scamatorilor din Egipt să imite câteva semne care s-au petrecut prin Moise și Aaron. Și iată, la început chiar au reușit! Ei au reușit, la fel ca Moise și Aaron, să transforme apa în sânge și chiar să facă să se suie broaștele din apă. Dar apoi s-a terminat. Mai mult n-au putut. N-au mai putut să preschimbe sângele în apă, cu atât mai puțin apoi să dea naștere din praf, la ființe. Puterea lor a fost limitată. Diavolul nu are decât o putere negativă și îngrădită. El nu poate decât să strice și să distrugă. Aceasta au observat-o și acești vrăjitori, dar oricum, au atras privirile egiptenilor asupra lor și au slăbit astfel aceste semne și minuni ale lui Dumnezeu, așa că poporul a devenit destul de derutat.

Dar începând de la a treia plagă au trebuit să nu mai crâcnească. N-au mai putut să imite nimic, ba chiar au fost ei înșiși atinși de plăgi, ca, de exemplu, de bubele rele. Grindina le-a distrus și lor cerealele și animalele.

Dar apoi s-a petrecut ceva minunat. Printre vrăjitori sunt unii care încep să înțeleagă. În timp ce colegii lor stau tot așa sub influența satanică, ei se desprind de diavol și trec de partea lui Dumnezeu. În Exodul 9.21 scrie că ei au pus la inimă cuvântul lui Dumnezeu.

Poate că aceasta a fost cea mai mare minune. Mai târziu, ei i-au pus și lui faraon urgent pe inimă să lase odată poporul Israel să plece (Exodul 10.7). Pentru aceasta a fost nevoie de o porție întreagă de curaj, căci aceasta era, în definitiv, de-a dreptul împotriva voii lui faraon, care avea un folos mare de la poporul Israel și era recunoașterea propriei capitulări. – Dar ce frumos când sămânța Cuvântului lui Dumnezeu încolțește într-o inimă care stă de ani sub conducerea diavolului.

Din nefericire nu *toți* vrăjitorii au făcut această întoarcere la Dumnezeu. Numai unii dintre ei, deși toți aveau în urma lor aceeași carieră, au gândit și au crezut asemănător.

Este ca la cumpăna apelor din Rocky Mountains. Acolo sus, pe un munte, stă un indicator mic cu inscripția: „Aici este cumpăna apelor”. Vine un nor cu nenumărate picături de apă, dar unele cad aici, iar altele cad dincolo; numai un metru le desparte. Și aceste picături de apă, care vin din același nor, din aceeași direcție, se despart. Unele curg spre vest, în Oceanul Pacific, iar celelalte, la mii de kilometri distanță, spre est, în Oceanul Atlantic. Locurile lor de destinație sunt departe unul de altul, cu toate că au avut aceeași proveniență.

Tot așa a fost și la cărturarii noștri din Egipt. Ferice de cei care au ajuns la chibzuință prin minunile lui Dumnezeu și au putut să se pună în siguranță prin credința lor. Cineva mi-a povestit acum câțiva ani despre doi bărbați tineri. Amândoi proveneau din case părințești credincioase, erau de aceeași vârstă, au mers la aceeași școală, au fost chiar în aceeași clasă, au mers împreună la școala duminicală, au fost amândoi botezați în aceeași vreme, puteau fi întâlniți amândoi la orele de tineret. Până când, apoi, drumurile lor s-au despărțit subit, complet. Ce se întâmplase? L-a iubit Domnul Isus mai mult pe unul decât pe celălalt? Nu. Prietenul, care mi-a povestit, a discutat cu alții despre aceasta și i-a întrebat și pe părinții

celor doi. El a ajuns la concluzia că trebuie să fi depins de atmosfera din casele părintești, care este, desigur, de o așa de mare importanță pentru dezvoltare copiilor. Părinții celui care în cele din urmă s-a pierdut în mlaștina lumii, au recunoscut pe față că toată viața i-au criticat pe credincioși, au criticat biserica, i-au critica pe frați, le-au criticat pe surori. Aceasta l-a influențat pe băiat, aceasta l-a abătut de la calea credinței. În cealaltă casă părintească nu s-a auzit niciodată această critică; aici se simțea bucuria în Domnul, aici au existat și încurajare și laudă.

Oamenii nu pot privi în inima ta. Este ea devotată Domnului? Îl iubești tu pe El? Iubești tu poporul lui Dumnezeu? Unii vrăjitori au pus la inimă cuvântul lui Dumnezeu. Ei au ales corect, în ciuda mediului diabolic.

De care parte ești? Cerul și iadul sunt nesfârșit de departe unul de celălalt, dar decizia trebuie luată în scurta noastră viață. Știi tu deja încotro curge viața ta?

## Oaspeții îndoliați din casa lui Iair

**Marcu 5.38-40:** Și a venit la casa mai-marelui sinagogii și a văzut tulburare și oameni plângând și bocind mult. Și, intrând, le-a spus: „Pentru ce faceți tulburare și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme“. Și râdeau de El. Dar El, scoțând-i pe toți afară, a luat cu Sine pe tatăl copilei și pe mama ei și pe cei care erau cu El și a intrat acolo unde era întinsă copila.

Iair n-a putut să aștepte mai mult; prea mult timp l-au reținut în casă mângâietorii îndoliați. Lor și-așa nu le putea împărtăși gândurile sale cele mai adânci. Dar acum nu se poate abține mai mult: micuța lui fiică iubită valora pentru el mai mult decât prestigiul său și înalta sa funcție din sinagogă. Vedea limpede că micuța nu va mai trăi decât puține clipe și de aceea urma acum îndemnul inimii sale și alerga la Domnul Isus. Această decizie a luat-o singur, în tăcere, pentru că pe el, ca mai-mare al sinagogii, oricine l-ar fi sfătuit să n-o facă, pentru că iudeii, și înainte de toate clasa religioasă, Îl urau pe Domnul din temelie.

Acum Domnul Isus vine într-adevăr în casa lui Iair, care L-a găsit și I s-a plâns de adâncă lui suferință, dar a căpătat și încredere în Domnul. Cu siguranță că toți cunoaștem desfășurarea în continuare a întâmplării: Domnul a dat afară din casă mulțimea bocitoare de oaspeți îndoliați și a trezit copila din nou la viață în prezența a trei ucenici și a părinților.

Sigur că n-a fost ușor pentru Domnul să facă întâi liniște și ordine aici, în casa lui Iair. Dacă ne imaginăm corect această scenă, atunci ne frapează ipocrizia oaspeților îndoliați. Firește că este greu să oferi mângâiere adevărată într-un astfel de caz de moarte și să găsești cuvinte de compasiune. Dar acești oameni n-au milă, ei nu fac decât să adâncească durerea părinților prin comportamentul lor nesincer și nemanierat.

N-ar prefera o mamă, care-și pierde singura copilă, să fie singură cu ea, netulburată, în ultimele clipe? Cum i se va fi părut, că unii dintre ei au venit deja cu șofarele, ca să anunțe caracterul definitiv al morții. Poate că erau colege de școală acolo sau vecini inoportuni, care nu doreau decât să se recomande printr-un comportament ipocrit, pentru împărțirea hainelor, a jucăriilor și poate a zestrei. Motivul acestei mulțimi gălăgioase și bocitoare era cu totul altceva decât o participare mângâietoare, pentru că altfel plânsul și bocitul nu s-ar fi putut transforma într-o clipă în răs grotesc. Ei au râs, va să zică, de Domnul Isus, care era pe cale să învie copila. Un râs de dispreț față de Domnul nostru. Nu le este lor rușine aici, în această casă distinsă? Nu văd ei licărirea deznădăjduită de pe fața lui Iair? Sau nici măcar nu doreau ca fata să fie trezită din nou la viață? Ei spun batjocoritor: „Pentru ce-L mai superi pe Învățătorul?” Să vrea aceasta să însemne: „Lăsați-L numai pe Isus din Nazaret acolo!”? Nu voiau să-I dea nicio șansă Domnului ca să-Și descopere slava; preferau să pună la socoteală moartea copilului. Groaznică ipocrizie! Domnul a simțit aceasta limpede și i-a izgonit pe toți afară din odaie. Nimeni n-a vurt să audă fluierile și șofarele. Moartea n-avea astăzi voie să înghită nicio biruință, nicio onoare.

Cât de adâncă poate fi întristarea pentru un decedat, aceasta se vede adesea după îngrijirea mormântului. În fiecare zi trec cu mașina pe lângă o cruce mică de lângă drum, unde a murit într-un accident un băiat, singurul purtător de nădejde al părinților. Acest mic loc de aducere aminte este deja de mulți ani întreținut cu grijă: întotdeauna flori proaspete, întotdeauna ordine, întotdeauna este iarba tăiată în jurul crucii. În locul acesta se vede, pur și simplu, dragostea părinților pentru copilul lor.

Cine le poate oferi mângâiere acestor părinți? Rudele și cunoscuții cu o milă superficială ca a persoanelor de mai sus, care au batjocorit

cuvintele Domnului Isus? Chiar că nu. Numai El, Domnul, poate să vindece o inimă rănită. Nouă, oamenilor, nu ne reușește lucrul acesta.

Suntem pregătiți să ne testăm odată seriozitatea față de lucrurile divine cu ajutorul câtorva întrebări? Ce te-ar neliniști mai mult:

- dacă un om se duce la pierzare,	- sau dacă ar fi o zgârietură pe mașina ta?
- dacă astăzi n-ai citit din Biblie,	- sau dacă n-ai fi citit ziarul?
- dacă nu te duci la ora biblică,	- sau dacă nu poți să apari la sărbătorirea zilei de naștere a cuiva?
- dacă dai mai puțin la adunare,	- sau dacă venitul tău ar fi mai mic?
- dacă nu ți-ai învățat versetul pentru școala duminicală,	- sau dacă nu știi poezia pentru la școală?

Cât de binefăcătoare poate să fie totuși compasiunea sinceră! Dar este nevoie de o atitudine smerită. Și aceasta putem s-o învățăm numai la Domnul nostru Însuși.

## Cei patru samariteni milostivi

**2 Cronici 28.9-15:** Dar era acolo un profet al Domnului, al cărui nume era Oded. Și el a ieșit înaintea oștirii care venea la Samaria și le-a zis: „Iată, pentru că Domnul Dumnezeuul părinților voștri S-a mâniat pe Iuda, i-a dat în mâna voastră, și voi i-ați ucis cu o furie care ajunge până la ceruri; și acum socotiți să vă supuneți pe fiii lui Iuda și ai Ierusalimului ca robi și roabe? Nu sunt cu voi, chiar cu voi, vinovații împotriva Domnului Dumnezeului vostru? Și acum ascultați-mă și trimiteți înapoi pe captivii pe care i-ați luat de la frații voștri; pentru că mânia aprinsă a Domnului este asupra voastră“. Și câțiva bărbați dintre capii fiilor lui Efraim: Azaria, fiul lui Iohanan, Berechia, fiul lui Meșilemot, și Ezechia, fiul lui Șalum, și Amasa, fiul lui Hadlai, s-au ridicat împotriva celor care veneau de la luptă și le-au zis: „Să nu aduceți aici pe captivi. Pentru că, la vina noastră față de Domnul, voi vă gândiți să mai adăugați la păcatele noastre și la vinovațiile noastre: pentru că vina noastră este mare și mânie aprinsă este asupra lui Israel“. Și ostașii au lăsat pe captivi și prada înaintea căpeteniilor și a întregii adunări. Și bărbații care au fost numiți pe nume s-au ridicat și au luat pe captivi, iar pe toți cei care erau goi i-au îmbrăcat din pradă; și i-au îmbrăcat și i-au încălțat și le-au dat să mănânce și să bea și i-au uns și i-au pus pe măgari pe toți cei care erau slabi și i-au dus la Ierihon, cetatea Palmierilor, la frații lor. Și s-au întors în Samaria.

Astăzi vreau să vă povestesc ceva despre patru samariteni milostivi. Da, ați auzit bine. Patru bărbați din Samaria au fost cei care le-au arătat îndurare și milostivire, într-o vreme haotică, fraților lor sau mai corect, femeilor și copiilor din Iuda.

Pe scurt, fundalul istoric: Israel l-a învins pe Iuda în bătălie. Soldații biruitori au făcut o pradă mare și au luat prizonieri, ca sclavi, două



sute de mii de femei cu fiii și cu fiicele lor. Această colonie inimaginabil de mare ajunge acum pe drumurile spre Samaria și, ușor de înțeles, bucuria samaritenilor este mare, pentru că fiecare poate folosi o femeie harnică, o fată în casă sau un băiat pentru ajutor în gospodărie. – Dar atunci apare Obed, profetul, și este de părere că pur și simplu nu se cade să se pedepsească toți acești oameni neajutorați și propune să fie duși din nou înapoi, în Iuda.

El spune pe drept: „Noi, în Israel, suntem la fel de vinovați față de Dumnezeu ca și frații noștri din Iuda.” Firește că Obed este imediat privit de mulți ca un stricător de chef. Dar patru samariteni pot să-l înțeleagă; ei ascultă de profet și reușesc să oprească enormul convoi de prizonieri și să-i convingă pe comandanții oștirii și să determine întoarcerea.

Formidabil ce au reușit să facă cei patru! Sau? În primul rând atitudinea lor grozavă! Ei spun: „Și noi avem conștiința încărcată. Și Iuda deja a fost foarte pedepsit prin înfrângerea din război. Nu avem voie să întindem coarda prea mult acum și să-i pedepsim și mai mult. În plus, înaintea lui Dumnezeu suntem la fel de vinovați ca și ei.” O asemenea recunoaștere valorează aur. Știu că mulți părinți caută adesea în educația copiilor lor echilibrul corect între pedeapsă și îngăduință: „Franz, doar ți-am spus deja de o sută de ori să stai drept la masă.” „Emil, nu băga întotdeauna carnea întregă în gură!” „Else, iar ai lăsat ușa deschisă.” „Anke, fă ordine, cum se cuvine!”

Dacă acesta este tonul părinților, atunci atmosfera din casă este repede stricată. – Totuși, seara, un tată chibzuiește și se gândește: „De câte ori n-ai fost tu însuși pe vremuri avertizat de părinții tăi! De câte ori n-a privit Dumnezeu în jos, la tine, cu îndelungă-răbdare, a tăcut la o sută de greșeli, ți-a vorbit plin de dragoste duminică de duminică? Am făcut eu mai bine decât copiii mei? Nu.” Acest gând l-a făcut pe tată să se rușineze.

Înapoi la cei patru bărbați curajoși din Samaria. Ei nu s-au pus mai presus de frații lor. Prin înțelepciune i-au făcut pe soldați să-și schimbe părerea. În fond, ei n-au făcut decât să repete ascultători ce le-a spus profetul. Ei au ascultat bine și au transformat cuvintele în fapte, au îndeplinit o slujbă de mijlocire.

De astfel de oameni avem nevoie, care pornesc simplu și acționează în felul de a gândi al Domnului Isus, împotriva superiorității numerice a soldaților și împotriva opiniei predominante.

Ei eliberează aici două sute de mii de femei și copii - și îi îmbracă. Ne întrebăm involuntar: oare cum au făcut aceasta? Fiecăreia haina pe mărimea lui, giaca potrivită, pantofii potriviți. Au primit să mănânce și să bea, au fost îngrijiți medical.

Nu citesc nimic despre vreo încăierare, despre îmbulzeală impertinentă sau despre luatul cu lăcomie. La sfârșit, cei slabi au fost așezați pe măgari și duși acasă.

Da, acești patru samariteni seamănă, într-adevăr, cu modelul lor din Noul Testament, cu Domnul Isus. N-a avut El în vedere, tăcut și modest, toate nevoile mulțimii? I-a vindecat pe bolnavi, pe cei însetați i-a adăpat cu apa vieții.

*Bea tu însuși zilnic cu sârguință din pârâul lui Dumnezeu,  
Urmează-L în căile Sale pe Domnul Isus, Fiul Său.  
Numai așa poți fi pentru ceilalți o binecuvântare de la El,  
Puterea de a ajuta, de a salva, vine numai de la El.*

## Prietenii care l-au îngropat pe Ștefan

**Faptele apostolilor 8.2:** Și niște bărbați evlavioși l-au înmormântat pe Ștefan și au jelit mult pentru el.

Ștefan a avut de simțit furia și ura iudeilor din cauză mărturiei sale curajoase pentru Domnul Isus. Da, cuvintele sale le-au atins conștiințele. Se spune că scrâșneau din dinți, au năvălit unanim pe el și l-au omorât cu pietre. Furia lor n-a cunoscut margini. Și prigoneau pe oricine care se declara de partea acestui Isus din Nazaret, pentru a-l arunca apoi în închisoare.

Câțiva creștini tineri din Ierusalim au fost nevoiți să privească și ei cum l-au scos afară din cetate pe cel mai bun prieten și frate al lor, pe Ștefan, iar apoi l-au omorât în felul acesta abominabil. Ei nu vor uita niciodată această scenă brutală. Pe de o parte, fața strălucitoare a lui Ștefan și cuvintele sale îndurătoare de la sfârșit, și pe de altă parte, acești oameni înăcriți, violenți.

Acum zăcea acolo, în mijlocul drumului, prietenul lor apropiat, iubitul Ștefan. Mulțimea s-a împrăștiat, alți creștini sunt deja prizoniți și arestați, care stăteau și ei de partea Domnului Isus și au ținut cu acest Ștefan. Dar câțiva bărbați, puțini, au rămas acolo, în acel loc al groazei. S-au apropiat atenți de prietenul lor foarte rănit și n-au mai putut decât să constate că el este deja la Domnul său, în Paradis.

Dumnezeu i-a ocrotit în clipa aceasta pe bărbații care voiau să-i dea ultima onoare lui Ștefan; voiau să-l pună în mormânt. Dumnezeu n-a îngăduit ca vreo persoană ostilă să-i oprească. Este ca la o întrerupere a focului în război, când soldații, sub drapelul alb, își pun la adăpost camarazii căzuți și îi îngroapă. Ei sunt recunoscători pentru aceste puține clipe de suspendare a focului, dar punerea la

adăpost în sine este un act atât de dureros, încât bărbaților aproape că li se frânge inima.

Tot așa și la acești prieteni ai lui Ștefan. Ei înșiși erau în primejdie să fie omorâți, dar pentru Ștefan voiau să-și mai adune o dată tot curajul. Cum vor fi dat ei la o parte pietrele, îi vor fi aranjat hainele, cu lacrimi în ochi. Cu siguranță că nu se vor fi putut împotrivi ispitei să lase o ultimă sărutare de dragoste pe fruntea iubitului lor prieten, ca expresie a recunoștinței adânci pentru puternica sa mărturie pentru Numele Domnului Isus Hristos.

Apoi l-au culcat în mormânt. Cuvântul lui Dumnezeu amintește explicit că erau oameni temători de Dumnezeu cei care l-au îngropat și au jelit mult pentru el. În zilele noastre sunt de multe ori sute de credincioși care stau la mormânt și îi dau celui iubit ultima onoare. Și chiar este bine așa.

Când în secolul anterior a murit un frate cunoscut, (J.N. Darby), a fost nevoie să se monteze la sicriul său mănere în plus. Se anunțaseră prea mulți purtători, care voiau să-l însoțească pe cel decedat pe ultimul său drum.

La Domnul Isus aceasta a fost altfel; acolo au fost numai doi bărbați. Păcat! Cum ar fi trebuit să I se acorde tocmai Lui mai multă compasiune! Nici la Ștefan n-au fost prea mulți. O mână de ucenici, prin care Evanghelia a avut parte mai târziu de o mare răspândire. Dragostea inimilor lor pentru Domnul a fost limpede de recunoscut, atât aici, la mormânt, cât și mai târziu, în slujba Sa.

Mă bucur întotdeauna când purtătorii de la mormântul persoanelor credincioase fac și ei o impresie evlavioasă și demnă. În mormântarea are în Cuvântul lui Dumnezeu o semnificație adâncă: ea este comparată cu semănatul și se petrece în nădejdea învierii.

Persoanele care o execută nu au voie să efectueze acțiunea fără respectul adânc și stima profundă față de gândurile lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se exprimă numai prin hainele negre corespunzătoare (vorbesc despre latitudinile noastre apusene), ci și prin atitudinea interioară și exterioară în timpul înmormântării.

În vremea tinereții mele treceau adesea lungi cortegii funerare pe drum, până la cimitir. Mai știu exact cum atunci toate mașinile trebuiau să se oprească, să oprească motorul. Șoferii coborau, își scoteau pălăria și plecau încet mai departe abia când convoiul funerar era plecat.

În multe localități și astăzi mai este așa, că vecinii necredincioși și personalul cimitirului coboară sicriul în mormânt. Nu vreau să critic aceasta, dar, copii, pot să vă divulg odată toată bucuria mea, când văd aici acești bărbați temători de Dumnezeu, care l-au îngropat pe Ștefan cu o inimă arzând de dragoste? Ei o fac cu credința în înviere și sub privirea mângâietoare a Domnului lor din cer.

De fapt, numele Ștefan înseamnă în germană „cunună”. Cum îl va împodobi cununa vieții cândva pe acest bărbat! Și sunt sigur că și prietenii săi vor fi răsplătiți din belșug pentru fapta lor curajoasă.

## Copiii din Templu

**Matei 21.15:** Și, când preoții de seamă și cărturarii au văzut minunile pe care le făcea și pe copii strigând în Templu și spunând: „Osana Fiului lui David!“, s-au indignat.

Era ultimul Paște pe care Domnul Isus avea să-l sărbătorească atunci. Sosiseră deja, ca de obicei, multe mii de iudei. Au venit cu toți copiii lor. Ierusalimul era plin de pelerini din țară și din străinătate. Dar Dumnezeu mai avea de gând ceva deosebit cu toți acești oameni. A vrut să le mai pună o dată limpede și deslușit înaintea ochilor că Domnul Isus, iubitul Său Fiu, este Mesia, Împăratul, Preotul și Profetul poporului Său. Niciunul să nu aibă mai târziu vreo scuză că n-a știut nimic din toate acestea. Pe conducătorii poporului, Dumnezeu nu-i putea folosi pentru această mărturie publică; ei Îl respingeau pe Domnul consecvent și inexorabil. Așa că Dumnezeu a luat mulțimile care-L înconjurau cu strigăte de bucurie pe Domnul, tare și în mod distinct, și ele l-au făcut o primire mare în Ierusalim. L-au pus să șadă pe un măgar, au presărat ramuri de palmier și strigau: „Osana, Fiul lui David; binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” Toată cetatea a fost pusă în mișcare din cauza Sa.

Dar ce s-a petrecut acum, deodată? La intrarea în Templu, strigătul de bucurie a amuțit subit. Se sfiau oamenii din cauza cărturarilor și a fariseilor? Se vedea mânia aprinsă din ochii lor? Se vedea pumnul din buzunarul lor? Da, din nefericire! Bastionul inamicului a funcționat. Glasul poporului a fost amuțit, în afară de un mic grup de copii, care repetau într-una, cât îi ținea gura, tocmai aceste cuvinte.

Mă bucur din toată inima că acești copii nu s-au lăsat intimidați de preoții mai de seamă și de cărturari. Ei le-au alunecat printre degete.

Chiar paznicul cu ordinea din Templu a fost neputincios în fața lor. Ei zburdau și fugeau ca săgeata printre ei și strigau și strigau: „Osana Fiului lui David!“

Paza Templului n-a putut să stăpânească situația; cei mai bătrâni, cu căpșoarele lor stacojii, n-au putut decât să privească inactivi în fața acestei presupuse pângăririi a Templului. Așa că nu le-a rămas nimic altceva de făcut, decât să-I recomande Domnului Însuși, să le închidă gura acestor minori și să facă din nou liniște și ordine aici, în acest loc sfânt. Dar de data aceasta chiar L-au nimerit pe Cel potrivit! Domnul le-a întâmpinat cuvintele cu Psalmul 8, că din gura acestor copii trebuie să răsună lauda Domnului.

Cred că această laudă din gura copiilor l-a înviorat foarte tare pe Domnul în clipa aceasta. De ce? Pentru că acești copii aveau un simț lăuntric și profund despre Cel care stătea cu adevărat în fața lor, și anume, Însuși Domnul slavei.

Și credeți că acești copii L-ar fi înconjurat cu strigăte de bucurie pe Domnul, dacă El ar fi stat acolo cu o față rea, cum stăteau cărturarii? Da, Domnul a fost foarte rău tratat, aceasta este adevărat, dar dragostea Sa, mila Sa și bucuria Sa au putut fi citite pe fața Sa atât înainte, cât și după aceea. El nu numai că avea o inimă pentru copii, ci și o inimă de copil: era blând și smerit cu inima. Copiii își dădeau seama de aceasta și se simțeau puternic atrași spre El.

De altfel, nu era deloc așa de simplu să aduci o asemenea ceată de copii străini la un numitor, ca să ridice glasul unanim într-un cor, fără pregătire. Ce bine, de asemenea, că părinții și-au adus toți copiii cu ei! Nu există nimic mai frumos decât atunci când mama și tata merg împreună cu copiii în casa lui Dumnezeu. Copiii noștri învață aici fără prea mare osteneală frumoasele cântări duhovnicești. Eu mă mir întotdeauna cum chiar și cei mai mici deja cântă melodiile și pot să recite cuvintele cântărilor. Lucrul acesta l-

au învățat în treacăt, în orele de adunare. Aceasta este o comoară uriașă pentru viața lor de mai târziu.

Bunicul meu ne-a spus pe vremuri, nouă, copiilor: „Astăzi nu v-am auzit cântând în adunare.” Așa că data următoare ne-am străduit cu totul deosebit, mai ales atunci când bunicul privea scurt spre noi.

Copii, cântați și voi, atât de tare cât puteți. Glasurile voastre cristaline îi bucură nu numai pe frați și surorile mai în vârstă, ci Îl bucură și pe Domnul. El vă aude și vă apără și de oamenii care poate cred că glasul vostru ar putea să deranjeze în casa lui Dumnezeu.

La încheiere mai vreau să ne adresez câteva întrebări nouă, părinților: mai cântăm noi acasă, împreună cu copiii, frumoasele cântări de la școala duminicală? Are fiecare copil propria sa carte de cântări sau poate propriul său instrument? Știu că toate acestea costă timp și bani – la fel și nervi. Sau nu le mai avem pe acestea pentru Domnul? Ar fi totuși păcat!



## Robii din pilda „Fiului risipitor”

**Luca 15.22-24:** Dar tatăl le-a zis robilor săi: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit». Și au început să se veselească.

În pilda despre fiul pierdut vedem într-un punct toată bucuria și dragostea tatălui. Este la întoarcerea fiului. Tatăl său observă că-i pare rău că a dus o asemenea viață păcătoasă și l-a cuprins în brațe și l-a sărutat mult.

Pot să-l înțeleg bine pe acest tată. Cât de nespus de fericiți suntem când copiii înțeleg că ceva este greșit și chiar reușesc s-o pronunțe cu buzele și recapătă încrederea părinților. Acestea sunt ore strălucitoare pentru o casă părintească.

Am în camera mea un raft în dulap, unde păstrez cadouri mai mari și mai mici. Este întotdeauna o bucurie pentru mine dacă bag mâna în el și pot să-i răsplătesc pe copii pentru o faptă bună. Fac lucrul acesta într-adevăr cu plăcere și aș dori să-l fac mult mai des.

În pilda noastră doar este vorba despre un om, care este conștient de vina sa și se întoarce la Dumnezeu cu regret și cu pocăință. Bucuria tatălui nu cunoaște margini și le poruncește robilor să organizeze o mare masă festivă.

Da, robii au mult de lucru și cred sigur că unul sau altul dintre voi a auzit vreodată un glas divin, care spune să-i aduceți mai aproape sau să-i explicați unui prieten sau unei prietene, frumoasele gânduri din Cuvântul lui Dumnezeu. Căci aceasta este semnificația sarcinii acestor robi pentru noi. Vreau să explic aceasta în cele ce urmează.

Trebuie să fie servitori la îndemână, care să știe unde este haina cea mai bună, s-o ia și să-l îmbrace cu ea pe prietenul care a trăit întoarcerea la credință. Fiul pierdut trebuie să știe acum cât de bogat a devenit. Și pentru aceasta vrea Dumnezeu să ne folosească, pe tine și pe mine. Nu spune: „Ah aceasta este o chestie pentru apostolul Pavel și pentru oameni mai în vârstă, care se pricep, pentru predicatori și pentru învățătorii de școală duminicală.” Nu, și *tu* trebuie să ajuți! Haina nu trebuie s-o coși. Ea este gata și atârnă în dulap. Dar tu trebuie s-o iei și să-l îmbraci cu ea pe tânărul prieten. Domnul Isus a câștigat această haină pentru noi la crucea de pe Golgota, ca să fim potriviți pentru prezența lui Dumnezeu; ea acoperă firea noastră murdară.

Exact așa cum se bucură fetele de o haină frumoasă, curată, și sunt mândre de ea și o îngrijesc, tot așa trebuie și noi, ca niște copii ai lui Dumnezeu, să cunoaștem haina frumoasă, ba nu, cea mai bună haină, pe care ne-a dăruit-o Domnul Isus, s-o purtăm cu bucurie și s-o iubim.

Trebuie să studiem Noul Testament dacă vrem să le povestim altora cât de bogați suntem în Domnul Isus. Lui Îi pare rău dacă spunem indiferenți: „Ah, mă mulțumesc cu un locșor în colțul din spate al cerului.” Dar Îl bucură nespus dacă ascultăm cu interes o prelegere biblică și poate luăm odată un creion în mână și notăm un gând frumos pe care îl vom transmite altora. Căci atunci îi ajutam pe alții să îmbrace haina cea mai bună, să-i împodobim și să le facem cunoscute frumusețile Domnului.

Inelul se potrivește ca turnat și este o expresie a înaltei noastre poziții înaintea lui Dumnezeu. Și Iosif a primit un inel de la faraon, și Mardoheu de la Ahașveroș, pentru că amândoi ocupau o poziție excepțională în împărăție. Dumnezeu ne-a dat și nouă o asemenea demnitate, numai că puțini își clarifică acest lucru. Și de aceea avem

nevoie de slujitori care mijlocesc mai departe gândurile divine și pun altora inelele potrivite.

Robii îi pun fiului și sandale, adică îi fac cunoscut că el este un fiu iubit, căci sclavii nu poartă sandale. Toți credincioșii trebuie să știe că au obținut dreptul la filiație, sunt foarte strâns legați cu Dumnezeu. El este Tatăl nostru. Un privilegiu incredibil! Când vezi un copil al lui Dumnezeu care se îndoiește de mântuirea sa, că are nesiguranță și teamă în privința veșniciei, atunci arată-i sandalele lui.

Ei au adus atunci vițelul; este o imagine a Domnului Isus, care a murit pentru noi.

Te bucuri tu, copile drag, că poți să participi la această sărbătoare? O sărbătoare veselă cu muzică și joc. Nu lua parte la ea numai pasiv, în timp ce te gândești: „Sunt mântuit. Aceasta îmi ajunge.” Fă-ți un exemplu din robii, care la porunca lui Dumnezeu, a Tatălui, le prezintă altora valoarea mare a Domnului Isus, ca inima lor să devină caldă pentru El și astfel poartă de grijă ca să devină pentru toți o sărbătoare veselă și fericită.

O întrebare pentru tine: faci și tu deja muică, muzică divină, ca alții să devină veseli și, ca să zicem așa, să joace hora cu inimi fericite și spre onoarea lui Dumnezeu? Atunci faci parte dintre robii Tatălui de aici, din pilda aceasta.

## Servitorii marelui preot

**Ioan 7.32:** Fariseii au auzit mulțimea murmurând acestea despre El; și fariseii și preoții de seamă au trimis slujitori ca să-L prindă.

**Ioan 7.44-49:** Iar unii dintre ei ar fi vrut să-L prindă, dar nici unul n-a pus mâinile pe El. Slujitorii deci au venit la preoții de seamă și la farisei, și aceștia le-au spus: „De ce nu L-ați adus?” Slujitorii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta“. Fariseii deci le-au răspuns: „Și voi ați fost amăgiți? A crezut în El vreunul dintre mai-mari sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște legea, este blestemată!”

Așa ceva într-adevăr n-ar fi visat fariseii și cărturarii. Cu câtă plăcere au prăznuit mereu aceste trei sărbători din an, când toți iudeii se întâlneau aici, la Ierusalim, și-și aduceau jertfele! Ce bine le făcea când oamenii îi salutau, îi cinsteau și erau de acord cu cuvintele lor! Ei fuseseră în toți acești ani punctul central al acestor sărbători, poporul venea cu multe întrebări și ei răspundeau cu plăcere. La urma urmei, ei au studiat mult timp pentru aceasta. Dar în ultima vreme, oamenii fugeau toți de ei, după Altul, Isus din Nazaret. Și aceasta îi supăra, îi săcâia. Acest Om trebuia îndepărtat repede și fără mare vâlvă. Pur și simplu trebuia să plece, să plece!

Ei au dat în taină indicații slujitorilor lor să-L prindă și să-L aducă aici. Acești slujitori doar erau aproape singurii care mai erau de partea lor.

Copii, vreau să vă povestesc ceva despre acești slujitori: Îmi povestea de curând o colegă de serviciu, că fiica ei era paracliser (da, astăzi pot și fetele să fie). Colega spunea: „Ea face totul pentru pastorul ei; ea se scoală chiar dis-de-diminează dacă trebuie să fie la ora șase acolo. Ei chiar îi place aceasta: garderoba festivă, mâna de ajutor, sponsoriul. Ea are voie și să se roage prima și să cânte

ca solistă. Ea nu primește nimic pentru aceasta, dar nu face nimic mai cu plăcere decât lucrul acesta.”

Credeți, copii, că acești slujitori ar fi avut o relație mai rea cu superiorii lor? Nu prea. Era un privilegiu uriaș pentru acești tineri să aibă voie să le slujească fariseilor și preoților mai de seamă. Dar nu simțeau acești slujitori acum, la sărbătoarea corturilor, că învățătorii lor deveneau tot mai iritați, mai acri? Apoi le-au mai dat și ordin să-L prindă pe acest Isus din Nazaret, cu toate că ei înșiși au fost în imediata Sa apropiere și puteau chiar ei s-o facă.

Dar cu aceasta, fără să vrea, conducătorii și fariseii și-au făcut singuri rău, căci prin faptul că au poruncit slujitorilor lucrul acesta, n-au făcut decât ca aceștia să-L urmeze permanent pe Domnul Isus și au trebuit să asculte tot ce spune El.

Slujitorii au putut deci să-L asculte timp de trei zile în călătoria lor de urmărire în spatele Său, să-și facă o părere bună despre El și au fost profund impresionați de autoritatea Sa și de dragostea Sa practică.

Ei au auzit cum își băteau iudeii capul să înțeleagă de unde are El această erudiție. Dar ei au fost personal convingși că El știa mai mult decât ei toți. Dar nu numai aceasta; ei au văzut că El personal chiar materializa cele spuse. Conducătorii lor și preoții mai de seamă le vorbeau și îi învățau mult, dar nu procedau corespunzător. Aici era cineva care își sublinia practic cuvintele prin propriul Său exemplu. El a spus chiar public aici, la această sărbătoare, că El n-a făcut niciodată vreo nedreptate. Aceasta era prea mult pentru ei, dar L-au crezut, pentru că felul cum vorbea era smerit, sincer și divin. El trăia aceste cuvinte în fața lor prin propriul exemplu.

Slujitorii au auzit și cum Domnul le reproșa iudeilor că niciunul dintre ei nu ține Legea. Situația care s-a iscat atunci n-o vor uita

niciodată. Iudeii, care se străduiau zi de zi să țină Legea și observau mereu că nu reușeau, s-au aprins de mânie, dar n-au spus nimic. Căci El spunea adevărul, curajos, eficace, cu seriozitate divină.

Îmi amintesc cum la o adunare de părinți de la școala elementară, cineva a propus aceasta: copiii să nu învețe într-o lecție teoretică despre traversarea străzii și nici în traficul public de la învățători, ci personal de la poliția locală. Așa ar fi cel mai eficace. și așa s-a și întâmplat. Copiii aveau respect. Învățăturile au avut succes.

Aici, la sărbătoarea din Ierusalim vorbea Creatorul lumii, Fiul lui Dumnezeu. El era înconjurat de oameni ostili și de oameni care-L urau, dar cuvintele pătrundeau în inimile oamenilor simpli și sinceri, dar și în inimile slujitorilor, care au avut apoi curajul să le spună preoților mai de seamă: „Niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta“. Bravo vouă, slujitorilor!

Nu, și Adolf Hitler dorea pe atunci să existe cartea sa „Mein Kampf” („Lupta mea”) în fiecare casă, un îndreptar pentru orice viață, dar cuvintele sale erau găunoase, goale. Azi trebuie să ai noroc dacă vrei să mai pescuiești cartea în vreun anticariat.

Cuvântul și Persoana Domnului Isus, însă, stau tari în veci. Slujitorii au trecut hotărât de partea Sa; preoții mai de seamă n-au putut să-i convingă. Ei L-au crezut pe Domnul. Dar tu?

## Băiatul care-l roagă pe Elisei să-l însoțească

**2 Împărați 6.3:** Și unul a zis: „Acceptă, te rog, să mergi cu robii tăi“. Și el a zis: „Voi merge“.

Atmosfera din familiile noastre și din străngerile noastre comune se poate recunoaște adesea după micile maniere, cum ne acceptăm reciproc, cum vorbim unii cu alții și mai ales cum stăm unii față de alții. Străinii simt aceasta imediat și fie sunt atrași și vin din nou, fie sunt respinși și evită relația cu noi.

Elisei avea o relație frumoasă cu slujitorii săi. Numărul ucenicilor săi creștea și ei se simțeau bine în apropierea sa. Astfel a apărut treptat necesitatea să se construiască o sală nouă de adunare. Și ucenicii lui Elisei l-au inclus de tot pe acest proroc bătrân în deliberarea lor. Ei au discutat planul de construcție cu Elisei și unul dintre ei chiar i-a cerut să meargă cu ei. Fiecare pastor, fiecare învățător, fiecare tată ar trebui probabil să devină invidios pe Elisei, care poseda o asemenea încredere printre oamenii tineri.

Cum vine aceasta? A câștigat Elisei inima tinerilor cu distracție și cu joacă? Sau prin seri sociabile, excursii, vacanțe? Greu de crezut! Nu, el însuși a avut ca bărbat tânăr o relație frumoasă cu mai vârstnicul Ilie și i-a slujit mult timp. El știa cum se simt tinerii, ce îi face fericiți și mulțumiți lăuntric. Dorea și el, în acest caz, să lase odată în urmă toate sarcinile sale importante și să pună mâna la lucru în mod practic cu acești bărbați. Ei trebuiau să știe că el avea timp la dispoziție pentru ei și voia să le ofere încredere.

Deci, tânărul bărbat l-a rugat pe Elisei foarte politicoș și a primit prompt de la el promisiunea că va merge cu ei. Cum se face că astăzi vorba despre prăpastia dintre generații face rondul? Nu mai au tinerii nevoie de bătrâni, și invers? O, totuși! Ambii ar trebui să

se completeze reciproc. Tinerii au nevoie de experiența bătrânilor, iar bătrânii au nevoie de avântul tinerilor. Vedem din desfășurarea în continuare a povestirii noastre, cât de importantă și de necesară este prezența mai vârstnicului Elisei.

În general este așa, că un băiat de cinci ani încă își prețuiește tatăl mai mult decât orice. El este cel mai bun tată din lume. La zece ani deja vede la el una sau alta care nu-i convine. La cincisprezece ani știe deja multe mai bine, iar la optsprezece ani îl defăimează cu înverșunare. El este cel mai mare prostănac, un ratat pe toată linia. La douăzeci și cinci de ani observă totuși că nu totul este pe dos la tatăl său, iar la treizeci de ani înțelege că tatăl său și-a dat multă osteneală și greșelile sale s-au menținut complet între limite. La patruzeci de ani este din nou aici unde era la cinci ani. Tatăl său este un model pentru el și-l iubește din inimă.

Ce s-a petrecut cu tânărul în decursul vremii? Într-adevăr, el și-a orientat cu totul treptat privirea de la greșelile altuia, adică ale tatălui său, la propriile sale greșeli. Și cu cât ne vedem pe noi înșine mai neajutorați și mai imperfecti, cu atât mai iertători și mai plini de considerație suntem față de cel apropiat. Poate că tânărul bărbat avea și el copii la patruzeci de ani, care i-au amintit de tinerețea sa. Aceasta a fost o învățătură salutară pentru el.

Vedeți, copii, de aceea îl admir atât de mult pe acest slujitor al lui Elisei. El nu spune: „Bătrânii să rămână pur și simplu aici.” Nu, el își simte propria slăbiciune și dependență și dorește să revendice pentru sine înțelepciunea lui Elisei. Un băiat fericit; Dumnezeu l-a binecuvântat. Deci, nu fiecare trebuie să parcurgă în viața sa toate etapele pe care tocmai le-am descris. Copiii ascultători sunt păziți de mult rău.



Cât de bucuros a fost și Elisei și s-a dus cu plăcere cu ei și a lăsat odată baltă alte sarcini. Nu este frumoasă o asemenea armonie între tineri și bătrâni? Ea este spre binecuvântarea ambelor părți.

La sfârșit încă ceva: Elisei este un prototip al Domnului Isus. N-ar trebui să-I cerem mai mult sfatul, să păstrăm legătura cu El în liniște, în rugăciune?

*Eu singur nu pot face măcar un pas;  
Deci spune-mi unde-Ți place să merg eu azi.*

## Cei patru prieteni ai omului paralizat

**Luca 5.17-26:** Și a fost că, într-una din zile, El îi învăța; și stăteau jos niște farisei și învățători ai legii, care veniseră din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim; și puterea Domnului era acolo ca să-i vindece. Și iată niște oameni aducând pe pat un om care era paralizat; și căutau să-l ducă înăuntru și să-l pună înaintea Lui; și, negăsind pe unde să-l ducă înăuntru, prin mulțime, urcându-se pe acoperiș, l-au coborât cu patul printre cărămizi, în mijloc, înaintea lui Isus. Și, văzându-le credința, El a spus: „Omule, iertate-ți sunt păcatele tale!“ Și cărturarii și fariseii au început să gândească, spunând: „Cine este Acesta care vorbește hule? Cine poate să ierte păcatele, decât singur Dumnezeu?“ Dar Isus, cunoscându-le gândurile, răspunzând, le-a zis: „Ce gândiți în inimile voastre? Ce este mai ușor, a spune: «Iertate-ți sunt păcatele tale!» sau a spune: «Ridică-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul Omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele”, i-a spus celui paralizat: „Ție îți spun: «Ridică-te și ia-ți patul și du-te acasă!»“ Și îndată, ridicându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, a plecat acasă, glorificându-L pe Dumnezeu. Și toți au fost cuprinși de uimire și Îl glorificau pe Dumnezeu și s-au umplut de teamă, spunând: „Am văzut lucruri neobișnuite astăzi“.

Domnul Isus a rămas mai mult timp în umbră. Dar astăzi era din nou în casa lui Petru și a lui Andrei (cred, în orice caz, că era casa lor), în Capernaum. Mulți oameni Îl văzuseră aici și se înghesuiau deja din nou în jurul Său. Și farisei și învățători ai Legii erau sosiți de la Ierusalim; ei simulau, ce-i drept, interes, dar în fond Îl urau și voiau să-i împiedice pe alții să-L întâlnească pe Domnul. Aceasta au simțit-o și patru prieteni, care căraseră aici un om paralizat. Pur și simplu, nu se putea trece. Încăpățânați și cu picioarele crăcănate, învățătorii Legii stăteau în ușă.

Da, așa este, copiii: o atitudine legalistă încăpățânată ne va bloca mereu calea spre Domnul Isus.

Dar din fericire, credința celor patru a fost mai mare decât împotrivirea cărturarilor. Prea mult timp L-au căutat deja pe Domnul cu privirea, dar acum nimeni și nimic nu mai putea să-i rețină.

Domnul le-a văzut credința și acum le dă și idea și puterea să-l ridice pe acoperiș pe prietenul lor paralizat, și anume, cu tot cu patul lui.

Prietenul lor păcătuisese grav; aceasta o știau ei, și cu timpul a paralizat, dar la sfatul lor el a consimțit totuși să vină în contact cu Domnul. Nu, medicii nu puteau să ajute aici; în definitiv, aici nu era vorba numai despre slăbiciunea trupească, ci sufletul său fusese păgubit. Iar cei patru prieteni au recunoscut limpede că Domnul era singura Persoană care putea să ajute.

Această credință a răsplătit-o Domnul Isus. El face aceasta cu plăcere. Ei stau deja pe acoperiș; acum dau cu greu pietrele la o parte și fac o gaură mare. Sunt convins că Domnul Isus personal a făcut să le reușească această ispravă curajoasă. El le cunoștea gândurile. El a avut grijă ca funiile să fie la îndemână, ca proprietarul casei să nu devină furios, ca să nu cadă de sus pietre desprinse pe cei prezenți, ca deschizătura să fie chiar deasupra Lui, ca, în sensul stric al cuvântului, nimic să nu meargă prost, căci patul trebuia să coboare în jos drept, ca cel paralizat să nu poată să alunece din el. Mulțimea oamenilor nu trebuia să intre în panică, nu, chiar s-a lăsat liniște și tăcere, astfel încât cuvintele Domnului să fie înțelese limpede și deslușit de fiecare. Nici El nu este supărat pentru că este deranjat și întrerupt din vorbirea Sa... Chiar dimpotrivă, Domnul Isus îi răspunde acum complet paralicului și se adresează inimii lui cu cuvinte tandre și pline de iubire: „Omule,

iertate-ți sunt păcatele tale!” Cum a spus? Au auzit bine cei patru de pe acoperiș? Cum trebuie să fi tresăltat de bucurie inima lor, că Domnul a recunoscut așa de sigur motivul și cauza bolii! Dar eu cred că totuși s-au privit puțin uimiți, poate chiar dezamăgiți, căci erau totuși oameni și în taină au sperat totuși, că și trupul va fi sănătos. Da, Domnul le-a citit gândurile pe față și voia să vină în întâmpinarea credinței lor.

Dar întâi trebuiau inimile rele ale cărturarilor să fie dezvăluite, și ele au fost dezvăluite. Ei L-au defăimat pe Domnul. Cum Îl va fi durut! Ce penibil și pentru cel paralizat și pentru cei patru prieteni ai săi, că oamenii tocmai acum au fost așa de răi față de Domnul!

Dar apoi s-a petrecut și cea de-a doua minune: Domnul l-a vindecat pe omul neajutorat astfel încât nu numai că a putut să stea în picioare, ci a putut să meargă și încă să-și ducă singur patul. Ce bucurie pentru el și pentru cei care l-au ajutat! Ei L-au lăudat pe Domnul și l-au mulțumit.

De la cel paralizat putem să învățăm că trebuie să arătăm și public vindecarea noastră lăuntrică și mântuirea, prin umblarea noastră. Noi trebuie să îndepărtăm și lucrurile pe care ne-am odihnit mai înainte, paturile. Acum, locul nostru de odihnă este Domnul Isus.

Ce putem să învățăm de la cei patru prieteni, vreau să vă lămuresc printr-o întâmplare. Este, propriu-zis, dragostea față de aproapele nostru: Un băiețel stătea în fața unui restaurant și privea neclintit înăuntru prin fereastră. „Ți-e foame?” l-a întrebat un om care trecea pe acolo. „Da”, a răspuns băiatul încurcat. Omul l-a luat înăuntru cu el și i-a comandat o mâncare gustoasă. Dar băiatul se uita numai afară și nu mânca nimic și nici nu arăta vreun impuls de poftă. Omul l-a bătut pe umăr și i-a spus: „Mănâncă! Nu trebuie să te rușinezi!” La aceasta, micuțul a răspuns: „Îl vezi pe băiatul de afară, stând în

fața ferestrei? El ne privește. Este frățiorul meu. Cum aș putea să mănânc, când el se uită aici la mine?”

Dacă suntem fericiți în Domnul Isus, atunci vrem să le permitem și altora să fie fericiți și să-i invităm să vină la El.

## Corăbierii

**Iona 1.4-16:** Dar Domnul a trimis un vânt tare pe mare și a fost o furtună puternică pe mare și corabia era amenințată să fie sfărâmată. Atunci corăbierii s-au înspăimântat și au strigat fiecare către dumnezeul lui și au aruncat în mare încărcătura care era în corabie, ca să fie ușurată de ea. Iar Iona coborâse în partea de jos a corabiei și se culcase și dormea adânc. Și comandantul vasului s-a apropiat de el și i-a zis: „Ce faci tu, dormi? Ridică-te, cheamă pe Dumnezeu tău; poate că Dumnezeu Își va aminti de noi și nu vom pieri!” Și au zis unul către altul: „Veniți și să aruncăm sorti, ca să știm din cauza cui a venit asupra noastră nenorocirea aceasta!” Și au aruncat sorti și sortul a căzut pe Iona. Atunci ei i-au zis: „Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit asupra noastră nenorocirea aceasta? Care-ți este meseria? Și de unde vii? Care este țara ta? Și din ce popor ești?” Și el le-a zis: „Eu sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeu cerurilor care a făcut marea și uscatul“. Atunci oamenii s-au înfricoșat foarte tare și i-au zis: „Ce ai făcut?“ Pentru că oamenii aceia știau că fugea departe de fața Domnului, pentru că el le spusese. Și i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se liniștească marea față de noi?“ Pentru că marea se înfură tot mai mult. Și el le-a zis: „Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi; pentru că știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare“. Dar oamenii vâsleau din greu ca să ajungă la uscat și nu puteau, pentru că marea se înfură tot mai mult împotriva lor. Și au strigat către Domnul și au zis: „O, Doamne, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia și nu pune asupra noastră sânge nevinovat! Pentru că Tu, Doamne, ai făcut cum ai vrut“. Și l-au luat pe Iona și l-au aruncat în mare și furia mării a încetat. Atunci oamenii aceia s-au temut de Domnul cu temere mare și au adus o jertfă Domnului și au făcut promisiuni.

Cinstit vorbind, copii, prefer să vă scriu despre oameni care-L iubesc pe Domnul Isus. Dar, pe de altă parte, Dumnezeu ne-a dat și multe exemple de avertizare. Noi trebuie atunci să învățăm din atitudinile greșite ale oamenilor. Povestea tristă a lui Iona o cunoașteți: cum a vrut să fugă de Dumnezeu și a vrut, pur și simplu, să nu acorde cetății Ninive harul lui Dumnezeu. Dar în capitolul nostru mai există și alți oameni, care de cele mai multe ori nu sunt așa de băgați în seamă, pentru că toate se învârt în jurul lui Iona.

Ei sunt corăbierii. Flăcăi zdraveni, rezistenți la vânt și vreme nefavorabilă, dar au o inimă bună. Ei se tem de furtună și strigă de frică. Și aceasta a și fost bine așa, ba chiar ceva dorit de Dumnezeu. Toți oamenii sunt din fire ca acești corăbieri. În călătorie, ei sunt departe de Dumnezeu și adesea au parte de mâna Sa dură, până când, în sfârșit, ajung la convingerea că trebuie să se întoarcă și să apuce mijlocul salvator. În acest caz a fost tocmai Iona.

Oamenii care sunt în puterea diavolului se tem că vor pieri în furtuna vremii. Dumnezeu vorbește de mai multe ori cu oamenii, ca ei să se întoarcă la El. Dar în general oamenii încearcă să se elibereze prin eforturile proprii din necazul și lanțurile lui satan.

În această furtună, corăbierii au aruncat în mare întâi uneltele, ca să ușureze corabia. Ce și-au agonisit cu trudă, care a costat timp și bani, acum s-a dus, s-a dus pentru totdeauna. Câți oameni nu s-au îndeletnicit în viață mult timp cu hobby-ul lor, dar mai târziu au trebuit totuși să înțeleagă că: aceasta doar m-a împiedicat să mă ocup de adevărurile divine, să-mi salvez sufletul de piere. Da, cu siguranță că aceasta nu le-a fost ușor corăbierilor, să arunce peste bord aceste obiecte prețioase. Dar cel puțin a fost un pas mic spre salvarea lor.

Vreau să te întreb, copile drag, încă mai ești agățat de vreo marotă, care nu-ți dă pace și-ți stă în cale spre mântuirea ta? Atunci scapă de ea, oricât de dur ar suna în clipa aceasta!

Ei vin acum la Iona și îi pun câteva întrebări serioase; iar eu regret mult că Iona, care era totuși un om credincios, a răspuns așa de rău la ele. Iona a fost întrebat despre profesia sa, despre poporul său și despre țara sa. N-am fost și noi vreodată întrebați despre ele? N-ar fi trebuit să le spunem celor care au întrebat: desigur, eu aparțin poporului lui Dumnezeu și țării cerești și am o veste bună de propovăduit.

Corăbierii îl presează acum peste Iona; ei observă că aici este cauza necazului nostru. El poate să ne-ajute. Și într-adevăr, Iona le-a dezvăluit singurul și unicul mijloc de ajutor: să-l arunce în mare; el vrea să se sacrifice.

Știți, voi copii, că Iona este aici un prototip al scumpului nostru Domnul Isus. Firește că El n-a avut nicio vină, ca Iona, dar El S-a oferit totuși și S-a lăsat jertfit la crucea de pe Golgota.

Au acceptat corăbierii mijlocul de salvare? Teamă, în definitiv, doar le era destulă. Dumnezeu i-a adus conștient într-un necaz mare. Tot așa procedează El și astăzi, ca oamenii să apuce, în sfârșit, mijlocul de salvare. – Dar așa, corăbierii nu se gândesc să se lase ajutați. Ei vâslesc tare pentru a aduce corabia la țarm. Și exact lucrul acesta este pe dos. Efortul omenesc nu ajută la nimic. Propria îndreptățire nu ne poate ajuta, nu ne poate salva. Noi trebuie să recurgem la oferta lui Dumnezeu.

Un avion zboară cel mai liniștit când comanda automată este pornită; dar dacă pe timp de furtună pilotul vrea să ia personal manșa în mână, de cele mai multe ori iese rău.



Dar corăbierii noștri mai pun o dată vânjos mâna pe vâslă. Dar aceasta nu face decât ca și Dumnezeu să mai atace o dată puternic, iar marea devine și mai furtunoasă.

Oare trebuia să fie așa? Da, trebuia să fie. Omul este încăpățânat, foarte încăpățânat! Până când, în sfârșit, este condamnat și acceptă darul lui Dumnezeu, trece mult timp, curg multe lacrimi, trebuie să vină câte o furtună.

Corăbierii acceptă totuși oferta lui Iona și sunt salvați. L-ai primit și tu deja pe Domnul Isus prin credință? Da, El S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcatele noastre, până la moarte, cu toate că El – spre deosebire de Iona - a fost nevinovat. Primește-L! Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Atunci se potolește furtuna temerii și a disperării din sufletul tău și intră o pace mare. Corăbierii au făcut lucrul acesta. Și tu?

## Roda, servitoarea

**Faptele apostolilor 12.12-16:** Și, după ce și-a dat bine seama, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau. Și, când a bătut la ușa porții, o servitoare cu numele Roda a venit să asculte; și, recunoscând glasul lui Petru, de bucurie n-a deschis poarta, ci, alergând înăuntru, a dat de știre că Petru stă înaintea porții. Și ei i-au zis: „Ești nebună!” Dar ea stăruia că așa este; iar ei spuneau: „Este îngerul lui!” Dar Petru continua să bată. Și, când au deschis, l-au văzut și au fost uimiți.

În Ierusalim a sosit primăvara și Irod este la fel de brutal cum era cu un an în urmă, când s-a legat cu blestem cu Pilat împotriva Domnului Isus. Ieri l-a omorât pe Iacov și l-a închis pe Petru.

Adunarea din Ierusalim s-a strâns în seara aceasta pentru ora de rugăciune. Ei se roagă pentru Petru deja de câțva ora. Soarele a apus de mult, iar frații și surorile încă sunt împreună în casa Mariei și a lui Ioan Marcu. Ei încă nu știu că Domnul Isus a intervenit puternic printr-un înger. Petru a fost liberat din lanțurile sale și a trecut direct prin toate ușile închisorii, iar acum stă afară, în fața ușii lor și bate, și bate. Da, pentru el este prima ușă încuiată după celula sa de închisoare. Îngerul îl părăsise puțin mai înainte.

Roda, servitoarea, aude bătaia și se furișează în vârful picioarelor afară, la poartă. „Alo, Maria, aici este Petru. deschide! Deschide!” Ea aude glasul lui Petru, fuge repede înapoi și anunță această veste bună celorlalți, dar care nu vor s-o creadă. Oricât de mult vrea Roda să-i convingă, ei n-o cred până când Petru nu stă personal în mijlocul lor.

Mie îmi place atitudinea servitoarei. Oare de ce? Pentru că ea se scoală și se duce la ușă. Voi vă gândiți probabil: Ce este frumos aici? Vă voi spune cu plăcere: ușile nu erau încuiate numai ca să nu se poată fura garderoba, și nici ca să nu deranjeze copiii, fugind afară și înăuntru; nu; ei voiau să fie în siguranță; afară era vrăjmașul, leul care răcnește, diavolul.

Și Domnul Isus a căutat de multe ori liniște pentru rugăciune afară, pe munți, la adăpostul întunericului nopții. Pentru Roda a fost o faptă curajoasă să se ducă la poartă și să asculte. Ea dorea să înceteze gălăgia de la poartă, căci înăuntru trebuia păstrată liniștea necesară pentru rugăciune. Ea se simțea responsabilă pentru aceasta deja ca tânără fată. Ea nu avea nevoie nici de vizor la ușă ca să-l recunoască pe Petru; glasul său îi era cunoscut, căci îl ascultase de multe ori, n-a fugit de el, de acest apostol venerabil, bătrân. Nu, ea îi iubea pe frați și în seara aceasta era pregătită chiar să rămână trează ceva mai mult, ba chiar până târziu în noapte.

Mergi și tu deja la ora de rugăciune, copile drag? Mai ales în vacanțe se poate merge deja și la zece ani.

De ce n-a deschis Roda direct? Poate că voia să lase aceasta în seama unui frate mai bătrân. Poate că voia întâi să familiarizeze încet cu gândul adunarea care se ruga, cu toate că ea însăși se bucura foarte tare. Ea avea tact și bună-cuviință. Este întotdeauna deranjant când sunt întrerupte orele de adunare cu indicații ca: „Mașina aceasta și aceea trebuie mutate!” sau altele asemănătoare. Atmosfera frumoasă este întreruptă pentru o vreme. Roda va fi vorbit delicat, totuși cu convingere.

Deci, Roda a arătat, într-adevăr, mai multă credință decât toți ceilalți prezenți, căci nici măcar unul n-a crezut vestea ei bună.

După o perioadă lungă de secetă, oamenii s-au strâns ca să se roage pentru ploaia dorită, dar numai o singură femeie mai în vârstă avea la ea o umbrelă. Toți ceilalți nici măcar nu s-au gândit la așa ceva. Ce rușinos pentru ei!

Un frate din Berlinul de Est a recunoscut de curând public în ora de rugăciune din Berlinul de Vest, că ei încetaseră cu mult înainte de 9 noiembrie 1989 să se roage pentru libertate și îndepărtarea zidului, că și-așa n-avea nici un rost. Dar cei din Berlinul de Vest i-au spus că ei menținuseră sigur aceasta. Dumnezeu ne-a făcut pe toți de rușine în credință prin acțiunea Sa.

Ce frumos este când oameni așa de neînsemnați, ca Roda, au o credință neclintită, un simț pentru eficacitatea lui Dumnezeu, chiar și față de împotrivirea unor frați și surori mai vârstnici și mai prestigioși! Precis le-a părut rău că Petru a trebuit să mai aștepte atât din cauza discuției inutile.

N-ar trebui să așteptăm mai tare împlinirea de către Domnul a rugăciunilor noastre? Aceasta L-ar onora foarte mult. Normal că în rugăciunile noastre nu avem voie să-I formulăm pretenții prea mari lui Dumnezeu, dar să credem tare în împlinirea rugăciunilor noastre. Aceasta ne-a făcut-o Roda astăzi limpede în mod foarte frumos.

## Servitorii de la nunta din Cana

**Ioan 2.5-9:** Mama Sa a spus slujitorilor: „Orice vă va zice, faceți!” Și erau acolo șase vase de piatră pentru apă, puse pentru curățirea iudeilor, încapând în fiecare câte două sau trei măsurii. Isus le-a spus: „Umpleți vasele cu apă”. Și le-au umplut până sus. Și le-a spus: „Scoateți acum și duceți mai-marelui mesei”. Și au dus. Iar când a gustat mai-marele mesei apa făcută vin și nu știa de unde este (dar slujitorii care scosese răpa apă știa), mai-marele mesei l-a chemat pe mire.

O tânără pereche din Cana din Galileea își sărbătorește astăzi nunta. Sunt mulți oameni veniți ca musafiri, așa că sunt necesari o serie de servitori care să servească mâncarea și băuturile. Toți sunt bine dispuși și plini de așteptare. Cei mai în vârstă se miră de minunata rochie de mireasă și de sala împodobită, alții abia pot să aștepte mâncărurile gustoase, ochii copiilor strălucesc de bucurie că au și ei voie să fie prezenți, și Unul dă întregii atmosfere o strălucire deosebită; El șade în mijlocul lor; este Domnul Isus Însuși; și El a fost invitat împreună cu cincii ucenici și cu Maria, mama Sa. Poate că erau înrudiți cu perechea de miri, poate că Domnul a ajutat și El la construcția locuinței, ca tâmplar. Cine știe?

*O, scump cămin, în care toți pe Tine  
Te preamăresc mereu, Isus Cristos!  
Și unde din mulțimea care vine,  
Tu ești cel mai iubit și prețios.  
Acolo orice suflet Te dorește,  
Și orice ochi spre Tine-i îndreptat,  
Și voia Ta oricine-a ști dorește,  
Fiind de-al Tău Cuvânt mișcat.*

Da, astăzi chiar am putea să spunem că toți stăteau să aștepte semnul Său. Și aceasta a fost așa: în timpul sărbătorii s-a iscat o situație penibilă; și anume, musafirii au băut mai mult vin decât s-a putut bănuși înainte. Gazdele se abținuseră deja o vreme, ca să le ajungă celorlalți. Dar acum s-a terminat. Maria, mama Domnului, venise deja la Domnul și L-a rugat să salveze situația. Dar Domnul Isus nu avea nevoie de indicație. Și pe servitori ea deja îi instruisese să facă numai ce le va spune El. Ea a spus aceasta așa de apăsător, încât servitorii au uitat cu totul de cine ar trebui să asculte aici, de fapt, de stăpânul casei sau de ea? Dar atunci El a și venit, Domnul Isus. Nu, El nu voia nici să Se impună și nici să-Și bage nasul în oala lor. Liniștit și modest le-a cerut servitorilor să umple cu apă cele șase vase enorme de apă. Voia El deja să spele vasele? Se terminase sărbătoarea? N-ar trebui să-l întrebe întâi pe stăpânul casei dacă au voie să asculte de El, pentru că, în definitiv, el îi angajase și îi plătea. Dar ei n-au făcut nicio obiecție, nicio eschivare. Pentru că El le-a dat această indicație așa de cumsecade, așa de politicos, toți servitorii au ascultat cu plăcere.

Ei au adus apă, atât cât au putut, cu toate că nu știau ce se va alege de ea. Au scos, și au scos, și aceasta seara târziu. Totuși, încă nu mâncaseră nimic, nu băuseră nimic, doar i-au servit pe musafiri, însă nici urmă de oboseală. Încă mai au în urechi cuvintele Mariei: „Orice vă va zice, faceți!”

În sfârșit, vasele sunt pline și acum au parte de ceva ce nu vor uita așa de repede. Domnul le-a cerut să scoată și să ducă mai-marelui mesei. Așa au făcut imediat. - Și iată, nu numai că apa s-a făcut vin, ci vin bun, un vin de soi. Mai-marele mesei a confirmat; el se pricepe. Servitorii sunt uluiți; niciun om nu știe până acum ce s-a petrecut, numai ei. Întrebări peste întrebări: acest vin miroase ca și când ar fi fost depozitat mulți ani. Este limpede și curat, cu toate că vine din vasele de piatră banale și murdare. N-ar fi putut El să-i

cruțe de scosul apei, dacă tot a făcut aici o asemenea minune? Și El nici n-a spus vreun cuvânt, nici măcar mâinile nu Și le-a mișcat.

Odată cu vinul s-a întors bucuria în casă. Figurile pline de îngrijorare, Domnul le-a transformat în fețe voioase. Și servitorii s-au bucurat că au făcut ce au putut. Credința lor a alungat și gândurile, că ar putea eventual să fie blamați de mai-marele mesei, dacă ar veni așa cu apă.

Ah, dacă am semăna mai mult cu acești servitori devotați, în simplitatea lor, în zelul lor, în credința lor, în ascultarea lor! Atunci am fi adesea inițiați în tainele lui Dumnezeu, despre care alți oameni, uneori oameni mai prestigioși și mai inteligenți, n-au nici măcar cea mai mică bănuială. Să facem ce ne spune El! Sunt ultimele cuvinte ale mamei Sale, pe care le cunoaștem. Să le luăm în seamă! Iar în ceea ce privește sărbătoarea: încurcăturile la greu sunt ocaziile lui Dumnezeu.

## Trecătorii

**Matei 27.39,40:** Iar trecătorii Îl huleau, dând din cap și spunând: „Tu, Cel care dărâmi templul și îl zidești în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, coboară de pe cruce!“

În timpul sărbătorii Paștelui erau mii de oameni pe drum în Ierusalim. Era una dintre cele trei mari sărbători în Israel, când iudeii din toată lumea veneau în pelerinaj la Ierusalim. Și mulți soldați romani rămâneau în cetate, poate și războinici germani, care pe vremea aceea erau recrutați pentru legiunile romane. Așa că mișunau oameni de tot felul și Domnul Isus a fost răstignit sub ochii tuturor. Ce îngrozitor că acești oameni mulți au mai fost și spectatori!

Să ne facem câteva idei asupra unei grupe dintre ei. Aceștia sunt numiți „trecătorii”. Unde voiau să se ducă? Era vineri și câte un iudeu își va fi propus o plimbare în grădina sa, aici, pe dealul Golgota, unde și-a construit un mormânt. De fapt, mulți iudei doreau să fie îngropați în apropierea porții de răsărit a Ierusalimului, ca – așa cum credeau ei – la venirea lui Mesia ei să poată să fie chiar acolo.

Acești oameni treceau acum pe lângă Domnul și Mântuitorul răstignit. Da, ei Îl cunosc pe Cel care atârna aici. Ei știu chiar și ce a spus El atunci, odată, cu ani în urmă. Dar ei n-au ascultat decât cu jumătate de ureche. Ei spun: ”Tu, Cel care dărâmi templul și îl zidești în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși!” Dar aceasta n-a spus-o niciodată Domnul Isus. Niciodată n-a spus că El personal ar dărâma Templul. Domnul Isus a vrut să spună cu totul altceva: dacă voi dărâmați Templul (și Templul este propriul Său trup), atunci el



va fi reconstruit după trei zile, adică după trei zile El va învia din nou.

Niciunul dintre iudei n-a înțeles aceasta corect, cu atât mai puțin acești „trecători”. Ei fuseseră așa de tare influențați de preoții mai de seamă și de bătrâni în părerea lor despre Domnul Isus. Se spune că ei Îl huleau și clătinau capetele și strigau: „Uă!” Imaginați-vă numai aceasta! N-ar fi trebuit să aibă milă de cineva care a fost tratat așa de rău? N-ar trebui ca un om cu puțin bun-simț să privească în altă parte? Nu, ei chiar huleau.

A huli nu înseamnă altceva decât ca o personalitate respectată să fie tăvălită în noroi de comentarii rele. Au avut ei motiv pentru așa ceva? Nu le făcuse Domnul Isus destul bine lor, tuturor? Ce fel de oameni indiferenți, ba chiar insensibili trebuie să fie aceia care așa, în trecere, fără să-și facă prea multe gânduri, strigă astfel de cuvinte meschine! Și mai clatină și capetele ca și când ar fi vrut să spună: De neînțeles cum a trebuit El să ne tulbure frumoasa sărbătoare! N-ar fi putut toate acestea să se petreacă puțin mai târziu? N-ar fi putut El să Se supună?

Și apoi I-au cerut Domnului nostru: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, coboară de pe cruce!” Se observă că aceste cuvinte sunt direct de la diavol. Nu numai pentru că sunt viclene și ilogice, nu, dar diavolul voia să împiedice lucrarea de la cruce. Așa că I-a întins, ca și atunci în pustie, această capcană ipocrită: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu...” Dar El n-a fost de acord; și nici cu hulele trecătorilor. El arătase de prea multe ori că este Fiul lui Dumnezeu și puțin mai târziu o va confirma încă o dată public sutașul, acest păgân.

N-au văzut „trecătorii” că la cruce stăteau soldați care-L păzeau? Cum au mai putut atunci să-L provoace pe Domnul Isus: „Coboară!” Ce nebunește! Tocmai aceasta voiau soldații să împiedice: ca El să fugă. Ce contradicție!

Dar Domnul a suportat toate acestea fără cuvinte, chiar și necuviinciosul „Uă!” al acestor oameni. Dragostea pentru noi, păcătoșii, L-a ținut tare pe cruce. El ar fi putut să îndeplinească fizic dorința trecătorilor, dar voia, în ascultare de Dumnezeu și Tatăl Său, să ne salveze și să ne elibereze de vină și păcat. Și de aceea a trebuit să îndure crucea și să moară, în timp ce oamenii treceau indiferenți mai departe, Îl batjocoreau și-și exprimau nechibzuința.

Sper, copii, că niciunul dintre voi nu trece așa pe lângă cruce, poate cu un zâmbet arogant și rece sau pentru că este de părere că el personal nu are nevoie de Acest răstignit. Te sfătuiesc să te oprești, să-L privești pe Domnul, să te pocăiești de păcatele tale, să-L primești în credință și să-L urmezi. Toată viața ta!

## Cei zece prieteni ai lui Ghedeon

**Judecători 6.27:** Și Ghedeon a luat zece bărbați dintre robii săi și a făcut cum îi vorbise Domnul. Și a fost așa: fiindcă se temea de casa tatălui său și de oamenii cetății să facă aceasta ziua, a făcut-o noaptea.

Israel avea mult de furcă cu madianiții. Prin atacurile lor regulate, țara ajunsese în sărăcie. Oare care era motivul propriu-zis pentru această vrăjmășie neîntreruptă? Nu locuia Madian într-o țară roditoare, că erau mereu nevoiți să fure din Israel produsul recoltei? Oare ce le-au făcut israeliții?

Am putea să filozofăm mult timp despre lucrul acesta, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi anunțat limpede și deslușit motivul. Israel trebuia să se plece sub mâna lui Madian, pentru că L-au părăsit pe Dumnezeul lor și s-au dedicat idolatriei. Ei au ridicat pe mulți munți altare zeului soarelui, Baal, și alături au înălțat un așera, un copac fără rădăcini, în cinstea zeiței dragostei, Astarte. Pe altar erau aduse jertfe acestor zeități străine.

Ghedeon a recunoscut limpede că vrăjmașul propriu-zis, că propriu-zisa cauză trebuia căutată chiar în inima poporului. Și de aceea trebuia, la porunca lui Dumnezeu, să dărâme atât altarul străin, cât și așera, și să zidească un altar Dumnezeului adevărat și să-I jertfească numai Lui. El trebuie să facă aceasta în cetatea tatălui său, care pe deasupra mai este și primarul cetății.

Înțelegeți, voi, copii, cât de grea este o asemenea sarcină? Să faci ceva când ești copil, care este, de fapt, sarcina tatălui, poate deveni foarte neplăcut pentru tată. Dar copiii sunt de multe ori chiar mai liberi, mai degajați în a-L asculta pe Dumnezeu și să rupă cu obiceiurile rele, deprinse tare.

Ghedeon a vrut să asculte de Dumnezeu, dar i-a fost teamă, și de aceea mai ia cu el zece bărbați tineri, robi din casa tatălui său, și vrea într-o noapte să îndepărteze altarul și așera fără să țină seamă de nimic.

Cei zece robi erau de aceeași părere cu Ghedeon; și ei îl urau pe Baal și zeița străină. Aceasta a observat-o Ghedeon deja de mult la ei. Și de aceea nici nu s-au iscat vreo șovăire și discuții lungi. Tinerii sunt de acord și pornesc noaptea, așa că cetățenii cetății nu le pot opune nici o rezistență. Planul este făcut. Prima dată vine la rând altarul. Cu forță concentrată și lovitură bine ținută, altarul se prăbușește. Lemnul este îndepărtat. Acum așera. Robii fac cu schimbul. O lovitură scurtă, rapidă, una după alta, și copacul cade la pământ. Dumnezeu face ca locuitorii cetății să doarmă mai departe. El îi ajută pe slujitorii Săi devotați.

Acum începe construcția altarului pentru propriul lor Dumnezeu. Aceasta le face bucurie. Ei primesc putere nouă și muncesc mână în mână.

Cum va fi privit Dumnezeu cu plăcere în jos la cei unsprezece bărbați! În toiul nopții au făcut așera praf. Ei pregătesc taurul ca ardere de tot. Oare când au făcut lucrul acesta ultima dată? Îl puteau face chiar și pe întuneric.

Ghedeon și-a pierdut teama de tot; îi făcea plăcere să-și îndeplinească dorința inimii cu ajutorul acestor bărbați tineri, să aducă, în sfârșit, o jertfă Dumnezeului său ca mulțumire și spre gloriificarea marelui Său Nume.

Focul pâlpâie în noapte. Lemnul, care tocmai aparținuse zeiței Astarte, trosnea acum spre lauda lui Dumnezeu. Este ca și când David i-ar tăia capul uriașului Goliat cu propria lui sabie.

Ghedeon și cei zece robi ai săi ajung dimineața ușurați acasă. Ce se va întâmpla acum le este indiferent. Ei au acționat la porunca lui Dumnezeu, toți împreună. Ei și-au fost reciproc un ajutor și vor suporta împreună și batjocura și ostilitatea locuitorilor cetății.

Ce bine, copii, că nici voi nu sunteți singuri! La școală poate că aveți un prieten credincios sau o prietenă credincioasă. Întrețineți relație cu tovarăși de vârstă voastră, care sunt temători de Dumnezeu. Atunci veți putea și să vă opuneți împreună atacurilor viclene ale diavolului.

## Oamenii născuți în casa lui Avraam

**Geneza 14.14-16:** Și Avram a auzit că fratele său fusese luat captiv și a scos pe oamenii săi deprinși la arme, născuți în casa lui, trei sute optsprezece, și i-a urmărit până la Dan. Și noaptea și-a împărțit oamenii împotriva lor, el și robii săi, și i-au bătut și i-au urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului. Și a adus înapoi toate bogățiile și a adus înapoi și pe Lot, fratele său, și bogățiile lui și pe femei și pe popor.

Avraam a aflat de la slujitorul care scăpase, că Lot și casa lui au ajuns în mâna vrăjmașului. Ce să facă? Să-i facă reproșuri lui Lot că s-a aliat cu păcatul Sodomei și acum trebuie să tragă consecințele? Nu, Lot trebuie să fie salvat. Și astfel, credința lui Avraam a ieșit din nou în evidență. El n-a socotit: cinci împărați puternici împreună cu puterea oștirii lor, împotriva mea și a slujitorilor mei: fără nădejde! Imposibil! Nu, el se duce – ca Ghedeon cu cei 300 de soldați ai săi în vremea de mai târziu – cu cei 318 slujitori ai săi ca să-l salveze pe Lot.

Vrem să însoțim puțin această mică trupă. Ce fel de oameni erau aceștia, ce aveau de oferit privind instruirea și echipamentul? Care de fier? Proiectile? Erau oameni uriași? Eroi? Oameni din legiunea străină sau partizani? Nu; Dumnezeu spune: oameni ai casei, deprinși la arme. Erau slujitorii lui Avraam. Punct. Gata!

Acești bărbați tineri crescuseră în casa lui Avraam, ei îl cunoșteau pe stăpânul lor, îl respectau și mai târziu au fost împreună cu Avraam tăiați împrejur ca semn al legământului, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu casa lui Avraam. Ei și-au însușit deci și duhul și atitudinea lui Avraam. Mediul din casa lui i-a modelat, i-a format spiritual. Dumnezeu mărturisește mai târziu deschis că Avraam i-a

învățat pe copiii și pe slujitorii săi să facă dreptate și judecată și le-a poruncit să umble pe calea credinței (Geneza 18.19).

Aș dori ca această atmosferă să fie de găsit și astăzi în familiile și în casele noastre. Deci, nu erau sclavi, fără drepturi și fără responsabilitate, ci acești bărbați gândeau și participau și ei. Erau oameni „deprinși”, erau familiarizați cu uneltele în casă și în luptă. Nu numai rezerviști, nu, oricând pregătiți de chemare și antrenați. Cu ei a putut Avraam să întreprindă ceva, a putut să-i bage în luptă după plac.

El i-a urmărit pe împărați până la Dan, așa citim. Aceasta a fost o performanță, pentru că, în definitiv, Avraam era deja un om bătrân, iar războiul nu se începe obosit și istovit. Avraam și-a putut permite lucrul acesta. Trupa sa era bine antrenată, tare în credință și solidă în încrederea reciprocă. Oameni absolut loiali.

Lupta începe. Avraam mai împarte repede ceata mică și atacă noaptea. Și lucrul acesta trebuie să fie bine cumpănit și exersat. Apoi se spune simplu în Scriptură: i-a bătut pe împărați, a gonit după ei până la nord de Damasc și i-a adus înapoi pe Lot și pe soția sa, toate bogățiile și poporul. Imaginați-vă lucrul acesta! Aceștia au fost la sute de kilometri depărtare. Puteți căuta pe hartă. Cum l-a găsit printre prizonieri așa de repede pe nepotul și fratele său, Lot? I-a dat cel scăpat indicii? Vrajmașii doar încă mai aveau avantajul „jocului de acasă”. Dar Avraam avea avantajul că Dumnezeu mare era de partea sa; în el a avut încredere. Iar slujitorii săi erau cu el în armonie și în cadență. Tineri și bătrâni, unii cu alții, unii pentru alții, ca să recâștige o oaie pierdută, pe Lot.

Întâmplarea vrea să ne învețe multe: arma noastră este Cuvântul lui Dumnezeu. Știm s-o mânuim? Sunteți antrenați? Și în lupta pe timp de noapte? Citiți-L dimineața, seara, chiar și când nu puteți să

dormiți noaptea. Învățați-vă sârguincios versetele la școala duminicală. Atunci veți fi pregătiți pentru războiul neașteptat.

Ascultați de tații și de mamele în credință, de Avraam al vremii noastre; ei au experiență, vă vor binele, chiar dacă este vorba să aduceți înapoi cu dragoste un frate care s-a încurcat în lume.

Dacă reflectăm odată în liniște la biruința lui Avraam și a slujitorilor săi, atunci inimile noastre trebuie totuși să strige de bucurie, că exact Acest Dumnezeu, care i-a ajutat atunci pe ei, este și Dumnezeul nostru, Tatăl nostru. Vrem mai mult?



## Cei doi slujitori ai lui Avraam

**Geneza 22.3-5,19:** Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată și a pus șaua pe măgarul său și a luat cu el pe doi dintre slujitorii săi și pe Isaac, fiul său; și a despicat lemnele pentru arderea de tot și s-a ridicat și a mers la locul despre care îi vorbise Dumnezeu. A treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis tinerilor săi: „Rămâneți aici cu măgarul; și eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi. ... Și Avraam s-a întors la slujitorii săi; și s-au ridicat și au mers împreună la Beer-Șeba. Și Avraam a locuit la Beer-Șeba.

Povestea lui Avraam și a lui Isaac este punctul culminant din toată Geneza. De ce oare? Pentru că este un prototip frapant al jertfei pe cruce a Domnului Isus. Dumnezeu L-a trimis pe iubitul Său Fiu pe pământ, ca să moară pe cruce pentru noi. Tot așa l-a jertfit și Avraam, ca model, pe iubitul său fiu, pe același munte. Pentru că întâmplarea este de fapt cunoscută, nu vreau să intru în amănunte, dar pe cei doi slujitori, pe care Avraam i-a luat cu el la muntele Moria, vreau să-i privim mai îndeaproape.

Avraam avea înaintea sa o sarcină extrem de grea. Trebuia să-l jertfească pe fiul său. Numai Avraam știa aceasta și el n-a povestit nimănui.

El s-a sculat dis-de-dimineată și i-a trezit pe doi dintre slujitorii săi și pe Isaac, fiul său. Slujitorii s-au sculat imediat; ei au ascultat fără să știe ce are Avraam de gând. Ce s-or fi gândit când el a spart personal lemnele? Poate că unul s-a dus la el să-l ajute. Nu, Avraam a vrut să facă aceasta singur; el tăcea. Apoi au călătorit timp de trei zile spre nord: Avraam, Isaac, cei doi slujitori și măgarul. Avraam își va fi ales slujitorii potriviți, căci pe lângă povara sarcinii sale nu trebuia să-l neliniștească nimic în plus: nici vorbărie aiurea, nici

distragere veselă, nici împotrivire, nici văitat, nici tergiversare, nici fugărire. Slujitorii trebuiau să-și dea seama de situație, în măsura în care era posibil, să fie atenți în mod liniștit și pașnic la semnul stăpânului lor. Măgarul trebuia condus, trebuia purtat de grijă pentru găzduirea în timpul nopții, hrana trebuia preparată și în rest erau curioși să afle încotro duce călătoria. Cu siguranță că așa nu l-au mai văzut niciodată pe stăpânul lor, așa de plin de încordare, cu lacrimi în ochi; niciunul nu îndrăznea să pună vreo întrebare.

Dar apoi, Avraam a vrut să meargă singur mai departe cu Isaac. Slujitorii trebuiau să aștepte. Lemnele trebuia să le ducă Isaac acum. Avraam purta focul și cuțitul și astfel au urcat muntele. Și măgarul trebuia să rămână în urmă. Slujitorii n-au îndrăznit să-l contrazică, nu s-au oferit să ajute, doar s-au uitat în urma lor până au dispărut în depărtare.

Avraam și Isaac n-au schimbat multe cuvinte, dar au mers foarte aproape unul de celălalt. Tată și fiu. Se simțea că se iubesc, că se înțeleg, că voiau să se ajute reciproc. Aceasta a făcut deja întotdeauna o impresie adâncă asupra slujitorilor. Știau aceasta. Cunoșteau aceasta.

Știi, copii, că și voi aveți un fler bun să știți dacă cei adulți se înțeleg. Voi știți, de asemenea, dacă pe părinți îi apasă probleme, temeri sau suferințe. Atunci să nu începeți să pălăvrăgiți și să râdeți, ci să deveniți liniștiți și modești, chiar dacă nu înțelegeți dificultatea de față. Și nici nu-i împovărați cu întrebări sfredelitoare, curioase.

Domnul Isus era scurt înainte de cruce; Petru voia să-L consoleze și să-L rețină cu cuvintele: „Doamne! Nicidecum să nu Ți se întâmple așa ceva!” Petru voia să-L oprească pe Domnul nostru, dar aceasta a fost fundamental greșit și a fost aspru mustrat. Domnul voia să facă neapărat drumul la cruce din ascultare față de Dumnezeu și Tatăl Său și din dragoste pentru noi. Aceasta ar fi

trebuie să știe Petru. Cuvintele sale au fost un exercițiu suplimentar pentru Domnul.

În sfârșit, Avraam și Isaac se întorc din nou. Sunt recunoscuți de la depărtare. Ei vorbesc unul cu altul mai relaxat, mai vesel, mai tare. Un salut bucuros și slujitorii au din nou voie să meargă cu ei. Ce se putea citi mai înainte despre Avraam și Isaac, că „mergeau împreună”, acum este scris despre Avraam, Isaac și slujitori: „mergeau împreună”. Toți împreună, legați foarte strâns. Ce înseamnă aceasta, copii? Are aceasta o nouă semnificație pentru noi?

Vreau să vă explic: Înainte de cruce știau numai Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus, Dumnezeu Fiul, despre adevăratul plan de răscumpărare prin moartea de pe dealul Golgota. Nici un om nu putea bănuși ce se va petrece acolo. Profeții, nu. Și nici ucenicii. Într-adevăr, au existat preziceri și indicii, dar n-au fost înțelese. Dar după ce Domnul Isus a înviat, aceasta a fost altfel. Ucenicii L-au mărturisit veseli și vioi pe Domnul lor. Apostolul Pavel ne descrie foarte amănunțit gândurile lui Dumnezeu despre Domnul Isus și lucrarea Sa de răscumpărare de la cruce.

În imaginea din Geneza 22 se spune: slujitorii puteau acum să știe ce s-a întâmplat, ce gânduri are Avraam cu fiul său, cum îl iubește, cum trebuia să-l jertfească, cum l-a primit înapoi din mâna lui Dumnezeu și acum îi va lăsa totul ca moștenire. Ei se bucură că Avraam le povestește toate acestea și le încredințează tainele în legătură cu Isaac și cu el însuși.

Ne bucurăm și noi de gândurile lui Dumnezeu despre Fiul Său și despre lucrarea de la Golgota? Aceasta s-a petrecut pentru tine și pentru mine. Acum putem să luăm parte la aceste mari taine divine ale răscumpărării. Ele ne sunt descoperite. Și trebuie să le luăm pentru noi. Ceea ce îi privea numai pe Avraam și pe Isaac, adică

acest „mers împreună”, această trăire a atașamentului adânc prin dragoste, această trăire o împărțeau tatăl și fiul acum cu cei doi slujitori. Atmosfera pe drumul lor de întoarcere la Beer-Șeba a fost – aceasta poate oricine s-o înțeleagă ușor – caracterizată de ușurare, de bucurie și dragoste reciprocă. Și slujitorii luau parte la ea.

## Secerătorii lui Boaz

**Rut 2.4-16:** Și, iată, Boaz a venit din Betleem și a zis secerătorilor: „Domnul fie cu voi!” Și ei i-au zis: „Domnul să te binecuvânteze!” Și Boaz a zis slujitorului său care era pus peste secerători: „A cui este tânăra aceasta?” Și slujitorul care era pus peste secerători a răspuns și a zis: „Este tânăra moabită care s-a întors cu Naomi din câmpiile Moabului. Și ea a zis: «Vă rog, să culeg spice și să adun printre snopi în urma secerătorilor». Și a venit și a rămas de dimineață până acum; și a stat numai puțin în casă”. Și Boaz a zis către Rut: „Nu auzi tu, fiica mea? Nu te duce să culegi spice în alt ogor și nu te depărta de aici, ci ține-te de tinerele mele. Ochii tăi să fie pe ogorul care se seceră și mergi pe urma lor. N-am poruncit eu slujitorilor să nu te atingă? Și, dacă-ți este sete, du-te la vase și bea din ce scot slujitorii“. Și ea a căzut cu fața la pământ și s-a plecat și i-a zis: „Cum am căpătat eu favoare în ochii tăi, să te uiți la mine, la mine, o străină? Și Boaz a răspuns și i-a zis: „Mi s-a istorisit tot ce ai făcut pentru soacra ta de la moartea soțului tău și cum ai lăsat pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut și ai venit la un popor pe care nu l-ai cunoscut mai înainte. Domnul să-ți răsplătească fapta și plata să-ți fie deplină de la Domnul Dumnezeu lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” Și ea a zis: „Să capăt favoare în ochii tăi, domnul meu, pentru că m-ai încurajat și ai vorbit inimii roabei tale, deși nu sunt ca una dintre roabele tale”. Și Boaz i-a spus la timpul mesei: „Vino aici și mănâncă din pâine și înmoaie-ți bucată în oțet”. Și ea s-a așezat lângă secerători; și ei i-au întins grăunțe prăjite și ea a mâncat și s-a saturat și a păstrat ceva. Și, când s-a ridicat să culeagă spice, Boaz a poruncit slujitorilor săi, zicând: „Lăsați-o să culeagă și printre snopi și să nu-i faceți observație! Și de asemenea scoateți câteodată spice pentru ea din mănunchi și lăsați-le, ca ea să culeagă; și n-o muștrați!”

Secerișul orzului era în plină desfășurare în Israel; secerătorii lui Boaz erau și ei harnici la muncă. Boaz era un om bogat și mulți secerători și slujitoare erau ocupați pe câmpul său.

În ziua de azi cunoaștem tot felul de șefi; mulți au o atitudine bună față de funcționărimă și muncitorime, alții, dimpotrivă, n-au. Printre muncitori, la fel, există astfel de oameni, care-l stimează pe șef și-și fac treaba cu bucurie; alții, dimpotrivă, sunt cârtitori și muncesc fără chef și sub constrângere.

Aici, în cartea Rut, găsim atitudinea ideală între patron și angajat, între Boaz și secerători. Boaz îi salută pe secerători cu cuvintele: „Domnul fie cu voi!” El avea pe inimă binele muncitorilor săi, nu numai ce era plăcut. Și eu cred că secerătorii au știut să aprecieze sinceritatea salutului său, căci ei răspund: „Domnul să te binecuvânteze!”

De cele mai multe ori, copiii mici îl întreabă pe tatăl lor la întoarcerea acasă: „Ne-ai adus ceva?” Lucrul acesta este foarte normal. Dar cum se bucură tata când copiii vin și la întoarcerea sa întrebă: „Ei, tăticule, cum ți-a mers astăzi?” Atunci seamănă puțin cu acești slujitori, care erau preocupați de binele stăpânului lor.

Secerătorii se gândesc mai puțin la ei și mai mult la Boaz. Ei doreau ca el să primească binecuvântarea Domnului. Ei îi doresc stăpânului lor bogăție și prosperitate; fac ce pot; muncesc conștienți că în cele din urmă binecuvântarea lui Boaz le va reveni și lor.

Cât de cu totul altfel este reglată societatea noastră de astăzi! Prin comitetul de întreprindere și sindicat se caută, pe cât posibil, să se folosească toate drepturile muncitorului și să-i diminueze îndatoririle. Trebuie atunci să ne mire că și patronii insistă asupra drepturilor lor și țin muncitorimea din scurt?

Secerătorii din capitolul nostru au o răspundere comună: la întrebarea despre tânăra femeie străină, ei știu să dea o informație foarte exactă. Slujitorul care era pus peste secerători are ochii deschiși, îi explică exact lui Boaz de unde vine Rut, a cui este, ce a spus și cum a lucrat.

Slujitorul cunoaște și caracterul stăpânului lor. El a lăsat-o să culeagă spice. El n-o critică, eventual că a adunat prea mult. El îi explică lui Boaz că ea a întrebat politicos și că n-a zăbovit prea mult în casă. Ea a mers mereu în urma secerătorilor, nu în fața lor. Era foarte cumsecade și harnică.

Ce binefăcător este când un colaborator îi dă șefului său un raport favorabil despre colegul său!

## Carp

**2 Timotei 4.13:** Când vii, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pergamentele.

Când suntem în vizită cu copiii noștri, atunci nu rare ori se întâmplă ca ceva oarecare să rămână uitat acolo: umbrelă, căciulă, jucărie sau orice altceva. Aceasta este penibil pentru noi și incomod pentru gazdă. Dar lucrurile pot fi din nou repede luate. La apostolul Pavel a fost altfel. El a fost musafir la Carp, în Troa.

Nu prea cred că a fost în a treia călătorie misionară, din Faptele apostolilor 20.7 și în continuare. Știți că acolo el l-a vindecat pe Eutih și imediat după aceea a plecat de la Troa la Asos, singur, pe jos, pe lângă mare. Era primăvară pe atunci. După aceea, la Cincizecime a fost la Ierusalim, apoi arestarea cu detenția de doi ani, care au urmat, în Cezareea, și, în sfârșit, călătoria la Roma, cu corabia. Aici a trăit timp de doi ani (Faptele apostolilor 28.30), în casa închiriată de el. Așa că de la vizita sa de atunci din Troa, el a trăit mai multe ierni. Deci, după părerea mea, el nu putea să-și fi lăsat mantaua acolo cu această ocazie. Atunci ar fi putut s-o ceară deja în prima epistolă către Timotei.

Mai degrabă trebuie să fi fost așa, că Pavel, după prima sa detenție a fost lăsat din nou liber și printre altele l-a vizitat și pe Carp din Troa. Ce bucurie trebuie să fi declanșat aceasta: apostolul Pavel este din nou aici! Cu cărți și cu pergamente - și cu mantaua sa. Cum va fi fost atârnată cu grijă pe bară această manta venerabilă! Apoi au petrecut câteva ore împreună. Mă bucur pentru ei din toată inima, ulterior. Material de discuție a existat precis din belșug (Iertați-mă dacă dau puțin frâu liber fanteziei mele). Dar ce s-a petrecut acum deodată, că Pavel a lăsat acolo toate aceste lucruri valoroase? Există o mulțime întregă de teorii, dar nu vreau să le enumăr aici pe toate.



În plus, nu prea pot să-mi imaginez că Pavel ar fi uitat aceste lucruri. Bine, și el nu era decât un om și putea să uite ceva. Aceasta ne poate consola. Dar chiar mantaua, cărțile și pergamentele? A fost Carp așa de neatent?

Trebuie să ne amintim că Pavel era un deținut, un urmărit și aproape că vreau să susțin că el a părăsit aici casa din Troa ca fugărit, dacă nu cumva a fost prins din nou. Eu mi-am spus numai impresia. Sigur este că această manta îi lipsea foarte tare acum, aici, la Roma. Frigul din închisoare a devenit insuportabil. El a experimentat aceasta deja de multe ori în viață (2 Corinteni 11.27), dar aici, în această temniță subterană – îngrozitor! Iar vântul geros va fi suflat din toate colțurile. La aceasta se mai adaugă teamă pentru ce îi vor mai face. El este „în gura leului” (versetul 17), la aceasta trebuie să ne gândim.

Și totuși mă miră că acest apostol nu s-a descurajat. El încă face planuri. Îl așteaptă pe Timotei și vrea să aibă cărțile și pergamentele. Imaginați-vă! Nici urmă de resemnare, cu toate că privește totuși nemijlocit moartea în ochi. Ce minunate sunt salutările, cât de caldă și de omenoasă întreaga epistolă! El vorbește despre cununa dreptății și despre arătarea lui Isus Hristos și imediat după aceea despre lucruri pământești. Aceasta este luciditate, aceasta este chibzuință, aceasta este dragoste practică.

Dar să mai vorbim ceva despre Carp. De ce nu i-a dus el apostolului mantaua? Voia el să păstreze cărțile marelui apostol ca antichități sau să le idolatrizeze? Sper că nu. Dar nici nu credeți ce înghesuială se instalează de multe ori pe moștenirea unui frate cunoscut! Unul mai vrea acest exemplar rar, celălalt vrea să cumpere acea serie epuizată de studii. Aceasta mi-a povestit-o chiar mie odată o soră bătrână, al cărei soț plecase de curând acasă. Deja după puțin timp stăteau unii în cadrul ușii și se informau despre vechile studii, pe care sora apoi le-a și dăruit la început bucuroasă; până într-o zi,

când a înțeles și a regretat foarte mult că a dat din mână așa de ușuratic cărțile valoroase ale soțului ei. Ele erau, în definitiv, lucruri care aminteau chiar de el.

Dar știu că multor critici ai Biblie le-ar fi plăcut să șteargă acest verset 13 din Biblie. El este prea simplu pentru ei. Cine poate să întreprindă ceva cu el? Acestea sunt probleme personale. Așa spun ei. Eu vreau să răspund, că tocmai acesta a fost versetul care l-a determinat pe fratele Darby să nu-și dăruiască sau să nu-și vândă cărțile. El a avut odată în viață gândul că în afară de Biblie el nu are nevoie de nimic. Dar apoi i-a venit în minte acest verset 13 și el l-a împiedicat să-și dea biblioteca în mâini străine.

Ai luat cu împrumut ceva în ultima vreme? Dacă nu mai ai nevoie de lucrul acela, dă-l înapoi. Nu-ți aparține. Nu aștepta până când Timotei trebuie să-ți ceară să predai din nou bunul străin.

Noi nu suntem decât administratori și în privința bunurilor noastre spirituale. Noi trebuie să acționăm cu ele, să le dăm mai departe, ca Domnul Isus să primească tot ce I se cuvine; numai Lui.

## Figel și Ermogen

**2 Timotei 1.15:** Știi aceasta, că toți care sunt în Asia, între care sunt Figel și Ermogen, s-au întors de la mine.

Tocmai le-am citit copiilor din ziar (adică în anul 1993), că ministrul transporturilor vrea să folosească din nou șinele de cale ferată. „Da, da”, a spus cel mai mic, „am văzut azi iar cum o locomotivă mergea dus-întors pe șinele de tren.” Am discutat cum lumea se poate schimba totuși așa de repede în zilele noastre. Cu ani în urmă au fost scoase kilometri de șine, sectoarele de cale ferată au fost închise, gările au fost făcute una cu pământul, traversele au fost vândute ieftin. Ca întărire a terasamentului au găsit o întrebuițare bună. Astăzi, tendința merge din nou spre șină. Este un du-te-vino. Părerile se schimbă de azi pe mâine. Ce era ieri încă foarte laudat, azi este demodat și lucrurile verificate de mult vin iar la lumina zilei.

Dar un lucru rămâne neclintit de stabil; afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu. Tocmai pentru că sunt adevărate. De aceea îi și scrie apostolul lui Timotei: „Să ai un model de cuvinte sănătoase” ... „Lucrul bun încredințat ție păstrează-l...” Dar apoi vine tristul verset 15 din 2 Timotei 1: „Știi aceasta, că toți care sunt în Asia, între care sunt Figel și Ermogen, s-au întors de la mine.”

De curând încă se mai spunea despre acest ținut: „Cu putere creștea și se întărea Cuvântul Domnului” (Faptele apostolilor 19.20). Tocmai în Efes, capitala provinciei romane, Asia (astăzi Turcia), prospera totuși Cuvântul adevărului, Evanghelia lui Dumnezeu. Apostolul putea să-i prezinte acestei adunări cele mai înalte adevăruri creștine. Aceasta nu putea s-o facă peste tot. Dar în Efes a activat mulți ani. Credincioșii de acolo dezvoltaseră o bună înțelegere pentru aceste binecuvântări creștine. Pavel îi cunoștea pe

nume. El avea o relație bună cu ei; gândiți-vă numai la despărțirea din Faptele apostolilor 20.37.

Dar ce s-a petrecut în ultimii ani, de s-au întors toți de la apostol? Domnul Isus descrie aceasta în Marcu 4.17: „Și nu au rădăcină în ei înșiși, ci sunt numai pentru un timp; apoi, când vine necaz sau persecuție din cauza Cuvântului [lui Dumnezeu], îndată se poticnesc”. Tot așa a fost și aici, în Asia. Se iviseră necaz și prigoană. Apostolul Pavel, care probabil că i-a vizitat din nou după prima sa detenție, a fost foarte prigonit și nimeni nu mai voia să-l sprijine. Figel și Ermogen nu erau făcuți din același aluat ca Priscila și Acuila, care „și-au pus capul” pentru viața apostolului (Romani 16.4). Nu vreau să scot prea mult din interpretarea numelor, dar semnificația acestor două nume este totuși foarte caracteristică pentru atitudinea lăuntrică. Figel înseamnă „fugitiv”, și Ermogen înseamnă „urmaș al lui Hermes”, zeul grec al retoricii. Exact pe acești oameni îi are în vedere Domnul Isus în Marcu 4. Ei primesc Cuvântul imediat cu bucurie, dar este numai pentru o vreme. Ei sunt prea fugitivi. Ei se bucură, într-adevăr, chiar pot să dea o expresie vehementă bucuriei lor, dar n-au rezistență, n-au adâncime.

Figel și Ermogen au mers o bucată de drum cu apostolul. Ei s-au bucurat împreună de bogăția credinței. Poate că l-au însoțit chiar până la Roma, până în fața sălii de judecată, până de curând i-au făcut recomandări: „Pavel, nu fi așa de dur, nu fi așa de fanatic, treci cu vederea, gândește-te totuși la tine și la noi, cedează puțin!” Dar apoi l-au părăsit. Retorica lui Ermogen n-a putut să-l influențeze pe Pavel; el l-a urmat consecvent și devotat pe Domnul său. Domnul Isus a cunoscut și singurătatea. El a semănat cu pelicanul în pustiu, a fost ca o cucuvea din pustii, ca o pasăre singuratică pe acoperiș (Psalmul 102.6-7). Nu, Pavel nu s-a purtat fugitiv cu problema credinței, ca Figel. El a perseverat neclintit până la capăt. Chiar dacă toți l-au părăsit, Domnul a stat lângă el până la sfârșit (2 Timotei 4.17).

Apostolul Pavel știa și să vorbească. Odată chiar a fost numit Hermes pentru retorica sa, ca Ermogen; el nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga, ci a rămas credincios cauzei Domnului. În aceasta a eșuat Ermogen. A fost prea diplomatic. Figel și Ermogen au dat înapoi când a venit furtuna. Păi, nouă ne este ușor să-i judecăm; noi n-am avut niciodată parte de necaz și prigoană; cu toate acestea este încurajator să vedem cât de mulți au rămas neclintit credincioși credinței creștine. Aceștia n-au fost întotdeauna oameni însemnați, ca cei doi frați amintiți, Figel și Ermogen. Dimpotrivă. Poate că au fost frați și surori foarte slabi și necunoscuți, care au rămas fideli credinței lor.

În anul 1733, pe malul Dunării stăteau trei corăbii pregătite, care trebuiau să-i transporte de acolo pe credincioși. Ei au fost alungați din patria lor din cauza credinței lor. Stăteau foarte înghesuiți pe punte și voiau să-și mai ia o dată rămas-bun de la rude. Atunci au pătruns soldați printre ei și voiau să le mai răpească și copiii. În felul acesta trebuiau să fie siliți, în sfârșit, să-și renege credința. Ei n-au făcut-o. Poate au intonat aceste cânt:

*Trupul ni-l puteți lua,  
Onoarea, copiii, soția,  
Să se ducă tot!  
N-aveți niciun câștig,  
Ne rămâne-mpărăția.*

Scenele de rămas-bun au fost sfâșietoare. Mamele și-au dat cea mai mare și mai prețioasă comoară, copiii, în mâinile soldaților.

Nu putem decât să ne minunăm de acești oameni. Ei ne fac profund de rușine. Dar pentru ei Domnul Isus, Mântuitorul lor, valora mai mult decât orice pe lume. Ei nu și-au schimbat părerea, fie ce-o fi!

## Recabiții

### Ieremia 35

Poate că mama voastră v-a cerut vreodată: „Ia-l și tu ca exemplu pe acela sau pe acela!” Eu, în orice caz, am auzit aceasta pe vremuri de multe ori; și apoi mi se punea mereu sub ochi un model ideal, după care trebuia să-mi orientez atitudinea.

Exact aceasta trebuie să facă Ieremia aici, în capitolul nostru, cu recabiții. Ei trebuiau să slujească drept exemplu casei lui Iuda, care se abătuse fără nădejde de la Dumnezeu lor (Ieremia 35.13-14). Dar oare ce era așa de demn de imitat la recabiți? Foarte simplu: ascultarea lor. Dar nu vrem să ne facem așa de repede o părere despre lucrul acesta și să spunem: „Dacă nu-i mai mult!” Căci această ascultare chiar era ceva deosebit, mai ales că recabiții nici nu făceau parte din poporul lui Dumnezeu, deci, din fire nici nu cunoșteau Legea. Erau canaanii (Geneza 15.19), care s-au alăturat mai târziu poporului lui Dumnezeu (1 Cronici 2.55). Dintre acești așa-numiții cheniți făceau parte personalități cunoscute, ca socrul lui Moise (Judecători 1.16), Hobab (Numeri 10.29), Heber (Judecători 5.24) și nu în ultimul rând Ionadab (2 Împărați 10.15), care le-au impus câteva porunci copiilor recabiților, porunci care sunt de o profundă însemnătate morală, chiar și pentru noi astăzi.

Cu siguranță că aceste porunci nu mai au pentru noi valabilitate în sensul lor textual, pentru că atunci, de exemplu, n-am avea voie să construim case și să bem vin (versetul 9), dar lecția lor morală, adică stabilitatea domiciliului și exuberanța desfătărilor lumești trebuie, foarte adevărat, să ni le punem la inimă.

Dar pentru mine contează acum, înainte de toate lucrurile, să vă aduc plastic înaintea ochilor atitudinea exemplară a acestor recabiți, pentru că supunerea și ascultarea nu mai valorează în zilele noastre.

Și în aceasta, recabiții chiar pot să ne fie un exemplu. Dumnezeu Însuși îi prezintă casei lui Iuda și îi supune unei încercări grele în capitolul nostru.

Ieremia (Ați auzit bine! Însuși profetul Domnului, nicidecum un om mai neînsemnat) îi duce pe acești recabiți în Templul Domnului, această clădire minunată, în care au tânjit să trăiască toată viața lor bărbați ca David. Aceasta a fost o cinste uriașă pentru acești fii ai lui Recab. O invitație generoasă din partea Domnului. Ei trebuiau să ia loc chiar în camerele de sus (acestea sunt încăperile cele mai mari) ale clădirii Templului, lângă camerele căpeteniilor. Vă puteți imagina cât de emoționați și de nerăbdători erau acești oameni? Se vor fi privit mirați, ca frații lui Iosif, pe vremea lui. Ce le-a adus această onoare? Ce au realizat ei?

Acum stau aici, acești străini, în casa lui Dumnezeu, în așteptarea lucrurilor care vor veni. Atunci s-au deschis ușile și li se pun în față pahare splendide, umplute cu vin. Paharele sunt împărțite și Ieremia însuși le dă indicație în Numele lui Dumnezeu: Beți vin!

Cum așa? Mai ademenitoare chiar nu poate fi oferta. De cine să asculte? De tatăl lor sau de această ofertă de la cea mai înaltă autoritate? Și apoi s-a petrecut incredibilul. Ei nu s-au retras pentru sfătuire. Nu s-a iscat nicio discuție, ca: „Am spus deja întotdeauna că porunca lui Ionadab este o absurditate. În plus, el nu mai trăiește de două sute de ani. Doar s-au schimbat vremurile. Ce va crede Ieremia. Doar nu putem acum să refuzăm darul. Ar fi o mare nerecunoștință.” Nu, ei l-au refuzat pe profet unanim, spontan. „Noi nu bem vin.” Sfârșit! Gata! Ei invocă în unanimitate porunca tatălui lor.

Da, dragi copii, am putea păli de invidie. Sau? Ce copii! Un exemplu mai concludent de ascultare necondiționată nu ne putem

imagina. Ce persoană autoritară trebuie să fi fost acest Ionadab! Vreau să spun aceasta în sensul cel mai bun: autoritate morală.

Dumnezeu le-a dat acestor recabiți, ca recunoaștere pentru statornicia lor în această perioadă rea, o făgăduință minunată: „Lui Ionadab, fiul lui Recab, nu-i va lipsi bărbat care să stea înaintea Mea, în toate zilele (versetul 19b). Înseamnă aceasta că noi îi vom întâlni din nou pe acești fii ai lui Recab în Împărăția de o mie de ani a păcii? Cred că da. Dumnezeu nu vrea să fie un dator în fața omului. El va răsplăti bogat credincioșia acestor oameni.

Dar încă un cuvânt scurt despre semnificația morală a vinului. Sunt bucuriile acestei lumi, care nu au voie să ne scoată de pe calea credinței. Firește că avem voie să ne bucurăm. Nicio problemă. Dar exuberanța și îndeletnicirea păcătoasă ne sufocă viața de credință și ne duc la cădere. Gândiți-vă la aceasta!

Îl cunoașteți pe Odiseu? Acest erou trebuia să treacă cu corabia pe lângă sirene. Acestea erau cântărețe, care prin cântatul lor frumos îi distrăgeau pe corăbieri în așa măsură, încât vâsleau în nenorocire. Aceasta o știa și Odiseu. Și așa că a dat ordin marinarii săi, ca fiecare să-și astupe urechile. El însuși a vrut să fie legat de un catarg, astfel încât să nu poată să cadă pradă ademenirii sirenelor. Și dacă atracția cântatului era totuși așa de mare și Odiseu voia să se elibereze de catarg, atunci corăbierii trebuiau să-l lege și mai strâns de catarg. Și așa s-a întâmplat. Când corabia s-a apropiat de locul natal al sirenelor – căci Odiseu trebuia să treacă pe lângă ele -, atunci ele și-au început frumosul cântat. Odiseu a devenit turbulent și s-a zbatut, dar corăbierii l-au legat cu atât mai strâns, până ce a trecut primejdia cea mare și au putut să navigheze siguri mai departe.

Dragi copii, aceasta este o ilustrație și știu că Odiseu ar fi făcut mai bine să-și astupe și el urechile, dar aceasta ne explică totuși marile



primejdii ale păcatului din lumea aceasta în care trăim astăzi. Cum reacționăm la ele? Alunecăm cu pânzele complet ridicate în rău sau vrem să-i urmăm pe recabiți, care au ținut cu mare credincioșie de porunca tatălui lor? Ei se îndreaptă spre un viitor minunat.

## Hobab

**Numeri 10.29:** Și Moise i-a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, madianitul, socrul lui Moise: „Noi plecăm la locul despre care Domnul a zis: «Vi-l voi da vouă!» Vîno cu noi și-ți vom face bine, pentru că Domnul a vorbit bine despre Israel”.

Moise a petrecut patruzeci de ani în casa socrilor. Un timp lung. Preotul Ietro i-a dat-o pe una dintre fiicele sale de soție, care i-a născut pe cei doi fii, Gherșon și Eliezer. Și apoi mai exista aici și cumnatul său, Hobab, cu care s-a înțeleș vădit bine. Adică așa de bine, încât deja la începutul călătoriei prin pustie i-a oferit acestui Hobab un post de onoare. (Aceasta ar fi trebuit s-o știe Core; ar fi crăpat de invidie - și chiar pe drept.)

Firește că Moise n-a fost nici el decât un om, împovărat cu greșeli și slăbiciuni. Dar că Moise, exact în clipa în care i-au fost așezați alături doi conducători de călătorie (și anume: norul și trâmbițele), îl roagă pe cumnatul său, Hobab, să preia conducerea (versetul 31), aceasta a fost, pur și simplu, reprobabil. Mai lipsea ca Hobab să fie de acord. Dar, din fericire, nu s-a ajuns aici. Este întotdeauna primejdios când legăturile de rudenie joacă un rol în preluarea unei misiuni. Samuel a vrut și el în zilele de mai târziu să asigure fiilor săi un post bun; și Barnaba l-a supraestimat pe nepotul său, Ioan Marcu. Toți acești favoriți au dezamăgit, și anume de aceea, pentru că pălăria era prea mare pentru ei. La fel și Hobab.

La Hobab se mai adaugă și faptul că el însuși a refuzat oferta. Atât de înțelept era totuși. – Trebuie să ne imaginăm cu ce misiune urma să fie însărcinat Hobab. Dumnezeu a făcut ca poporul Său să călătorească prin pustie, „ca să cunoască ce era în inima ta” (Deuteronomul 8.2); El voia să-i certe (versetul 5), dar totul trebuia să curgă într-acolo, ca Dumnezeu „să-ți faci bine la sfârșit”

(versetul 16). Ar fi putut Hobab să îndeplinească aceasta? Niciodată. El avea multă experiență cu pustia și o cunoștea bine; aceasta este adevărat. Și poate că ar fi putut să ducă poporul pe drumul direct la Canaan – poate în unsprezece zile (Exodul 13.17; Deuteronomul 1.2) -, dar nu prin Iordan; patruzeci de ani au fost necesari, nici mai mult, nici mai puțin.

Și ce ar fi fost după unsprezece zile? Hobab, ca un bun madianit, se descurca bine totuși numai în zona pustiei; el era o vulpe a deșertului. Dar n-ar fi avut habar despre țara unde curge lapte și miere, deci nici n-ar fi putut să facă poporul să dea de gustul țării laudate, cum a făcut Caleb.

Așa că a fost amabil din partea lui Moise că i-a dorit și cumnatului său tot binele care i-a fost făgăduit lui Israel, dar să-l ia cu el și chiar să-i încredințeze sarcini de conducător, aceasta a mers prea departe. Moise avea o inimă pentru rudele sale și un evanghelist chiar trebuie să înceapă în propria lui casă propovăduirea veștii bune, dar nu avem voie să obligăm pe nimeni. Hobab putea să meargă cu ei, dar nu mai mult. De înțelepciunea sa pământească („ochiul” său, Numeri 10.31), de experiențele sale de călătorie și de calitățile sale de conducător nu avea Dumnezeu nevoie. Dumnezeu avea intenții mai înalte cu poporul, decât să-l ducă direct în țară. Morile lui Dumnezeu macină încet, dar foarte fin. El voia să-Și îndrepte „ochiul” asupra lor și să-i sfătuiască (Psalmul 32.8).

Numai harul lui Dumnezeu este cel care a trecut atât de binevoitor cu vederea punctul slab al lui Moise, pentru că fără să reacționeze prea mult, Dumnezeu a lăsat chivotul legământului să pornească. El a mers cale de trei zile înaintea poporului. Ce minunat! Dumnezeu Se poartă ca și când nu s-a întâmplat nimic și arată suveran direcția, ca poporul să aibă „un loc de odihnă” (versetul 33). Da, pe acesta n-ar fi putut Hobab niciodată să-l dea poporului, dar nici Moise. Avem un Dumnezeu nesfârșit de mare, care acoperă

totodată slăbiciunile noastre ridicole cu acțiunile Sale maiestuoase. Cu toate acestea, poate că Hobab a mers liniștit cu ei. În orice caz, mai târziu, neamul cheniților a lăsat în urmă o impresie bună de tot în Israel (Numai vezi Ieremia 35).

Îmi imaginez numai scurt cât de bine l-ar fi acceptat poporul Israel pe acest Hobab. Această întrebare ți se adresează și ție, și mie. Căutăm noi conducerea pentru viața noastră în propria noastră putere și inteligență? Sau la alți oameni? Ei ne sunt, de fapt, așa de aproape și sunt demni de încredere, chiar fizic palpabil, de pus la socoteală. Dar Dumnezeu este mai mare. El are intenții mai înțelepte cu noi, decât credem noi momentan. Vreau să clarific deosebirea cu ajutorul unui traseu forestier și călăuzirea personală a pădurarului.

Pe un traseu forestier sunt amplasate multe panouri care descriu: copacii, arbuștii, animalele și plantele. Panourile fac aceasta foarte amănunțit și temeinic, dar rămân mute. Și dacă stau în fața panoului „Bursuc” și întâmplător se apropie o veveriță sărind sau un pițigoii își cântă frumosul cântec, atunci vreau să văd și să simt aceste animale și nu tocmai bursucul. Același lucru este cu copacii. Toamna nu vreau să știu cum arată copacul primăvara. Cu totul altfel am trăit călăuzirea cu un pădurar în Pădurea Neagră. Și astăzi mai știu cum mi-a arătat o scobitură într-un copac, cum în fiecare an un pițigoii își face din nou cuibul în ea. El a remarcat numai așa, în treacăt, că de fapt nu este nevoie să se curețe iar și iar cutiile din cuib, de acasă, căci în scobitura copacului pițigoii își fac cuib deja de mulți ani. Pădurarul a explicat despre toate păsările, așa cum tocmai cântau sau zburau pe acolo. La fel și arbuștii, exact în starea în care înfloreau în acel anotimp. Aceasta a fost o călăuzire actuală, vie.

Sper că ai înțeles că Dumnezeu vrea să te călăuzească aici și astăzi. Ce va aduce ziua de mâine, trebuie să aștepți. Încrede-te în Domnul:

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele [pași mici] și o lumină pe cărarea [ceva mai la distanță]” (Psalmul 119.105).  
Domnul nostru vrea să avem încredere în El; atunci vom face experiențe pe care nu ni le poate oferi nici un Hobab.

## Obed-Edom

**1 Cronici 13.13-14:** Și David n-a dus chivotul la sine în cetatea lui David, ci l-a abătut în casa lui Obed-Edom din Gat. Și chivotul lui Dumnezeu a rămas trei luni cu familia lui Obed-Edom, în casa lui. Și Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce era al lui.

**1 Cronici 26.4-5:** Și fiii lui Obed-Edom: Șemaia, întâiul-născut; Iozabad, al doilea; Ioah, al treilea; Sacar, al patrulea; Netaneel, al cincilea; Amiel, al șaselea; Isahar, al șaptelea; Peultai, al optulea; pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat.

Localitatea sa natala era una dintre cele cinci cetăți ale filistenilor: Gat. Ea era renumită deja pentru că acolo locuia acest fiu mare al lui Anac, adică Goliat. Poate că a fost colegul său de școală și deținea toate recordurile la atletism. Cu siguranță că Obed-Edom l-a cunoscut bine; la fel și pe frații săi. El era un fiu al acestei cetăți filistene, obișnuit cu istoria ei și cu locuitorii ei. Și Itai provenea din această cetate.

Dar precis că cel mai mare eveniment din istoria Gat-ului a fost intrarea triumfală a filistenilor cu chivotul legământului israeliților. Acest chivot, din care trebuia să iasă o asemenea putere magică, a fost plimbat aici în Gat ca pradă. Dar curând avea să reiasă că de chivot nu era legată binecuvântarea, ci blestemul. El nu avea ce să caute la filistenii, așa că a fost cât se poate de repede expedit din nou în Israel. Dar amintirea acestei perioade va fi rămas în amintirea gatiților, dar înainte de toate în cea a lui Obed-Edom. Și el va fi urmărit cu ochi ageri rămânerea lui David la împăratul Achiș, aici, în Gat. Inima lui Obed-Edom l-a simpatizat tot mai mult și mai mult pe David, cu atât mai mult cu cât l-a omorât pe marele lor erou, Goliat.

Apoi a venit cândva în viața lui Obed-Edom punctul de cotitură, când le-a spus adio idolilor filistenilor. Să nu se mai vadă niciodată. Impresia pe care întâmplarea cu chivotul legământului și David însuși a făcut-o asupra lui, a exercitat un asemenea efect asupra lui, încât s-a stabilit în apropierea Ierusalimului și în atitudinea și în credința lui s-a convertit la Dumnezeuul lui Israel. A devenit emigrant. Numele lui este, într-adevăr, „slujitorul lui Edom”, dar aceasta a fost odată. El nu mai era un idolatru, acum locuia în poporul lui Dumnezeu cu trup și suflet.

Obed-Edom ilustrează foarte deslușit în persoana sa deosebirea dintre odinioară și acum. Odinioară aveam relație cu fiii neascultării și slujeam poftelor cărnii noastre, dar acum noi, care odinioară eram departe, ne-am apropiat prin sângele lui Hristos (Efeseni 2.3,13). Aceasta este evoluția lui Obed-Edom. El este o adevărată piatră prețioasă, un diamant în poporul lui Dumnezeu pe pământ. Știți voi ce este deosebit la un diamant? Proveniența sa. El este, de fapt, cărbune. Cărbune simplu, ieftin. Ca mina ta de creion. Numai că acest cărbune valoros a fost comprimat în adâncurile cele mai adânci ale pământului, sub o presiune extraordinară și temperatură înaltă. Și prin aceasta au luat naștere măreția sa sclipitoare și minunata sa frumusețe.

Această transformare a trăit-o și Obed-Edom. Eu cred că și David a știut lucrul acesta și astfel i-a încredințat acestui bărbat, în strâmtorarea sa, acolo, la Pereț-Uza comoara chivotului legământului. Se pare că Obed-Edom era pregătit pentru el. El a tras învățătură din încurcătura de atunci, din Gat (1 Samuel 5.8 etc.). Și anume, că nu poți să te porți așa de ușuratic cu chivotul, cu prezența lui Dumnezeu în Israel. El întruchipează, de fapt, slava și sfințenia lui Dumnezeu (1 Samuel 4.21). Deci, dacă el trebuia să rămână în casa lui, atunci nu existau decât două posibilități. Fie că el îi pregătea o ședere demnă și potrivită și atunci și umblarea sa și a familiei sale trebuia să fie corespunzătoare. Aceasta însemna

binecuvântare pentru el și pentru casa lui; fie că el întoarce spatele acestui chivot de atâta teamă și groază și nu se va interesa de el, respectiv, căzut în greșeli și păcate prin indiferență. Aceasta însemna apoi blestem și judecată.

Din fericire, Obed-Edom a găsit relația corectă și cuviincioasă față de acest oaspete înalt din casa lui, chivotul legământului. El i-a dat locul de onoare meritat și s-a îngrijit de el cu o adevărată inimă de levit, așa că Dumnezeu l-a binecuvântat din belșug pe el și pe familia sa. Dumnezeu dorește foarte mult să binecuvânteze mereu și pretutindeni. Pedepsirea și judecarea îi sunt străine lui Dumnezeu din fire (vezi Isaia 28.21). Și aici, în casa lui Obed-Edom, El a găsit persoane care au prețuit și au experimentat cu venerație și cu bucurie prezența slavei lui Dumnezeu. Timp de trei luni. Dar această perioadă scurtă a fost determinantă pentru viața ulterioară a lui Obed-Edom. Pentru că, în primul rând, a fost o încurajare pentru David când a văzut că prezența chivotului este spre binecuvântare (el a mai experimentat alte lucruri). Și astfel a făcut planul să-l ducă la Ierusalim. Dar în al doilea rând, binecuvântarea sa extins și peste casa lui Obed-Edom. M-am întrebat de multe ori cum va fi arătat oare această binecuvântare, până am descoperit acest „că” din 1 Cronici 26.4 și 5: „că Dumnezeu l-a binecuvântat”. Cu ce? Printre altele cu opt fii. Ei sunt aici citați toți cu numele. Toți opt au fost păzitori ai porții. Oameni spirituali, care puteau să poarte responsabilitate. Aceasta au învățat-o de la tatăl lor, în prezența lui Dumnezeu. Ce ore frumoase vor fi fost acestea, când seara, familia lui Obed-Edom era adunată în casa ei și găzduia cel mai înalt oaspete imaginabil în mijlocul ei. Păstrau distanța față de chivot, aceasta este clar. Nimeni nu avea voie să atingă chivotul, cu atât mai puțin să se uite înăuntru, dar simpla prezență a acestei măreții era suficientă pentru toți.



Vreau să vă dezvălui ceva: această prezență a lui Dumnezeu putem s-o savurăm și noi în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare seară, dar în mod deosebit în ziua Domnului, duminica (Matei 18.20).

## Cântăreții din timpul luptei

**2 Cronici 20.21-28:** Și s-a sfătuit cu poporul și a numit cântăreți pentru Domnul și pe cei care să laude în sfântă splendoare; și, pe când ieșeau înaintea oștirilor înarmate, ziceau: „Lăudați pe Domnul, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!“ Și, în clipa când începeau cântarea de triumf și lauda, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și ai muntelui Seir, care veniseră împotriva lui Iuda, și au fost bătuți. Și fiii lui Amon și ai lui Moab s-au ridicat împotriva locuitorilor muntelui Seir, ca să-i stârpească și să-i nimicească și, când au terminat cu locuitorii din Seir, s-au ajutat să se nimicească unul pe altul. Și Iuda a venit până la înălțimea dinspre pustiu; și s-au uitat spre mulțime și, iată, erau trupuri moarte căzute pe pământ și nici unul nu scăpase. Și Iosafat și poporul său au venit să jefuiască prada lor; și au găsit printre ei o mulțime de bogății și trupuri moarte și lucruri scumpe și au strâns mai mult decât puteau duce și trei zile au adunat prada, pentru că era multă. Și a patra zi s-au adunat în Valea Beraca, pentru că acolo au binecuvântat pe Domnul; de aceea au pus numele aceluia loc: Valea Beraca, până astăzi. Și toți bărbații din Iuda și din Ierusalim, cu Iosafat în fruntea lor, s-au întors și au venit din nou la Ierusalim, cu bucurie, pentru că Domnul le dăduse bucurie asupra vrăjmașilor lor. Și au venit la Ierusalim, la casa Domnului, cu lire și cu harfe și cu trâmbițe.

Iosafat a folosit în luptă împotriva moabiților și a amoniților o armă foarte remarcabilă. Nu care de fier (Judecători 4.13), nici rachete Scud, nici arme ABC, nu, cântăreți care să apară înainte celor înarmați (versetul 21). Deci, o fanfară.

Deja David și-a dat seama de valoarea deosebită a muzicii în luptă. Nu degeaba s-a sfătuit el în 1 Cronici 25.1 cu căpetenia oștirii ca să se aleagă cântăreții și muzicanții. El știa cât de important este în

vremea necazului și a descurajării să fii înviorat și redresat printr-un cântec. De câte ori n-a cântat înaintea lui Saul, când acesta avea o zi slabă. Astfel l-a scos din nou din adânc. Tot David a fost acela care a reorganizat slujba leviților. El nu numai că a coborât vârsta leviților pentru slujbă, ci a dat un caracter festiv întregii slujbe de la casa lui Dumnezeu tocmai prin acest cântat. Psalmii săi, pe care i-a compus în tinerețea timpurie, constituie temelia pentru aceasta.

Totuși, ce fac cântăreții aici în luptă împotriva lui Moab și a lui Amon? Limpede, cântă și fac muzică. Dar mesajul lor vrem să-l cercetăm mai exact. Lauda și mulțumirea cântăreților din 1 Cronici 25.3 sunt numite profeție. Și la fel sunt ele și în sensul Noului Testament. 1 Corinteni 14.3 spune: Cine profețește, vorbește oamenilor spre zidire și îndemn, respectiv încurajare și mângâiere. Exact de aceasta aveau nevoie luptătorii sub conducerea lui Iosafat. Și de aceasta avem nevoie la fel și noi astăzi în lupta credinței noastre creștine.

Acum să examinăm cântecul cântăreților. Cui adresează ei cuvintele profeției? Lui Dumnezeu? Da și nu. Este o chemare pentru tovarășii lor de luptă. Lăudați pe Domnul! Astfel de cântări se găsesc foarte multe în cărțile noastre de cântări, de exemplu: „Pe Domnul slăviți / Și Îl preamăriți!” (Cântarea nr.1 din „Cântări duhovnicești”). Aceasta este o chemare pentru noi toți. Să ne înălțăm inimile spre iubitul nostru Domn (Efeseni 5.19). Adică: îndreptați privirea asupra Domnului și întoarceți-o de la împrejurările dubioase. „De-aceea-n sus vesel privirea-ntoarsă”, acesta este mesajul cântăreților în lupta împotriva lui Moab și a lui Amon.

Ce este mai plăcut pentru bolnavi și pentru cei umiliți decât o vizită, care le răsună în urechi ca o muzică? Cât de greu este uneori să găsim tonul potrivit ca să-i încurajăm pe cei care și-au pierdut curajul, să le dăruim din nou putere celor obosiți (Isaia 40.29).

Inimile noastre trebuie să fie vesele și atunci și cuvintele noastre răsună precum cântările de încurajare.

În mod normal, printr-o cântare se prefățează și slujba profetică la cuvânt. Mă refer la propovăduirea Cuvântului de duminică. De fapt, nu este deloc așa de ușor să propunem prima cântare. Presupunând că vorbitorul se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, el primește de cele mai multe ori prin cântarea și rugăciunea de început impulsul pentru prelegerea sa. Deci, fratele care propune la început cântarea trebuie să fie conștient că conținutul cântării indică direcția orei și trebuie să aibă în vedere nevoile celor prezenți. Pe de altă parte este de asemenea adevărat, că cântările cu caracter general îi pun adesea în temă pe vorbitori. De ce încurajare sau avertizare avem astăzi nevoie? Ce nevoie avem astăzi în locul acesta pentru viața noastră lăuntrică de credință?

Cu frumoasele noastre cântări putem să ne purtăm și de-a dreptul neînțelept. Un frate, care a fost musafir la o familie creștină, a fost trezit dis-de-diminează de cântatul gospodinei. Ea cânta cântarea „Tot mai aproape, de Tine, Doamne”. Cântarea l-a înviorat. Aceasta i-a spus-o și gazdei. „Dar”, și-a spus el timid părerea, „de ce ați cântat strofele așa de repede?” „Da”, s-a scuzat ea, „fierbeam ouă în timpul acesta, și dacă am cântat strofele de șapte ori repede, atunci sunt bune”. Câte nu trebuie să suporte frumoasele cântări!

În orice caz, inima și gura trebuie să fie la unison. Abia atunci își atinge cântarea adevăratul ei scop. Și Domnul Isus a cântat (Marcu 14.26). Numai că El a trebuit de multe ori în viața Sa și să Se plângă că cuvintele prorociei Sale au fost rar acceptate. Ele au fost întotdeauna muzică, dar au fost puțin acceptate, din nefericire (Matei 11.17).

Dar slujba cântăreților în lupta împotriva lui Moab și a lui Amon a avut ecou. Dumnezeu le-a făcut curaj prin aceasta celor înarmați și i-a zdrobit pe vrăjmași. Israel n-a trebuit decât „să stați și să vedeți

salvarea Domnului care este cu voi” (2 Cronici 20.17) Această biruință poate să se repete și zilnic în casele noastre. Dar avem nevoie de cântăreți și de muzicanți care să ne trimită gândurile spre cer. Ai citit versetul 19? Cântăreții de atunci L-au lăudat pe Dumnezeu „cu glas tare și puternic”.

## Alergătorii

**2 Împărați 11.4 etc.:** Și, în anul al șaptelea, Iehoiada a trimis și a luat căpeteniile peste o sută ale cheretiților și ale alergătorilor și le-a adus la sine în casa Domnului și a făcut legământ cu ei și i-a pus să jure în casa Domnului și le-a arătat pe fiul împăratului.

**2 Cronici 30.6 etc.:** Și alergătorii au mers cu scrisorile din mâna împăratului și a căpeteniilor sale în tot Israelul și Iuda și, după porunca împăratului, ziceau: „Fii ai lui Israel, întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, și El Se va întoarce la rămășița care a scăpat dintre voi din mâna împăraților Asiriei.”

Alergătorii (curierii) sunt obligați să-l protejeze și să-l întărească pe împărat; aceasta este misiunea lor conturată limpede. Lucrul acesta îl vedem deja pe tabla de șah: fugarii [n.tr.: în românește = nebunii] stau direct lângă rege și regină. Aceștia sunt consilieri secreți cărora le sunt încredințate misiuni speciale.

Iehoiada, preotul, le-a încredințat prima dată acestor alergători taina că micul Ioas trebuia să fie în curând încoronat ca împărat. El a discutat cu ei desfășurarea acestei „întronări” și i-a echipat cu armele împăratului David. Toată ceremonia trebuia să aibă loc în sabat, și anume, la schimbarea gărzii din Templu; pentru că cu această ocazie sunt adunați majoritatea alergătorilor care pot să-l apere pe împăratul Ioas. Dacă ai fost vreodată în Londra, la palatul Buckingham, și ai avut parte să vezi schimbarea gărzii, atunci ai o mică idee despre scena de aici. Dar în capitolul nostru nu este vorba despre un simplu spectacol, ca în Londra sau ca pe vremea lui Roboam, care-și punea alergătorii să apară cu scuturi și sulite de aramă, numai așa, din pură joacă (1 Împărați 14.26-28); nu, aici totul era veritabil. Un împărat nou trebuia prezentat poporului în Numele lui Dumnezeu.

Alergătorii aveau o parte mare la această ceremonie. Ei veneau cu sulile și cu scuturile care aparținuseră „împăratului David, care erau în casa Domnului” (2 Împărați 11.10). Priviți! Priviți! Oare nu ajunseseră acestea de mult în mâinile vrăjmașului (1 Împărați 14.26)? Nu, nu toate. Pe unele le-a mai păstrat Iehoiada pentru acești alergători. Armele erau din aur, nu erau din aramă.

Oare cu ce arme luptăm noi? Suntem chemați să susținem slava Domnului în lume. Dar cu arme spirituale (Efeseni 6.11 etc.; 1 Tesaloniceni 3.8). Dumnezeu ne-a încredințat mărturia despre Domnul Isus (2 Corinteni 5.20); aceasta trebuie să i-o prezentăm lumii. Dar pentru aceasta sunt necesare arme de aur, veritabile, vechile arme ale lui David. Ele vin din locașul sfânt și sunt încercate de Domnul Isus Însuși. Cu ele l-a biruit El deja pe-atunci pe diavol cu cuvintele: „Este scris (Luca 4.8). Aceasta este arma cea mai bună, aceasta nu este o imitație. Ce mult se luptă astăzi cu armele cărnii (2 Corinteni 10.3-5), cu logica, cu argumentarea, cu bluful. Dar acești alergători aveau scuturile și sulilele adevărate. Cu acestea puteau să-l apere pe împărat. Lumea în persoana Ataliei interpretează bucuria și strigătul „Trăiască împăratul!” ca pe un urlat prostesc (versetul 13). Dar armele alergătorilor au fost mai puternice decât ea. Ele stau și astăzi la dispoziția fiecăruia dintre noi. Ele vin din sfântul locaș și sunt folosite în dependență de Domnul Isus.

Vreau să mai amintesc o a doua grupă de alergători, care în mesajul ei conduce de asemenea la începuturi. Sunt alergătorii care sunt trimiși de Ezechia prin tot Israelul și Iuda cu chemarea: „Întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel” (2 Cronici 30.6). Tot Israelul trebuia să sărbătorească Paștele ca o unitate. Mulți erau deja deportați în robia asiriană, dar aceasta nu trebuia să tulbure gândul la unitatea poporului. Toți trebuiau să-și mai amintească o dată că Paștele era temelia salvării lor. Ei voiau să-L

laude și să-L slăvească pe Dumnezeu pentru aceasta. Cina și masa Domnului sunt o replică a lui în Noul Testament, pe care noi astăzi le serbăm. Alergătorii ne cheamă și pe noi astăzi să ne întoarcem la Dumnezeu și „dați mâna Domnului” (versetele 8 și 9).

Alergătorilor nu le era așa ușor pe vremea aceea. Paștele ajunsese cu totul dat uitării și poporul era împrăștiat. Cu toate acestea n-au abandonat curajul. Gândul pe care Ezechia îl avea în inimă li se transmisese și lor. Ei au alergat până sus, în nord, până la Așer, nu s-au sfiit să vestească mesajul până foarte aproape de granițele de sud ale Samariei. Ei au venit la Efraim, la Isahar, la Manase, la Zabulon și au fost ridiculizați și batjocoriți (versetul 10). Dar ei n-au renunțat și nu s-au lăsat descurajați de rezultatul jalnic. Jalnic? Da, numai „câțiva bărbați” au venit cu ei, care s-au smerit. Dar apoi citește odată versetul 13: „Și s-a adunat mult popor ... o foarte mare adunare”. Versetul 18: „O mulțime mare din popor ... mulți din Efraim și din Manase”. Toți s-au bucurat (versetul 25). N-a fost aceasta o încurajare pentru acești alergători?

Da, nu trebuie să ne uităm mereu în jos la împrejurări și la vicisitudini. Atunci ne va merge ca băiatului care era întotdeauna așa de exasperat când vedea toamna atâtea mere sub pomi. Numai fructe căzute din pomi, vântul le-a suflat pe toate din pomi; ce pierdere! Aceasta până când, în sfârșit, a venit tatăl său și i-a cerut să arunce odată o privire în sus. Pomul era încărcat de mere, gata să se rupă. Da, atunci fața băiatului a strălucit. Aceasta este valabil și pentru noi. „Privește în sus! Privirea în Sus!”

Firește că alergătorii au fost ironizați și batjocoriți. Dar care a fost rezultatul final? O sărbătoare cu bucurie. Și încă mai mult: o mare curățire de idoli în toată țara. Efectele sărbătorii au mers până în viața zilnică. N-ar trebui ca la sărbătoarea aducerii minți a Domnului nostru să avem și noi în fața ochilor întregul Său popor de pe pământ? Ei sunt mai mulți decât credem. Domnul Isus,



adevăratul Miel de Paște (1 Corinteni 5.7), a înfăptuit pe Golgota o lucrare mare; de aceea să ținem sărbătoarea, prin faptul că ne curățim și noi lăuntric de murdăria acestei lumi (1 Corinteni 5.8). Atunci s-a meritat lucrarea alergătorilor.

## Refugiații

**2 Cronici 11.13-17:** Și preoții și leviții care erau în tot Israelul au ieșit la el din toate hotarele lor, pentru că leviții au părăsit împrejurimile lor și stăpânirile lor și au venit în Iuda și la Ierusalim, pentru că Ieroboam și fiii săi îi îndepărtaseră din slujba preoției Domnului; și el își așezase preoți pentru înălțimile și pentru țapii și pentru vițeii pe care îi făcuse. Și, după ei, din toate semințiile lui Israel, aceia care își puneau inima să-L caute pe Domnul Dumnezeu lui Israel au venit la Ierusalim să jertfească Domnului Dumnezeului părinților lor. Și ei au întărit împărăția lui Iuda și au făcut tare pe Roboam, fiul lui Solomon, trei ani: pentru că trei ani au umblat în calea lui David și a lui Solomon.

**2 Cronici 15.9 etc.:** Și a adunat pe tot Iuda și Beniamin, și cu ei pe străinii din Efraim și din Manase și din Simeon; pentru că mulți din Israel trecuseră la el când au văzut că Domnul Dumnezeu lui său era cu el.

**2 Cronici 16.1,6:** În anul al treizeci și șaselea al împărăției lui Asa, Baeșa, împăratul lui Israel, s-a suit împotriva lui Iuda și a construit Rama, ca să nu lase pe nimeni să iasă sau să intre la Asa, împăratul lui Iuda. ... Și împăratul Asa a luat pe tot Iuda și au ridicat de la Rama pietrele și lemnele ei cu care construiseră Baeșa și a construit cu ele Gheba și Mițpa.

În 13 august 1961, Partidul Unității Socialiste din Germania nu-și mai putea ține oamenii. Sute de mii au părăsit deja DDR-ul în direcția Vest. Dar astăzi, dis-de-dimineață, s-a terminat. Echipe de constructori trag un zid de beton prin orașul Berlin. Berlinul de Est și Berlinul de Vest sunt despărțite. Familii sunt sfâșiate. La locurile de muncă nu se mai poate ajunge. Parohiile sunt împrăștiate. Zidul stă.

Întâmplarea din 2 Cronici 16.1 s-a repetat aici în Berlin. Pe atunci, Baesa a pus să se reamenajeze Rama ca cetate de graniță între împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. Prea mulți israeliți evlavioși emigraseră din Nord în Sud. Această emigrare trebuia oprită. Rama, principala axă de trecere de la Nord la Sud, trebuia să pună un zăvor puhoiului de refugiați, pentru că prin munți nu ducea nici un drum practicabil spre Ierusalim, ținta călătoriei lor.

Ce se întâmplase? Ce îi mâna pe așa de mulți preoți și leviți din împărăția de Nord în cea de Sud? Puhoiul de refugiați începuse deja sub împărăția Ieroboam și Roboam, imediat după împărțirea împărăției (2 Cronici 11.13-17). Mulți israeliți mai aveau un simț pentru adevăratul serviciu divin, pe care l-au practicat toată viața lor în Ierusalim. Acolo era Templul, locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului. Aici era altarul. Aici s-a practicat adevărata slujbă preotească cu laudă, mulțumire și închinare. Semințiile lui Israel mergeau de trei ori pe an la marile sărbători (Deuteronomul 26). Aceasta nu le putea oferi Ieroboam, deși a făcut toate eforturile ca să le organizeze un serviciu divin în compensație. El a angajat preoți noi, a aranjat sărbători noi și chiar a ridicat doi viței de aur la Dan și la Betel. Dar cei loiali din țară nu s-au lăsat derutați. Ei au observat că aceste inovații ale lui Ieroboam nu puteau să satisfacă inima și de aceea plecau la Ierusalim, pe lângă Betel.

Aceasta n-a fost fără luptă și greutăți interioare; și 2 Cronici 11.14 ne permite să aruncăm o mică privire în pierderile pe care acești oameni temători de Dumnezeu le aveau de suportat. Ei și-au pierdut bogățiile și au fost destituiți din slujba preoției. Da, aceasta sună simplu (și eu personal n-am avut parte de aceasta niciodată), dar câte lacrimi și chinuri i-a costat hotărârea, aceasta o știe numai Dumnezeu. Dar ei porneau la drum, își legau bagajul, înșeauau măgarul, își luau rămas-bun de la prieteni și plecau. Unul după altul.

Dar în durerea despărțirii se amesteca bucuria să-L întâlnească în Ierusalim pe Dumnezeuul adevărat și viu.

Și sosesc acolo în ziua Cincizecimii străinii din Efraim, Manase și Simeon (2 Cronici 15.9-10). Aduc cu ei sute de vite și mii de oi. Un convoi uriaș de căruțe cu refugiați israeliți, care-L „căutau pe Domnul Dumnezeuul părinților lor cu toată inima lor și cu tot sufletul lor” (2 Cronici 15.12). Asa i-a chemat acolo din toate semințiile lui Israel și ei au venit cu plăcere „pentru că ... au văzut că Domnul Dumnezeuul său era cu el” (versetul 9). Acești israeliți au fost o îmbogățire pentru Iuda și cu siguranță că Asa se va fi îngrijit și în continuare de ei. El le-a oferit nu numai azil, ci le-a dat cu plăcere o patrie acestor oameni prizoniți, pentru că acești refugiați aveau o inimă pentru Dumnezeuul lor și înțelegeau și locul slujbei jertfelor.

De câte ori nu s-a repetat deja această scenă în biserică! Credincioșii sinceri au căutat în toate timpurile locul unde L-ar putea întâlni pe Dumnezeu. La întrebarea Domnului: „Ce căutați?”, ei au pus o contra-întrebare: „Rabi, unde locuiște?” (Ioan 1.38). Și ce a răspuns Domnul? În Ierusalim? Sau: În cetatea aceea sau aceea, pe strada aceea sau aceea? Nu. El spune: „Veniți și vedeți!” Cercetați personal dacă Dumnezeu este într-adevăr printre noi (1 Corinteni 14.24-25). Fiecare copil al lui Dumnezeu are un dor nepotolit în inimă, să fie în apropierea Domnului și Mântuitorului Său; și dacă nu știe unde să-L găsească, atunci trebuie să întrebe și să meargă pe „urmele turmei” (Cântarea Cântărilor 1.7-8), adică să caute părtașia credincioșilor. Pe un copil sincer al lui Dumnezeu, Domnul îl ajută în continuare.

Din nefericire, dezbinarea din interiorul creștinătății face astăzi deosebit de grea căutarea locului adevăratei închinări. Dar Donul Isus mai este și astăzi în mijlocul tuturor alor Săi care s-au sculat să-I aducă închinare. Dar pentru aceasta trebuie să urmăm exemplul

refugiaților noștri: să părăsim sistemul idolatriei, păcatele morale și învățăturile greșite despre Persoana și lucrarea Domnului Isus; acestea sunt incompatibile cu prezența Domnului Isus. Și dacă cineva cu o inimă plină de dor vrea să-I „aducă jertfă de laudă și de mulțumire”, acelaia Domnul îi va croi drum exact așa cum Dumnezeu a sfărmat în 2 Cronici 16.6 din nou „cortina de fier” de la Rama, astfel încât accesul liber spre Ierusalim era din nou asigurat. Dumnezeu dorea deci să aibă închinători, da, El d-a dreptul „îi caută” (Ioan 4.23). – Dar tu? Iei deja parte la frângerea pâinii? – Prea tânăr? Păi, atunci, mai citește mâine o dată articolul. – Domnul te așteaptă.

## Învățătorii și judecătorii de pe vremea lui Iosafat

### 2 Cronici 17+19

Misiunea învățătorilor biblici constă în a-i îndruma pe credincioși cu ajutorul Scripturii ca să-L cunoască mai bine pe Domnul Isus; misiunea păstorilor este să-i determine pe credincioși să-L urmeze pe Domnul Isus. Avem nevoie de ambii și de aceea vreau să-i și prezint împreună, pe învățători și pe păstori. Efeseni 4.11 amintește darul apostolilor, al profeților și al evangheliștilor, fiecare în parte pentru sine. Dar slujba păstorilor și a învățătorilor este sintetizată. În Faptele apostolilor avem ambele slujbe într-un singur verset: „Să ne întoarcem acum și să-i vizităm pe frații din fiecare cetate în care am vestit Cuvântul Domnului și să vedem cum se află.”

Iosafat și-a simțit la fel responsabilitatea să instruiască poporul în Lege și să-l ajute în problemele practice ale vieții. Vrem să cercetăm aceasta ceva mai exact în capitolele 17 și 19: în capitolul 17.7-9, el angajează căpetenii, leviți și preoți „să-i învețe pe oamenii din cetățile lui Iuda” Cinstit vorbind, aș fi vrut să fiu acolo. Specialiști băștinași care tălmăcesc cele cinci cărți ale lui Moise în propria lor limbă și din propriile lor datini și înțelegerea jertfelor. Cuvântul lui Dumnezeu chiar ar fi trebuit atunci să fie ușor de înțeles. Sau? Aceasta nu s-a petrecut în secret, în spatele ușilor închise, nu, ci în numele împăratului, public.

Cum arată aceasta practic? Păi, un învățător bun nu trebuie să fie numai auzit, ci și văzut. Ezra, de exemplu, stătea pe o platformă, sus, deasupra poporului (Neemia 8.4). Cuvântul trebuia atunci să fie explicat deslușit și limpede, deci tare și inteligibil (Neemia 8.8). Nimeni nu are nimic de acolo, dacă nu înțelege cuvintele acustic și la fel de puțin dacă nu pricepe sensul cuvintelor (1 Corinteni 14.8-9). De asemenea, să ne gândim mereu că sunt copii printre ascultători. Un frate experimentat spunea odată, că în fiecare

prelegere ar trebui cel puțin o dată să ne adresăm copiilor personal. Oamenii de atunci încă nu aveau posibilitatea să mai asculte o dată acasă prelegerea pe casetă/CD/video. Nici nu aveau nevoie, pentru că învățătorii vorbeau simplu și clar. Atât de clar, încât în versetul 10, efectul cuvintelor lor ajungea până peste granițe.

Wilhelm Busch a descris odată cum s-a bucurat el să citească și să studieze Evanghelia după Ioan în textul original. El a spus că cu această ocazie l-au frapat multe lucruri frumoase, pe care înainte nu le văzuse. Așa va păți oricine care va studia Scriptura serios. Firește că adevărul recunoscut ar trebui să se regăsească și în viața practică. „Cuvintele instruiesc, exemplele entuziasmează.”

Apoi, în capitolul 18, în viața lui Iosafat vine un mare eșec, dar este bine că a înțeles această cale greșită și în capitolul 19 se înalță pe o nouă culme, prin aceea că instituie judecători în toate cetățile întărite. Acești judecători trebuiau acum să se ocupe îndeaproape de toate problemele practice și disputele din Iuda. Aceasta o numim „slujbă de păstor”. Ce-i drept, această slujbă bate mai puțin la ochi decât slujba de învățător, dar ea este cel puțin la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă printre noi. Nu degeaba în Efeseni 4.11 păstorul stă înaintea învățătorului. Judecătorii trebuiau să lucreze „în temere de Domnul cu credincioșie și cu inima întregă” (Capitolul 19.9). Ei nu aveau voie să fie părtinitori, nici coruptibili, dar nici rudele lor nu aveau voie să joace vreun rol. Trebuiau să fie obiectivi și loiali, să procedeze după Cuvântul lui Dumnezeu. Părerile omenești erau excluse. Și dacă vreodată cazul depășea competența judecătorilor locali, atunci el era pus în fața lui Amaria sau Zebadia din Ierusalim, cea mai înaltă jurisdicție din țară. Exact așa avem și noi în viața cetățenească: judecătorii de primă instanță cu judecător unic (Cazuri de dispute până la 500€), judecătoriile provinciale și în cele din urmă tribunalul federal.

Deci, judecătorii sau păstorii trebuiau să se ocupe de problemele practice cele mai neplăcute. Să deslușești foarte clar un adevăr, acesta este un aspect, dar să-l folosești în practică, aceasta este o știință înaltă. Dar cine se lasă cu plăcere abătut de la punctul său de vedere? De fapt, cine mai permite să i se spună ceva? Efectul slujbei de păstor în Iuda era atât de puternic, încât poporul a putut să obțină una dintre cele mai frumoase biruințe împotriva lui Moab și a lui Amon (capitolul 20). Aceasta n-a fost din întâmplare. Mulțumită învățătorilor și păstorilor, poporul era într-o stare relativ bună.

Dar Învățătorul nostru cel mai bun este și rămâne Domnul Isus. Cine este un Învățător ca El? Marcu scrie că El învăța cu autoritate și nu în felul cărturarilor (Marcu 1.22). El nu numai că vorbea, ci și convingea. Păstorul nostru este, de asemenea, marele și bunul Păstor (Psalmul 23; Ioan 10), care Și-a dat chiar viața pentru oile Sale. Nu există un păstor mai bun (în latinește „pastor”). El „Și-a hrănit și Și-a îngrijit” Adunarea de-a lungul secolelor (Efeseni 5.29). Aceasta o face zilnic ca Mai-marele-Păstor, prin slujba păstorilor și a învățătorilor. Rugați-vă ca această slujbă să fie așa de plină de binecuvântare ca atunci, în vremea lui Iosafat.



## Ornan

**1 Cronici 21.14-27:** Și Domnul a trimis ciumă peste Israel și au căzut șaptezeci de mii de bărbați din Israel. Și Dumnezeu a trimis un înger la Ierusalim, ca să-l nimicească. Și, pe când nimicea el, Domnul a văzut și I-a părut rău de nenorocirea aceasta și a zis îngerului care nimicea: „Destul! Trage-ți acum mâna!“ . Și îngerul Domnului stătea lângă aria lui Ornan iebusitul. Și David și-a ridicat ochii și a văzut pe îngerul Domnului stând între pământ și ceruri și sabia scoasă în mâna sa, întinsă asupra Ierusalimului. Și David și bătrânii au căzut cu fețele la pământ, înveliți cu sac. Și David a zis lui Dumnezeu: „Nu eu am poruncit să se numere poporul? Eu sunt acela care am păcătuit și am făcut rău, dar aceste oi ce au făcut? Te rog, să fie mâna Ta, Doamne Dumnezeul meu, peste mine și peste casa tatălui meu, dar nu peste poporul Tău, ca să fie loviți!“ Și îngerul Domnului a zis lui Gad să spună lui David, ca David să se suie și să ridice un altar Domnului în aria lui Ornan iebusitul. Și David s-a suit la cuvântul lui Gad, pe care-l spusese în Numele Domnului. Și Ornan s-a întors și a văzut pe înger; și cei patru fii ai săi care erau cu el s-au ascuns. Și Ornan treiera grâu. Și David a venit la Ornan; și Ornan s-a uitat și l-a văzut pe David și a ieșit din arie și s-a plecat înaintea lui David cu fața la pământ. Și David a zis lui Ornan: „Dă-mi locul ariei, ca să zidesc în el un altar Domnului. Dă-mi-l la prețul întreg, pentru ca să fie oprită ciuma de peste popor“. Și Ornan a zis lui David: „Ia-ți-l, și să facă domnul meu, împăratul, ce este bine în ochii săi. Iată, dau boii pentru arderea-de-tot și uneltele de treierat în loc de lemne și grâul pentru darul de mâncare; pe toate le dau“. Și împăratul David a zis lui Ornan: „Nu, ci îl voi cumpăra negreșit la prețul întreg, pentru că nu voi lua ce este al tău pentru Domnul, ca să aduc o ardere de-tot care să nu mă coste“. Și David i-a dat lui Ornan, pentru loc, aur în greutate de șase sute de sicli. Și David a zidit acolo un altar Domnului și a adus ardere-de-tot și jertfe de pace și a chemat pe Domnul; și El i-a răspuns prin foc din ceruri

pe altarul arderii-de-tot. Și Domnul a vorbit îngerului și și-a pus sabia din nou în teacă.

David era în punctul culminant al puterii sale. Vrăjmașii săi erau bătuți. Și acum comite prostia vieții sale: el pune să se facă numărătoarea poporului. În mândria sa voia să știe cât de puternic este într-adevăr. Dumnezeu nu lasă lucrul acesta nepedepsit. O ciumă îngrozitoare face ravagii în Israel. Moartea nu poate fi oprită. În trei zile au murit șaptezeci de mii de oameni. Apoi, dintr-odată, s-a întâmplat o minune. Îngerul Domnului, care făcea judecata, s-a oprit subit în mijlocul Ierusalimului, pe aria lui Ornan, cam pe muntele Moria (2 Cronici 3.1).

În ultimele zile, Ornan a fost cuprins de teamă și cutremur. Ciuma încă nu pătrunsese în casa lui. Și de mâncare mai avea câte ceva. Tocmai treiera grâul pe aria sa împreună cu cei patru fii ai săi. Dar nimicirea se apropia tot mai mult, până când, în cele din urmă, a ajuns la el. Ornan s-a întors deodată și a văzut îngerul stând nemijlocit lângă el. Așa, acum era rândul său. Fulgerător, el și fiii săi au căutat o ascunzătoare. Priveliștea nu puteau s-o suporte, pentru că era îngerul Domnului cel care stătea în fața lor. Era Dumnezeu Însuși, cum știm din Exod 3.24 și Judecători 6.11,16,20,22. Dar de Dumnezeu nu te poți ascunde. Psalmul 139 spune: „Unde să fug de la fața Ta?” Dumnezeu ne găsește pretutindeni; aceasta a trebuit s-o afle Adam, pentru că și el a vrut să se ascundă de Dumnezeu, și Iona și mulți alții. Dar niciunul n-a reușit. Și nici Ornan cu fiii săi. Este exact ca și când un copil și-ar pune palmele la ochi și ar striga: „Acum caută-mă!” Ce prostie! Înaintea lui Dumnezeu totul este gol și descoperit.

Și totuși, cred că priveliștea îngerului Domnului a schimbat inima lui Ornan. El s-a prăbușit. Bărbatul puternic a devenit mic, pentru că Ornan a fost cu adevărat tare și puternic pe vremuri. Era un iebusit, unul dintre locuitorii munților, pe care copiii lui Israel n-au

putut niciodată să-i alunge de tot (Iosua 15.63). Aceștia erau oameni semeți, care au fost povară pentru David. Ei l-au batjocorit odată pe împăratul David cu cuvintele că până și orbii și ologii ar putea să biruiască oștirea lui David (2 Samuel 5.8). Și într-adevăr, David s-a străduit tare să-i biruiască. Ioab a fost, în cele din urmă, cel care a reușit. Dintre acești locuitori de la munte, din Ierusalim, Ornan era cel mai mare, împăratul. Luther a tradus 2 Samuel 24.23 așa: „Pe toate acestea Aravna (sau Ornan), împăratul, le dă împăratului.” Vedeți pe cine avem aici înaintea noastră? Pe bărbatul cel mai puternic și mai mare al canaanitilor, un puternic locuitor al muntelui, ca să spunem așa, o creatură fantastică.

Exact aceasta am fost noi toți din fire. Păgâni, vrăjmași ai lui Dumnezeu, care meritam judecata dacă ... da, dacă Ornan n-ar fi văzut în aceeași clipă persoana salvatoare și nu s-ar fi plecat înaintea lui (versetul 21): David.

Voi poate că întrebați acum: De ce a fost David persoana salvatoare? De fapt, el a dat prilej la toată nimicirea aceasta. Corect. Și cu toate acestea, recunoaștem aici, la David, ușoare trimiteri cu referire la Domnul nostru. El a venit aici ca mijlocitor între popor și Dumnezeu. Sigur, a fost vina sa, dar să vedem odată și partea cealaltă: angajarea sa pentru popor. El spune în versetul 17b: „Doamne, Dumnezeul meu, peste mine și peste casa tatălui meu, dar nu peste popor”. „Dar aceste oi ce au făcut?” (2 Samuel 24.17). Auziți voi glasul bunului Păstor, care Se îngrijește de oi? Și Ornan era o astfel de oaie rătăcită. Dar privirea spre David l-a salvat. El a vrut, ce-i drept, să mai contribuie cu ceva la salvarea sa, dar David n-a vrut să primească nimic. Mântuirea trebuie să fie liberă și gratis (Isaia 55.1). David n-a vrut să primească aria în dar, nici vitele sau uneltele de treierat, cu atât mai puțin atunci grâul. David a plătit toți banii (versetul 24; Matei 13.46; 2 Împărați 8.9). O sumă enormă: 50 de sicli de argint și 600 de sicli de aur.

Și apoi, pe la ora trei, i-a venit din cer răspunsul lui Dumnezeu: focul din cer a mistuit arderea-de-tot adusă pe arie și îngerul a băgat imediat sabia în teacă. Mila a triumfat asupra judecății (Iacov 2.13b). În acea vreme anume (2 Samuel 24.15), Dumnezeu a ascultat în Vechiul Testament de mai multe ori rugăciuni (Estera 9.4; Psalmul 69.14), numai odată în vremea aceasta, „vremea acceptării”, a trebuit să-Și întoarcă fața. Aceasta a fost pe Golgota, când s-a făcut întuneric în jurul acestei ore de după-miază. Atunci a purtat Domnul și Mântuitorul nostru toată judecata pentru noi, El, Cel fără păcat și fără vină, pentru noi, păcătoșii. Pe baza acestei jertfe noi putem acum să fim eliberați prin credință; Ornan a putut să fie salvat deja înainte.

Pe vremuri, pe arie sa a fost odată jertfit Isaac, ca model, și aici a luat ființă mai târziu minunat de frumosul Templu al lui Solomon, care este o imagine a tuturor credincioșilor care fac parte din casa lui Dumnezeu. David a fost în această întâmplare o imagine slabă a Domnului nostru, dar jertfa însăși n-a putut să fie; aceasta a fost Domnul Isus pe Golgota. Ferice de oricine care privește prin credință această Persoană prețioasă, ca Ornan; și el va vedea că sabia judecății dispare în teacă și Dumnezeu personal vrea să locuiască la noi. Începând de atunci, Ornan n-a mai avut nevoie să se ascundă. El a fost salvat.

## Iudeii care voiau să-L omoare cu pietre pe Domnul

**Ioan 8.59:** Deci au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din templu, trecând prin mijlocul lor; și astfel a plecat.

Un alpinist împreună cu călăuza sa au fost surprinși de o furtună după o lungă ascensiune. Alpinistul a vrut să se întoarcă din nou jos, în vale, cât mai repede posibil, dar călăuza credea contrariul: „Trebuie să urcăm, repede mai sus.” Astfel au ajuns în curând pe un platou, unde era senin și liniștit, în timp ce jos le via furtuna. Erau în siguranță.

Poetul întreabă pe drept: „Oare în cât necaz a întins Dumnezeu milostiv aripile peste tine?” Noi suntem într-adevăr înconjurați de un zid divin. Dumnezeu îl lasă pe vrăjmaș să se apropie de noi numai atât cât lucrul acesta ne este de folos. Cunoaștem aceasta din primele două capitole ale cărții Iov. Dumnezeu l-a ocrotit până când, în sfârșit, satan și-a luat de la Dumnezeu permisiunea explicită să-l ispitească. Dar Dumnezeu i-a pus limite: numai averea sa; în rest nimic. Iov a rămas statornic. Apoi, la a doua încercare, satan a avut voie să se atingă de carnea sa, de oasele sale (Iov 2.5), dar se spune: „Numai cruță-i viața!” (Iov 2.6). Și aici Iov a rămas tare „Nu I-a atribuit nimic absurd lui Dumnezeu”. Vedem deci cum Dumnezeu îi protejează pe ai Săi față de atacurile vrăjmașului.

Aceasta o mai face și astăzi și aceasta a făcut-o și cu Domnul Isus, până ... da, până într-un anumit moment. În Luca 22.53, acest moment este numit „ceasul vostru și puterea întunericului”. Începând de atunci, toate puterile răului au avut curs liber, acum puteau să-și verse cornul abundenței puterilor satanice și demonice peste Domnul. Toate forțele armate ale diavolului au năvălit peste

Domnul nostru, milioane și milioane. Cunoaștem zilele și orele dinainte de cruce. Diavolul a mobilizat toate forțele: viclenia, violența, calomnia, minciunile gogonate. Dar el n-a găsit nici un punct de legătură în viața Domnului nostru. Nici urmă de păcat nu era de găsit la El. Dar cea mai mare ispită adusă Domnului Isus a fost provocarea constantă a puterii Sale. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu ...” „Mântuiește-Te pe Tine Însuși!” ... Dar Domnul nu-și folosea puterea. Aceasta a fost minunea. El a mers la moarte de bunăvoie.

Dar înainte să vină ceasul omului și legiunile de demoni să fie dezlănțuite asupra Sa, nimeni n-a putut să pună mâna pe El. Ce-i drept, au vrut de multe ori. Numai în Evanghelia după Ioan citim de șapte ori că voiau să-L omoare, respectiv, să pună mâna pe El, dar n-au reușit. În Nazaret au vrut să-L arunce de pe versant, dar zadarnic (Luca 4.29). Și astfel ajungem la scena noastră din Templu, unde iudeii au vrut să-L omoare cu pietre. Chiar de două ori au încercat lucrul acesta în templu (Ioan 8.59; 10.31). Ce reprobabil pentru iudei! Dacă totuși prima dată n-au reușit, de ce au mai încercat și a doua oară? Furia lor îi făcea complet orbi pentru vreun sentiment omenesc.

Să ne imaginăm cum stau ei acolo, în Templu, în casa preasfântă a Dumnezeului lor. Înseamnă că acești oameni au adus într-adevăr deja dinainte pietre mari cu ei. Acestea le-au adus de afară; în Templu nu există pietre. Probabil că cu greu ar putea un om să-și arate mai evident intenția să fie violent cu aproapele său. Mulți oameni din Vechiul Testament și-au ascuns în mod viclean armele, pentru a-l ataca apoi deodată pe vrăjmaș (de exemplu Ehud din Judecători 3.15). Acești iudei au venit cu cărțile pe față. Dar Domnul le-a pătruns și le-a cunoscut intenția dinainte. Dar nu a vorbit cu ei despre aceasta.

Și apoi această imagine a acestor iudei neajutorați! Da, să ridice pietre, aceasta au mai reușit s-o facă. Dar apoi au fost împiedicați, ca de o putere invizibilă, să arunce pietrele. I-au părăsit puterile dintr-odată. Ce am fi putut gândi? Toate pietrele și-au greșit ținta, toate. N-a fost aceasta nemaiauzit, să se arunce în Templu cu pietre? Chiar ei i-au reproșat mai târziu lui Ștefan că a vorbit împotriva acestui loc sfânt, dar acum ei înșiși distrug Templul.

Domnul a ieșit din Templu nevătămat. Dar El știe că în scurt timp, acești iudei vor avea un succes aparent. În curând, taurii din Basan și leii care sfâșie și răcnesc Îl vor pironi pe cruce (Psalmul 22.13-14). Atunci Dumnezeu Își va trage de pe El mâna Sa protectoare. Domnul știa aceasta, cu toate acestea, El merge mai departe pe acest drum plin de primejdii.

Dumnezeu nu va permite să fim ispitiți peste puteri (1 Corinteni 10.13). Domnul l-a biruit pe vrăjmaș și el nu ne mai poate face vreun rău. „Măinile lui Isus sunt ridicate; cine este cel care ne poate face rău?” Dacă vrăjmașul ne amenință, să facem ca alpiniștii din povestirea noastră de introducere, să ne cățărăm mai sus. La inima Tatălui. Lui putem să ne încredințăm în rugăciune. Atunci vom cânta împreună cu Martin Luther:

*Cetate tare-i Dumnezeu  
Și armă-apărătoare!  
El ne ajută-n orice greu  
Ce-ar vrea să ne doboare.  
Vrăjmașul cel bătrân,  
Se crede-acum stăpân.  
Putere, vicleşug,  
El are din belşug.  
Cât nu-i poți da de seamă.*

## Unul dintre cei care stăteau acolo

Matei 27.48: Și unul dintre ei, alergând îndată și luând un burete, după ce l-a umplut cu oțet și l-a pus într-o trestie, Îi dădea să bea.

Cetatea Ierusalim este ticsită de oameni în vinerea aceasta, în săptămâna patimilor. Iudei din toate părțile pământului, romani, pelerini din toată lumea, bărbați, femei, copii. Toți gonesc agitați de-a valma, mai fac cumpărături pentru marele sabbat dinainte de Paști. Și mulți curioși să vadă s-au înfățișat și pe dealul Golgota. Este ceasul întunericii. Acolo a fost pironit pe cruce Mântuitorul lumii și oamenii urcă și coboară. Mulți trec pe alături (Matei 27.39), dau din cap; alții, preoții mai de seamă și cărturarii Îl batjocoresc și-L ironizează. Soldații și-au ocupat locurile de pază. Femeile stau la distanță. Și toți trăiesc în aceste și în următoarele clipe cel mai mare eveniment mondial al tuturor timpurilor: moartea Domnului. Este ziua-n amiaza mare. Apoi, deodată, soarele se întunecă. Întuneric beznă. Se simte că acest întuneric are de-a face cu Cel răstignit. Oare oamenii nu se vor înduioșa deloc? Ce ar trebui să se mai întâmple? Apoi, un strigăt străbate întunericul. Ne este transmis în textul original: „Eli, Eli, lama, sabachthani.“ Oare la ce se gândesc oamenii acum? Iudeii îl vor fi înțeleși. Romanii, nu.

Mie mi se pare că unii, chiar și în acest ceas grav al judecății, mai au curajul să batjocorească. Câtă cruzime! Ei sunt numiți „Cei care stau acolo”. Nu neapărat soldații. Ar fi putut să fie oricine altcineva.

Rubens a pictat odată un tablou despre această scenă a răstignirii. Și în mijlocul mulțimii de oameni s-a desenat pe sine însuși. Orice om va fi în viață așezat în fața Persoanei Mântuitorului răstignit; chiar de mai multe ori. Și mai târziu va trebui să apărem din nou toți înaintea Sa (Romani 14.10: Apocalipsa 20.12). Dar există întotdeauna oameni care sunt afectați în străfundul lor de prezența



Domnului, care își recunosc neputința în fața maiestății Mântuitorului și vor să-I slujească, să lase spontan totul baltă și să se dea de partea Sa fără să țină seamă de colegi și rude.

Din marea masă a celor care stăteau acolo a apărut unul care a auzit strigătul Domnului. Ioan 19.28 spune că El a strigat și: „Mi-e sete”. În clipa aceasta se împlinesc vechile scrieri. Dar cu siguranță că Domnul a strigat și pentru că a simțit o sete puternică din cauza chinurilor de pe cruce (Psalmul 22.16). Deci, strigătul l-a auzit cineva, căci de văzut nu se putea vedea prea mult. Pe el l-a străbătut până în măduva oaselor. El voia să facă ceva, chiar dacă alții stau pe loc și batjocoresc mai departe. El a fugit de acolo. Știa el oare unde va găsi ceva de băut? Oare cum voia să ajungă la gura Celui răstignit? Aceste întrebări nu joacă nici un rol pentru el. El a pornit și a găsit, într-adevăr, vasul plin cu „oțet” (Ioan 19.29). Acest vin acru, diluat cu apă (în grecește – oxos; în latinește – posca), cu siguranță că l-au adus soldații cu ei, ca să le treacă timpul când stau de strajă. Această băutură nu trebuie s-o confundăm cu băutura amară din Matei 27.34, pe care probabil că au adus-o cu ele femeile iudaice, ca s-o ofere după obiceiul lor celor răstigniți, ca să le amortească simțurile (Proverbe 31.6). Cu puțin timp înainte, Domnul refuzase această băutură. Dar acum este altfel. Domnul Isus acceptă pe cruce băutura acestui bărbat.

Omul milos a găsit în afară de oțet și buretele de isop și o trestie lungă. Poate că alții l-au ajutat repede în treaba aceasta. În orice caz, el a reușit în ultima clipă, chiar în cea din urmă clipă, să-I dea Domnului isopul. Faptul că bățul de trestie a fost necesar, dovedește în treacăt că crucea Domnului era mult mai înaltă decât celelalte cruci, împotriva obiceiului romanilor, pentru că în mod normal o cruce nu se înălța mai sus decât era necesar. Dar la Domnul trebuiau să se îplinească Scripturile și în această privință (Numeri 21.8; Isaia 52.13).

Domnul a acceptat această dovadă de compasiune. O asemenea mică ușurare pentru un răufăcător nu era prevăzută pe atunci și El nu va uita acest gest de îndurare; aceasta a spus-o El Însuși în Matei 10.42. Gestul a slujit la potolirea setei Lui în ultimele clipe înainte de moartea Sa.

Reacția spectatorilor mi se pare devastatoare. Morocănoși, ei spun (Matei 27.49): „Lasă!” Aceasta înseamnă cu alte cuvinte: „N-a meritat așa ceva.” Și deja își continuă batjocura. Ei se uită teatral în jur după Ilie și fac aluzie din nou la cuvintele lor de mai înainte, ca El să Se mântuiască singur. Nu, Ilie nu-L putea salva și nici Dumnezeu nu putea, pentru că Mântuitorul voia să ne salveze pe noi, pe tine și pe mine. De aceea n-a putut El să fie cruțat de judecată. Aceasta a fost tragedia acestei clipe pentru El, dar și marea mântuire pentru noi – dacă noi credem în ea.

Apoi, când Domnul a luat oțetul din mâna acestui bărbat, El a strigat cu glas tare: „S-a sfârșit!” (Ioan 19.30). Cum îl vor fi pătruns aceste cuvinte tocmai pe omul care stătea așa de aproape de Domnul? Apoi, pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat și perdeaua din Templu s-a rupt în două (Matei 27.51). Ar mai putea cu adevărat vreo inimă să rămână neatinsă?

Am vorbit despre un bărbat care a potolit în ultima clipă setea trupească a Domnului; o faptă amabilă, așa cred eu, în orice caz, pentru că el a făcut-o sub protestul celor care stăteau acolo. Domnul i-o va răsplăti cu siguranță. Dar știi tu că Domnul avea și o sete a sufletului Său (Isaia 53.10-11)? El înseta după mântuirea păcătoșilor pierduți. Dacă încă nu ești proprietatea Sa, atunci poți să potolești setea Domnului prin aceea că vii la El, Îi aduci păcatele tale și Îl primești.

*Tu, Doamne, Prințul păcii ești  
Și ai vrut să ne mântuiești,  
Chiar toată omenirea!  
O, Miel Sfânt al lui Dumnezeu,  
Pe cruce al Tău sânge-a curs,  
S-avem azi înfierea!*

## Iason

**Faptele apostolilor 17.5-9:** Dar iudeii, fiind plini de invidie și luând cu ei pe niște oameni răi din rândul celor de jos și strângând o mulțime, tulburau cetatea. Și, venind la casa lui Iason, căutau să-i aducă afară la popor. Și, negăsindu-i, îi târau pe Iason și pe unii frați înaintea magistraților, strigând: „Aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici; pe aceștia Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt împărat: Isus“. Și au tulburat mulțimea și pe magistrați, când au auzit acestea. Și, după ce au luat garanție de la Iason și de la ceilalți, le-au dat drumul.

**Romani 16.21:** Vă salută Timotei, cel împreună-lucrător cu mine, și Luciu, și Iason, și Sosipater, rudele mele.

La începutul anului 1940, înainte ca grupul de militari german să-l omoare la Riga pe renumitul istoric al iudeilor, Simon Dubnow, Dubnow i-a rugat stăruitor pe toți care stăteau în jur: „Deschideți amândoi ochii și țineți urechile deschise, păstrați treze în amintire fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare strigăt, fiecare lacrimă.”

Zece ani după aceasta, în Ierusalim a fost ridicat un loc comemorativ pentru victimele evreiești ale național-socialismului și pentru toți cei care și-au pus propria viață în joc ca să salveze iudeii. Acest monument se numește Yad Vashem. Înainte să se ajungă la acest loc comemorativ, se merge printr-o așa-numită Aleea neiudeilor cumsecade. Acești oameni i-au ajutat pe iudei în timpul prigoanei cu primejdia propriei vieți și în cinstea lor a fost plantat lângă această alee câte un roșcov. Și cunoscutului frate H.L. Heijkoop i-a fost dedicat acolo un pomișor. Pe drept.

Nu ajută la nimic dacă fostul președinte al Republicii Federale Germania, Gustav Heinemann, a constatat mi târziu, în Berlin, la Plötzensee: „Ne învinuim că n-am recunoscut mai curajos, că nu

ne-am rugat mai sincer, că n-am crezut mai bucuros și că n-am iubit mai fierbinte.” Corect, dar această înțelegere a venit prea târziu.

De altfel, iudeii au fost prizoniți în toate secolele și întotdeauna au existat și persoane care i-au apărat, i-au ascuns și s-au îngrijit de ei. Iason, de exemplu. El i-a oferit apostolului Pavel adăpost în a doua sa călătorie misionară, în Tesalonic, când a fost urmărit de iudei. Mai înainte, apostolul predicase cu mare binecuvântare 3-4 săptămâni în sinagoga de acolo, dar apoi a izbucnit prigoana și Iason l-a protejat.

N-ar fi meritat și Iason un asemenea pomișor în Aleea „Nobililor tuturor popoarelor”? Cu siguranță! El era o rudă de-a lui Pavel și a ținut casa deschisă pentru el chiar și când a devenit primejdios. Iason s-a făcut așa de tare una cu cauza apostolului, încât el însuși a fost citat în fața edililor din Tesalonic. Cetatea Tesalonic avea pe atunci statutul unei „cetăți de scăpare”, adică era, ce-i drept, capitala provinciei romane, Macedonia, dar în esență rămăsese o cetate grecească, în contrast cu Filipi, care era, de fapt o colonie romană (Faptele apostolilor 16.12). Cei cinci edili (politarchos, versetul 6) și poporul (deci consiliul cetății, versetul 5b) aveau mână liberă în privința sentinței asupra lui Iason și a altor frați care fuseseră prinși împreună cu el.

Acum stau aici, Iason, pârâțul principal, care pe deasupra mai era și rudă cu acest instigator, Pavel (Romani 16.21), poate chiar și Aristarh și Secund (Faptele apostolilor 20.4). Iudeii i-au acuzat și au instigat împotriva lor oamenii de proastă calitate de pe stradă. O situație dificilă, pentru că dacă această mulțime a început odată să urle, atunci era prea târziu. Îmi amintesc de condamnarea lui Nabot, din 1 Împărați 21.10, cum și acolo au apărut niște „bărbați ticăloși”; și înainte de toate îmi amintesc de scena judecării în fața lui Pilat (Matei 27.23). În ambele cazuri, sentința a fost „Vinovat de moarte”.

Aceasta li se putea întâmpla și acestor frați de aici, mai ales că motivul acuzării suna asemănător ca la Domnul (Isus este Împărat, Faptele apostolilor 17.7). Pe atunci au strigat: „Nu avem alt împărat decât pe Cezarul”, (Ioan 19.15b). Dar Dumnezeu Și-a ținut mâna peste acești frați și au fost lăsați liberi. Și perchezițiile din casă au decurs fără rezultat. Nici un Pavel nu s-a găsit, nici un Sila nu s-a găsit, nici un Timotei nu s-a găsit. Nu, când Dumnezeu Își ascunde slujitorii, atunci diavolul caută zadarnic (vezi Iosua 2.22; 2 Samuel 17.20): „Cel ce locuiește în ceruri va râde, Domnul Își va bate joc de ei”, (Psalmul 2.4). Citește odată primul capitol al apostolului către Tesaloniceni și atunci știi ce a rezultat din strădaniile lui satan de a curma cuvântul Evangheliei aici, în Tesalonic. Credincioșii de aici au răspândit Cuvântul până dincolo de Macedonia și Ahaia. Și problema cu „Împăratul” s-a fixat într-o asemenea măsură în capetele și în inimile lor, încât apostolul Pavel dezvoltă și explică această temă pe larg tocmai în epistolele către Tesaloniceni. Dumnezeu a întors foaia. Pentru că: nu există nici un împărat. Apoi, vrem să vedem câte se întâmplă mai târziu, în ziua Domnului.

Sunt bucuros că Iason s-a alăturat lucrării Duhului Sfânt acolo, în Tesalonic. El și-a deschis casa pentru ruda sa, apostolul Pavel. El nu l-a lăsat totuși să doarmă afară, în cort. Aceste legături de rudenie au fost capete de pod pentru apostol, aici a putut să poposească. Același lucru îl găsim în Bereea, unde a fugit noaptea. Unde să se ducă acest sărman bărbat? Firește că a bătut la ușa lui So(su)pater (Romani 16.21; Faptele apostolilor 20.4a), de aici a putut să-și extindă lucrarea.

Pavel nici nu voia să trăiască patru săptămâni întregi pe cheltuiala lui Iason. Nu, în plus, Sila și Timotei mai erau și ei acolo. Poate că Iason i-a făcut rost de o muncă ușoară; în orice caz, marele apostol a plătit el însuși, în mod amabil, pentru adăpostul său. Aceasta chiar înseamnă ceva, dacă în plus vrea să mai și predice Cuvântul în

putere (1 Tesaloniceni 2.9; 2 Tesaloniceni 2.7-9). Apostolul chiar a făcut lucrul acesta, ca să le dea credincioșilor din Tesalonic un exemplu de hărnicie și ordine. Aveau nevoie de așa ceva, pentru că nesuferita idolatrie aproape că le orbise simțurile pentru comportamentul normal.

Iason îi dăduse apostolului mână liberă. El nu l-a împiedicat în vreun fel. Aceasta a fost înțelept din partea sa. El a știut că în vremuri de mare necaz (1 Tesaloniceni 3.3-4) este solicitat omul întreg, puterea trupească, puterea sufletească și puterea duhovnicească (1 Tesaloniceni 5.23). Iason a fost un mare ajutor pentru apostol. El a putut pe drept să-și pună numele sub scrisoarea de recomandare a lui Fivi din Romani 16.21. Acest nume le va fi fost o îmbărbătare credincioșilor din Roma. Ei aveau probleme asemănătoare cu ale credincioșilor din Tesalonic.

Evident că Iason l-a mai însoțit pe apostol până la Corint, căci acolo a fost scrisă epistola pentru Roma (Romani 16.1), poate că de acolo a luat cu el și epistolele către Tesaloniceni. Un bărbat curajos, un bărbat ospitalier, un imitator al apostolului și un model pentru tine și pentru mine (1 Tesaloniceni 1.7).

## Fineas

**Numeri 25.10-13:** Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, preotul, a întors mânia Mea de la fiii lui Israel, fiind gelos cu gelozia Mea între ei, ca să nu nimicesc pe fiii lui Israel în gelozia Mea. De aceea spune: «Iată, îi dau legământul Meu de pace. Și legământul unei preoții pentru totdeauna va fi pentru el și pentru sămânța lui după el, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeul său și a făcut ispășire pentru fiii lui Israel.»”

**Numeri 31.6:** Și Moise i-a trimis la război, câte o mie din fiecare seminție, pe ei și pe Fineas, fiul lui Eleazar, preotul, la război, cu uneltele sfântului locaș și cu trâmbițele pentru alarmă în mâna sa.

**Iosua 22.29-31:** „Departate de noi să ne răzvrătim împotriva Domnului și să ne abatem astăzi de la a-L urma pe Domnul prin zidirea unui altar pentru ardere-de-tot, pentru dar de mâncare și pentru jertfă, în afară de altarul Domnului Dumnezeului nostru, care este înaintea locașului Său“. Și preotul Fineas și căpeteniile adunării și capii miilor lui Israel, care erau cu el, când au auzit cuvintele pe care le-au spus fiii lui Ruben și fiii lui Gad și fiii lui Manase, a fost bine în ochii lor.

Și Fineas, fiul preotului Eleazar, a zis fiilor lui Ruben și fiilor lui Gad și fiilor lui Manase: „Astăzi cunoaștem că Domnul este în mijlocul nostru, pentru că n-ați făcut păcatul acesta împotriva Domnului: ați scăpat pe fiii lui Israel din mâna Domnului“.

**Iosua 24.33:** Și Eleazar, fiul lui Aaron, a murit; și l-au înmormântat pe dealul lui Fineas, fiul său, care i se dăduse în ținutul muntos al lui Efraim.

**Judecători 20.27:** Și fiii lui Israel l-au întrebat pe Domnul (și chivotul legământului lui Dumnezeu era acolo în zilele acelea;



Catedrala din Milano are trei intrări. Deasupra primei intrări este scris: „Orice plăcere nu durează decât o clipă scurtă.” Apoi urmează cea de a doua intrare. Deasupra scrie: „Măhnirea nu este decât de scurtă durată.” Și, în sfârșit, deasupra intrării a treia, a portalului, scrie: „Numai ce este veșnic are valoare adevărată.” În 2 Corinteni 4.17, apostolul Pavel sintetizează ideea ultimelor două inscripții de deasupra ușilor astfel: „Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie.”

Viața lui Fineas, nepotul lui Aaron, ilustrează foarte frumos adevărul acestui verset. El a săvârșit o dată în viața sa o faptă eroică, iar aceasta a condus acolo, că Dumnezeu i-a promis o preoție veșnică. În puținele secunde, acolo, în Numeri 25, el a pus baza ca mai târziu, în Împărăția de o mie de ani a păcii, urmașii săi să aibă voie să facă slujba de preoți (vezi 1 Cronici 6.4-8; Ezechiel 40.46; 43.19,44,15).

Dumnezeu trebuie să fi avut un interes deosebit pentru acest bărbat tânăr, pentru că el face parte dintre puținele persoane din Scriptură care sunt amintite în Biblie deja cu mult înainte să apară în public. Găsim aceasta, de exemplu, încă la Rebeca (Geneza 22.23; 24.15), la Cirus (Isaia 44.28; Daniel 10.1) sau chiar la Maria (Ioan 11.2; 12.3). Dumnezeu avea pentru criza din Numeri 25 pregătită o surpriză, un bărbat care a intervenit pentru cauza Sa: Fineas, fiul lui Eleazar, marele preot.

Să vedem pe scurt fundalul istoric: Deci, Balaam a reușit la a doua punere în mișcare, să ducă la cădere poporul lui Dumnezeu din pustie. De fapt, prima dată a vrut să-l blesteme (Numeri 22.24), dar n-a reușit; în loc de aceasta a trebuit să rostească binecuvântări asupra poporului. Dar apoi și-a schimbat tactica. El a ademenit poporul lui Dumnezeu la idolatrie și a sedus tineretul la curvie cu fiicele Moabului. Un păcat grav. Și mânia Domnului s-a aprins

împotriva lui Israel (Numeri 25.3). Mizeria a atins punctul ei culminant când Zimri, fiul unei căpetenii din Israel, și Cozbi, fiica unei căpetenii de trib din Moab, l-au sfidat public pe Moise și pe copiii lui Israel prin fapta lor rușinoasă. Aceasta a mers prea departe. Și Fineas și-a luat inima în dinți și i-a omorât pe amândoi în cortul lor. Firește că trebuie să înțelegem că aici încă suntem pe terenul Vechiului Testament. Acesta a fost un zel pentru Dumnezeu în momentul potrivit. Nu un zel carnal. Aceasta se chiar întâmplă de multe ori în acțiunile de disciplinare; nu, Dumnezeu ne confirmă în Cuvântul Său (Numeri 25.11), că Fineas „a fost gelos în gelozia lui Dumnezeu”. Fineas a acționat exact după voia lui Dumnezeu. Un războinic viteaz (2 Timotei 2.3). Caracterul său nobil a ieșit la lumina zilei în această faptă: îndrăzneală, gata să facă, dragoste pentru Dumnezeu și pentru popor.

Fineas a întors plaga de la popor (versetul 8). Un om neînfricat, care în Numeri 31 stă în fruntea oștirii și luptă împotriva madianiților. Ține minte: un preot (!). Domnul îi promite, prin urmare, o preoție veșnică. Știm că aceasta s-a și realizat. Linia lui Itamar, fratele lui Eleazar, se sfârșește mai târziu, iar marea preoție se transmite urmașilor săi.

Fineas nu bate toba cu fapta sa curajoasă. El dispăre mult timp din câmpul vizual, până apare din nou la sfârșitul cărții Iosua. Din nou ca manager de criză. Cele două seminții și jumătate au construit dincolo de Iordan un altar mare, iar celelalte seminții își fac griji, dacă ei nu cumva leagă de el un serviciu divin fals. Trebuie să se vorbească atent cu ei, pentru că trebuie totuși să fie limpede că adevăratul serviciu divin este legat întotdeauna cu chivotul legământului și cu arderea-de-tot. Altarul este numit și în Vechiul, și în Noul Testament „masa Domnului” (Maleahi 1.7; 1 Corinteni 10.21). În această problemă importantă, Fineas trebuie să mijlocească din nou. De data aceasta nu cu sabia; de data aceasta a fost recomandată o ascultare bună. Frații din Ruben, din Gad și din

jumătatea seminției lui Manase trebuiau să istorisească odată ce i-a determinat să construiască acest altar enorm (Iosua 22.10), în țară străină, într-un popor străin.

Fineas și însoțitorii săi au ascultat bine, nu i-au întrerupt, au răspuns cu blândețe (versetul 19) și s-au întors cu un mesaj care i-a determinat în mod spontan pe frații lor să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu (versetul 33). Pe cine miră atunci că Biblia amintește ca în trecut despre casa lui Fineas, că era pe deal (Iosua 24.33)! Doar cunoaștem toți cântarea „Du-mă mai sus, pe munți, în părtășie doar cu Tine”. Din această părtășie a putut el să-i câștige pe frații săi de dincolo de Iordan . Și sămânța sa a răsărit. Târziu, dar a încolțit. În zilele lui David au venit primii rubeniți, gadiți și unii din jumătatea seminția lui Manase peste Iordan, în țara făgăduită (1 Cronici 12.37). Fineas nu mai trăia pe vremea aceea, dar recolta a fost înmagazinată – pentru David. Și aceasta este o încurajare pentru orice slujitor al Domnului. Chiar dacă el nu vede rodul muncii sale în timpul vieții, David (adică Domnul Isus) va secera totuși la momentul potrivit (Eclesiastul 11.1).

Fineas mai este amintit încă o dată în Judecători 20. În acest capitol vuieste un urât război fratricid: Benjamin împotriva restului Israelului. Israel trebuie să-l pedepsească pe Benjamin, aceasta este limpede. Dar cum? Precis nu cu planuri preconceptuate, pe care Dumnezeu mai trebuie să le aprobe (versetul 18). Nu, după toate încercările omenești eșuate de a face pace - și între timp au căzut în luptă mii și mii de israeliți – au ajuns, în sfârșit. să-l întrebe pe Fineas. El stătea înaintea chivotului legământului, adică vorbea cu Dumnezeu.

Știți, putem să pedepsim îngrozitor pe un frate în credință sau pe o soră în credință din cauza unei greșeli. Atunci suntem un războinic. Putem să-l întâmpinăm și ca pe un frate și să ne facem una cu el (Galateni 6.1), pentru că cine este fără păcat? Dar cel mai bine este

să reglementăm chestiunea preoțește. Atunci se aduce chivotul lui Dumnezeu, o imagine a Domnului Isus. În felul Său de a gândi poate fi aplanat și cel mai mare război.

Așa a procedat Fineas aici. El stătea înaintea chivotului. El l-a introdus pe Domnul Isus în problemă. Aceasta fost întoarcerea spre bine. Fineas este numit „Păzitor al intrării” în 1 Cronici 9.19. Un titlu nobil. El avea pe inimă sfințenia lui Dumnezeu. El n-a putut să suporte nici un păcat în popor. Înțelegem acum că Dumnezeu l-a apreciat atât de mult pe acest bărbat, că El i-a promis lui și urmașilor săi funcția de preoți chiar și în Împărăția păcii (Numeri 25.13)? Ce spui de aceasta? – Merită să pășești împotriva păcatului!

## Iohanan (în greacă Ioan)

### Ieremia 40.7-43.7;

**2 Împărați 25.23:** Și toate căpeteniile oștirilor, ei și oamenii lor, au auzit că împăratul Babilonului a rânduit pe Ghedalia și au venit la Ghedalia, în Mițpa, anume: Ismael, fiul lui Netania, și Iohanan, fiul lui Careah, și Seraia, fiul lui Tanhumet netofatitul, și Iaazania, fiul unui maacatit, ei și oamenii lor.

Împăratul Babilonului a dus în robie tot poporul, sau, mai bine zis, toți iudeii (Ieremia 40.15). Și uneltele prețioase ale casei Domnului le-a lut cu el. Acesta a fost sfârșitul istoriei lui Israel. Numai câțiva, puțini, a lăsat în Iuda, ca să administreze țara. Peste ei a pus un guvernator care i s-a părut lui demn de încredere: Ghedalia, fiul lui Ahicam. Nu-i de mirare că Nebucadnețar l-a ales pe acest bărbat, pentru că Ghedalia vedea în măsura disciplinară a împăratului din Babilon o judecată a lui Dumnezeu peste poporul său și o respecta. El i-a rugat fierbinte pe concetățenii săi: „Nu vă temeți să slujiți caldeenilor; locuiți în țară și slujiți împăratului Babilonului.” Aceasta era cu totul după felul de a gândi a lui Ieremia. Dar el a avut parte de împotrivire din propriile rânduri. Poporul n-a fost de acord.

Împotrivirea a venit în mod deosebit de la un urmaș din neamul împărătesc al lui David: Ismael se numea acest împotrivor. Invidia și sfatul împăratului lui Amon (Ieremia 40.14) l-au determinat pe acest Ismael să-l omoare pe Ghedalia. Acest bărbat era așa de impertinent, încât a mai omorât chiar câțiva războinici caldeeni. Firește că aceasta a fost foarte primejdios. Astfel și-a atras furia împăratului Babilonului. El a fugit cu mai mulți bărbați la împăratul lui Amon, dar Iohanan, un comandant al oștirii din Israel, l-a urmărit și i-a adunat pe fugari sub mâna sa. Ucigașul Ismael a scăpat.

Dar cine era acest Iohanan? De partea cui era? Unde voia să-i aducă pe frații iudei fugari? Putem să ne facem o opinie corectă despre acest bărbat numai dacă îi studiem istoria. Acest bărbat are, de fapt, două fețe. Sună tare bine când în Ieremia 40.13-16 vorbește cu evlaviosul Ghedalia, când îl face atent la planurile ucigașe ale lui Ismael și vrea să-l ajute. Și abia apoi, în capitolul 42.2-3, Iohanan vorbește cu Ieremia: „Fie bine primită acum cererea noastră înaintea ta și roagă-te pentru noi Domnului Dumnezeului tău, ca Domnul Dumnezeul tău să ne arate calea.” Ei, dacă nici aceasta nu este atitudine nobilă! Dacă nici aceasta nu este dependență de Dumnezeu!?

Dar Ieremia nu putea fi păcălit atât de ușor. Puțin mai înainte fusese bătut de către acești oameni sus-puși și aruncat în groapă (Ieremia 37.15). De ce? Pentru că Ieremia le pusese Cuvântul lui Dumnezeu în față. Numai de aceea. Cuvântul lui Dumnezeu suna și acum scurt și cuprinzător: să nu plece în Egipt, să rămână aici. În caz că pleacă, vor muri în Egipt.

Oare ce credeți voi că s-a întâmplat acum? Răspunsul lui Dumnezeu a fost destul de deslușit. Este de neînțeles! După frumoasa făgăduință solemnă (Ieremia 42.5-6) și avertizările serioase ale lui Dumnezeu (Ieremia 42.16-17), au plecat totuși în Egipt, dar (și mai incredibil!), l-au târât cu ei și pe Ieremia. Cuvântul lui Dumnezeu sintetizează pe scurt atitudinea lui Iohanan în capitolul 43.4: „N-a ascultat de glasul Domnului”.

Oare de ce n-a ascultat Iohanan de Domnul? Zece zile a stat frumos, liniștit, în fața lui Ieremia și a așteptat răspunsul Domnului (Ieremia 42.7). De ce nu s-a orientat după el? Pentru că erau deja de mult pe drum spre Egipt. Plecaseră totuși deja de la Mițpa spre Egipt, sub conducerea lui Iohanan. Caravana a făcut totuși numai o pauză la hanul lui Chimham, ca să se ducă în Egipt, (Ieremia 41.17). Ranița

era oricum deja legată, lacrimile de despărțire curseseră deja. Frumoasele juruințe și smerenia exterioară și-așa nu erau decât spectacol, mascare a planurilor lor. Dar Dumnezeu a știut aceasta. Pe El nu-L putem păcăli. Dumnezeu le-a divulgat gândurile chiar și lui Ieremia (Ieremia 42.16-17). El nu voia vorbe frumoase (Eclesiastul 5.4), El „are plăcere de adevărul care este în ascuns” (Psalmul 51.8).

Știm din istorie că Nebucadnețar a cucerit Egiptul în anul 568 înainte de Hristos și cu această ocazie au pierit acești iudei. Și Iohanan. Așa se întâmplă dacă parcurgi din nou înapoi drumul de la Exodul la Numeri. Dumnezeu încheie dur socoteala cu Iohanan. El îl numește „bărbat îngâmfat” (Ieremia 43.2). Și așa și era. Căci cum poți să-i spui lui Ieremia direct în față: „Spui minciună! Domnul Dumnezeul nostru nu te-a trimis să zici: «Nu mergeți în Egipt ca să locuiți temporar acolo»”. Nu, Domnul n-a fost Dumnezeul lui Iohanan, oricât de evlavios s-ar fi înfățișat el aparent. Lui îi lipsea „adevărul care este în ascuns”.

Cum stau lucrurile la noi? Sunt aceste manifestări exterioare și viața noastră lăuntrică în echilibru? Unii pun accentul pe haine, pe coafură, pe comportament, alții pe inimă și pe conștiință. Știi tu ce spune Domnul Isus despre aceasta? „Pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” (Matei 23.23). Ambele aspecte sunt importante. Domnul a putut să răspundă la întrebarea „Tu cine ești?”: „Întocmai ceea ce vă și spun”, (Ioan 8.25). Deci, aceasta nu este o întrebare despre ori... ori; ci despre și una ... și cealaltă.

Cum este cu rugăciunea noastră? – Ne-am făcut deja planurile? Trebuie numai să le mai semneze Dumnezeu, să le ștampileze? Nimic nu poate fi așa de ipocrit ca o rugăciune (vezi rugăciunea fariseilor din Luca 18.10 și în continuare). Poate să devină și o rutină după motoul „Să ne rugăm”. Dar și citirea Bibliei poate să decadă la o îndatorire automată.

Ca în fiecare zi, tata a citit și astăzi, după mâncare, un pasaj din Biblie. După ce a închis marea Biblie a familiei, a întrebat: „N-ați remarcat nimic la citire? Nimeni nu observase nimic deosebit, nici măcar mama. „Ei”, a spus tata, „astăzi am citit deja pentru a treia oară același text. Chiar n-ați remarcat?” Au devenit foarte tăcuți. Ziua fusese așa de obositoare! Iacov o spune așa: „Pentru că, dacă cineva este ascultător al Cuvântului și nu împlinitor, acesta seamănă cu un om care-și privește fața firească într-o oglindă: pentru că s-a privit pe sine și a plecat și a uitat îndată cum era.” (Iacov 1.23-24).

Pe lângă aceasta, Iohanan (în greacă – Ioan) are totuși un nume așa de frumos: Domnul este îndurător. Dar la un asemenea mod de comportare, Dumnezeu nu mai poate să fie îndurător. Atunci Se ține de Cuvântul Său; atunci vine judecata.



## Publius

**Faptele apostolilor 28.7-10:** Iar în împrejurimi erau terenurile mai-marelui insulei, cu numele Publius, care ne-a primit și ne-a găzduit prietenos trei zile. Și a fost că tatăl lui Publius zăcea bolnav de friguri și dizenterie; Pavel a intrat la el și, rugându-se și punându-și mâinile peste el, l-a vindecat. Și, după aceasta, și ceilalți din insulă care aveau boli veneau și erau vindecați. Aceștia ne-au și onorat cu multe onoruri și, la plecarea noastră, ne-au dăruit cele necesare.

Putem să gândim despre „barbari” (Faptele apostolilor 28.2) ce vrem: Dumnezeu dă o mărturie frumoasă despre ei. Ei aveau „o bunăvoință neobișnuită”. Mai-marele insulei sau guvernatorul, se remarcă în mod deosebit. Despre acest Publius ne sunt cunoscute câteva amănunte. Vreau să scot în evidență trei cuvinte din versetul 7, care pun pe acest bărbat în lumină frumoasă.

Primul este: ne-a primit. Aceasta îmi este, în limba germană, redat prea superficial. În spatele acestui cuvânt se ascunde mai mult. El i-a primit ospitalier, le-a urat bun venit. În al doilea rând: i-a găzduit sau i-a ospătat. Și al treilea cuvânt este „prietenos”. Acest adverb trebuie să-l explic mai îndeaproape. Este alcătuit din două cuvinte. Din „philein” = a-i fi drag, și un cuvânt care este echivalent cu „a fi rațional, prevăzător”. Și acum, dacă mai adăugăm din versetul 2 „bunăvoința”, (philanthropia = dragostea de oameni), atunci putem să ni-l imaginăm ceva mai bine pe Publius.

Nu vreau să spun acum așa de multe despre circumstanțele exterioare de aici, de pe insula Malta, dar am totuși deja câteva întrebări în ureche: oare apostolul n-a vestit aici deloc Evanghelia? Oare n-a venit nimeni la credință în lunga vreme de iarnă, de trei luni? Nu s-a întâmplat nimic? Răspunsul la prima întrebare sună

fără echivoc: „Ba da, clar, pentru că semnele și minunile pe care apostolul le-a făcut aici, nu slujeau decât la întărirea și sprijinul Evangheliei (2 Corinteni 12.11,12; Evrei 2.3,4). Răspunsul la a doua întrebare îl primiți mai târziu, în cer. Locuitorii din Malta puteau, în orice caz, să-și schimbe părerea mult mai repede decât am crede (versetul 6b), iar faptul că apostolul Pavel putea să se roage în casa lui Publius (versetul 8), sugerează totuși o atmosferă deschisă. Duhul a putut să acționeze liber în această casă, aceasta se poate spune.

Acum să ne întoarcem la Publius însuși. Acest bărbat avea un caracter nobil, avea însușiri naturale, care nu pot decât să ne stimuleze la imitație. Care este astăzi, propriu-zis, situația cu ospitalitatea între noi? Biblia ne-o recomandă în așa de multe locuri, de exemplu, Evrei 13.1,2 sau 1 Petru 4.9. Ea ne dă și multe modele frumoase. Apostolul a avut parte adesea personal de această ospitalitate, de exemplu la Lidia, în Faptele apostolilor 16.15; ea i-a silit chiar să vină în casa ei. Mă gândesc la mulți oameni din Vechiul Testament: Avraam (Geneza 18.4,5), sunamita (2 Împărați 4.8) și mulți alții. În Noul Testament strălucește în primul rând Domnul Isus, în Ioan 13. El S-a aplecat, ca ucenicii să se simtă bine. El le-a pregătit micul dejun (Ioan 21.12), pentru că sunt flămânzi și obosiți; și să nu uităm miile de oameni pe care i-a ospătat; chiar și în cer se va încinge și ne va servi (Luca 12.37). El dorește foarte mult să aibă părtașie cu noi (Ioan 14.23; Apocalipsa 3.20).

Și Publius avea o asemenea inimă pentru străini. Precis nu era de la sine înțeles că în Malta s-ar deschide ușile pentru acești naufragiați, flăcăi aspri. Publius nu era prea nobil, pentru ca să nu-i primească. Casa lui stătea oricând deschisă. El era pregătit. Căci să-i invite așa, spontan, pe Pavel, pe Luca și eventual pe căpitan, aceasta duce la concluzia că permanent casa lui era în ordine. Aici domnea pacea în familie. Publius avea și provizii în pivniță. Nu există nimic mai rău pentru vizitatori, decât ca o gospodină să alerge încolo și

încoace în fața musafirilor, să fie „îngrijorată și tulburată” (Luca 10.41). Publius era bine pregătit. El și-a făcut și timp, iar aceasta cu toate că tatăl său era bolnav. El nu și-a băgat tatăl la azilul de bătrâni. Nu, el l-a luat în casa lui. Aici putea să-și petreacă seara vieții sale și să se facă util pentru copiii și nepoții săi. Aici, în casa armoniei. Și cu toate că tatăl era bolnav acum, Publius tot a avut inimă pentru acești străini. În plus, Luca descrie boala foarte exact: un soi de malarie, asociată cu puternice crampe gastrice. Și Pavel a văzut aceasta și s-a dedicat acestui om și l-a vindecat.

Vedeți, aceasta este metoda Domnului nostru din cer. Oricine face un bine credincioșilor care sunt în necaz, acela va fi despăgubit din belșug. „Pentru că oricine vă va da să beți un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți ai lui Hristos, adevărat vă spun, nicidecum nu-și va pierde răsplata.” (Marcu 9.41). Trebuie să spun că eu chiar i-am dorit aceasta lui Publius.

Cuvântul amintit mai sus, „prietenos”, conține, de fapt, o combinație ciudat de frumoasă de tact, decentă și chibzuință. Cum le va fi pregătit acest Publius câteva zile frumoase apostolului Pavel și însoțitorilor săi! Cum le-a lăsat el senzația că ei nu-l supără, ci că i-a primit cu plăcere!

De curând a fost interviuat „Hotelierul mondial al anului”. El a spus că ar fi complet fals să se economisească sume mici de câțiva bani în extras, la hotel: de exemplu, să se dea o bucată mai mică de săpun, să nu se pună în cameră flori proaspete sau să se ofere prosoape mai puțin flaușate. El a povestit despre chelnerul șef de la hotelul balnear, unde și-a făcut ucenicia: Omul acesta ar fi fost un domn în toată comportarea și maniere sale, care a fost acceptat deplin de publicul cel mai distins. El l-ar fi învățat pe fiecare oaspete că servirea poate să fie un fel de artă.

Amabilitatea lui Publius nu le-a rămas ascunsă nici vecinilor. Aici, pe această insulă, domnea o sinceritate binefăcătoare. Vecinii luau parte la cele ce se petreceau în casa lui. Și rezultatul îl putem citi în versetele 9 și 10.

Unii vor să recunoască în acest pasaj scurt chiar un gând profetic: după ce vom fi lăsat în urmă furtuna vieții noastre, va veni o vreme când satan (o imagine a viperei din versetul 3) va fi legat (Apocalipsa 20.3). Atunci va începe Împărăția de o mie de ani a păcii și națiunile vor fi vindecate (Apocalipsa 22.2) și împărații pământului își vor aduce gloria la Ierusalimul ceresc (Apocalipsa 21.24). „Împărații insulelor vor aduce daruri” (Psalmul 72.10).

Publius a contribuit prin felul său amabil, ca o adiere din slava viitoare a Împărăției lui Dumnezeu să se simtă pe insula Malta. Modelul său să ne însuflețească, astfel ca și casele noastre să devină adăposturi și canale de binecuvântare!

## Oameni din Sihem, Șilo și Samaria

**Ieremia 41.4-9:** Și a fost așa: a doua zi după ce l-a omorât pe Ghedalia și nimeni nu știa, au venit niște bărbați din Sihem, din Șilo și din Samaria, optzeci de bărbați, având bărbile rase și hainele sfâșiate și cu tăieturi; și aveau un dar de mâncare și tămâie în mâna lor, ca să le aducă la casa Domnului. Și Ismael, fiul lui Netania, a ieșit din Mițpa în întâmpinarea lor, mergând și plângând. Și a fost așa: când i-a întâlnit, le-a zis: „Veniți la Ghedalia, fiul lui Ahicam!” Și a fost așa: când au intrat ei în mijlocul cetății, Ismael, fiul lui Netania, el și oamenii care erau cu el, i-au ucis și i-au aruncat în mijlocul gropii. Dar s-au aflat între ei zece oameni care i-au zis lui Ismael: „Nu ne omorî, pentru că avem ascunse în câmp provizii de grâu și de orz și de untdelemn și de miere“. Și i-a lăsat și nu i-a ucis printre frații lor. Și groapa în care a aruncat Ismael toate trupurile moarte ale oamenilor pe care-i ucisese alături de Ghedalia era aceea pe care o făcuse împăratul Asa, de frica lui Baesa, împăratul lui Israel; pe aceasta, Ismael, fiul lui Netania, a umplut-o cu cei uciși.

Profețiile din Vechiul Testament se vor împlini în curând. A sosit timpul. Atunci vor năvăli peste pământ judecățile descrise în Apocalipsa și Mesia Își va prelua din nou relația cu poporul Său pământesc. Totuși, înainte de aceasta, poporul acesta va trece prin necazuri mari (Ieremia 30.7). Popoarele învecinate, ostile, devin din nou vii (Luca 13.28 și în continuare) și vor porni din nou împotriva poporului iudeilor, până când, în sfârșit, poporului Israel i se vor deschide ochii în cea mai mare luptă și Îl vor recunoaște pe Acela pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10; Ioan 19.37). Ei vor recunoaște că Acest Isus din Nazaret, pe care atunci L-au pironit pe cruce, stă acum în fața lor ca Mesia al lor (Zaharia 14.4,5). Aceasta va fi o bucurie! Cunoaștem această uimire, această fericire din istoria lui Iosif. Frații săi au stat muți înaintea sa, domnitorul lumii

(Geneza 45.15). Apoi, după ce Mesia îi va fi făcut pe toți vrăjmașii Săi așternut al picioarelor Sale (Evrei 10.13), va fi inaugurată o minunată Împărăție a păcii (Apocalipsa 20.2-7). La începutul acestei Împărății se va mai petrece o minune: cele zece seminții împrăștiate se vor întoarce în țară (Isaia 11.12; Ieremia 50.4,5). Știm din 2 Împărați 15-17 că au fost duși în robia asiriană din cauza păcatelor lor. Până astăzi nu s-au întors. De fapt, unde au rămas?

Dumnezeu îi va găsi. Chiar dacă noi astăzi avem puține puncte de reper despre unde sunt: ei vor ieși din ascunzătorile lor, din toate părțile pământului. Aceasta se va împlini în scurt timp. Totuși, vreau să vă divulg o particularitate a profeției biblice: înainte ca împlinirea definitivă a cuvintelor profetice să se realizeze, există foarte multe împliniri prealabile. Este ca o spirală. La început există cercuri mici, apoi mai mari, iar cercul cel mai de sus este mai mare și ultimul, acesta este ținta prezicerii, împlinirea. Dar între ele există împliniri parțiale, care arată asemănător cu împlinirea, dar care ca timp sunt situate înainte și au o dimensiune mai mică. Gândiți-vă numai la antihrist, care va veni mai târziu (1 Ioan 2.18; Apocalipsa 13.11), câți precursori a avut: Saul, conducătorul din Daniel 9.26, Irod, Iuda și mulți alții.

Și astfel cred că cei optzeci de pelerini din Ieremia 41.4 sunt un mic indiciu dat pentru israeliții care vor sta și ei mai târziu în cadru, dintr-odată și neașteptat. De unde vin acești optzeci de oameni? Clar, din Sihem, din Șilo și din Samaria. Dar trebuie să ne gândim că diferiți împărați din Asur au dus populația în robie deja cu mult timp înainte. Cu toate acestea, ei au fost aici dintr-odată. Și ei încă mai cred în Domnul Dumnezeu lor. Ei voiau, conform cu Neemia 10.35, să-și aducă aportul la casa lui Dumnezeu. Aceasta era frumos. Jertfe de sânge nu mai puteau să aducă, pentru că altarul nu mai exista, dar pentru aceasta au adus jertfe de mâncare și tămâie. Se vedea pe ei că le părea rău de distrugerea Templului (vezi nota de subsol de la versetul 5). Da, aceștia într-adevăr mai erau bărbați

pe care „i-a întristat Domnul în ziua mâniei Sale aprinse”, care încă mai observau ceva din durerea care venise peste Ierusalim (Plângerile lui Ieremia 1.12). Asemenea bărbați sinceri a căutat Ieremia pe vremea aceea. El și-a notat sentimentele în Plângerile lui. Aici sosesc ei. Aici „au plecat pe drumul lor”.

Firește că lunga ședere în diaspora n-a trecut pe lângă ei fără să lase urme, căci altfel ar fi știut că potrivit Deuteronom 14.1 n-au voie să-și facă tăieturi pe piele. Păgânismul a lăsat urme la ei. În plus, aceasta este și o avertizare pentru noi toți. Dacă nu mai profităm de părtășia cu Dumnezeu și cu poporul Său, atunci o luăm la vale. Atunci aruncăm ușor peste bord adevărurile credinței, care mai înainte ne-au fost scumpe și prețioase.

Acești optzeci de pelerini mai ajung acum și în capcana nelegiuitului Ismael. Și el este o imagine a antihristului ticălos care apare mai târziu. El omoară riguros șaptezeci dintre acești bărbați onești și îi mai aruncă și în groapă, astfel încât mai și face necomestibilă apa din cetate. Un bărbat cu adevărat diabolic, care în afară de aceasta avea o preferință pentru bani (ca Iuda mai târziu), pentru că a cruțat zece bărbați dintre ei, care îi oferă în perspectivă provizii ascunse, ca dar.

Tot aceasta va fi istoria celor zece seminții „pierdute”. În drum spre Ierusalim vor fi „bătuți ca grânele” (Ieremia 27.12-13; Ezechiel 20.35-38); vor ajunge „în pustia popoarelor”, dar în cele din urmă totuși va ajunge o rămășiță în cetatea Ierusalim și va locui acolo în pace.

Dumnezeu ajunge la țintă cu poporul Său. Chiar dacă trebuie să se treacă prin exerciții și ispite, rezultatul este: „ca să-ți faci bine la sfârșit” (Deuteronomul 8.16). Aceasta este valabil și spre mângâierea ta, și a mea.

Deci, ochii noștri pot să fie îndreptați nerăbdători spre Palestina. În ultimii ani deja au sosit acolo câțiva israelieni din țări îndepărtate. Au venit din India, din Etiopia, din China și au știut chiar să indice seminția provenienței lor. Observăm, deci, că în vremea noastră „oasele devin vii” (Ezechiel 37.5), cele care au stat sute de ani nemișcate în țărână. Suntem foarte aproape de aceste evenimente mari și fiecare dintre noi să se întrebe unde duce drumul său. Dumnezeu va pune cândva totul în lumina corectă.

Până atunci putem să ne dăm cu presupusul mai departe despre cele zece seminții, de unde vor veni în sfârșit. Oare sunt indienii, a căror scriere este apropiată de cea ebraică sau poate japonezii, pe care i-a vizitat Marco Polo și pe baza studiilor faciale au stabilit asemănări cu ei? Noi încă ne vom mai mira, dar și mai mult se vor mira semințiile afectate. Atunci vor intona cântările treptelor pe drumul lor de întors acasă. „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei care visează. Atunci gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie. Atunci se spunea printre națiuni: «Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!» Domnul a făcut lucruri mari pentru noi: suntem bucuroși”. (Psalmul 126.1-3).



## Eubul și Pudens și Linus și Claudia și toți frații

**2 Timotei 4.21:** Străduiește-te să vii înainte de iarnă. Te salută Eubul și Pudens și Linus și Claudia și toți frații.

Apostolul Pavel este foarte aproape de moartea sa. În ultima sa epistolă, în ultimul capitol, el avertizează despre persoanele care se întorc de la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și se întorc spre basme, adică le născocesc singuri (2 Timotei 4.3b-4). El n-a trebuit să aștepte mult, pentru că penultimul său verset, pe care l-a scris în viața sa (versetul 21), a oferit suficient material pentru poezie și proză.

Dintre toate persoanele care sunt amintite numai o dată în Scriptură, cel mai interesant pentru cititorul englez este Pudens. În jurul său se țin multe povești. Din istorie știm că fiica lui Caractacus a fost adoptată de împăratul roman, Claudius, și de atunci a chemat-o Claudia. Vicleanul poet, Marital, cântă cu mare rafinament nunta ei cu Pudens. Într-o altă poezie cântă nașterea fiicei ei, Pudentina, și pe lângă aceasta, el îl numește pe soțul ei „sanct” (sfânt), probabil pentru a sugera că a devenit creștin. Pudens a întâlnit-o pe Claudia prima dată în Chichester (Anglia), unde o inscripție pomenește dedicarea sa templului lui Neptun și a Minervei. Casa lui din Roma, se presupune în continuare, că a devenit un loc de întâlnire pentru creștini. Acolo este astăzi biserica St. Pudentiana. Și pentru a completa problema, Clemens din Roma mai susținea că Linus era fratele (sau fiul) lui Claudia. Atât de la poetul monden, Martial.

Știm de la Irenaeus (180 după Hristos), că el l-a descris pe Linus ca fiind primul papă. Se spune că el ar fi fost ordonat de Petru și de Pavel ca primul episcop al Romei, și urmaș al lui Petru. Același lucru spun și Eusebius și Theodoret și alții.

Dar mulți au contestat aceste versiuni și le-au respins cu mâna stângă, dar sunt bucuroși că există frați ca W. Kelly și J.N. Darby, care au dezaprobat aceste afirmații. Ei au scos la lumină erori fundamentale în privința „Sfântul Scaun”.

Pe Eubulus, primul din șirul celor care salută, poezii și istoricii l-au cruțat mărinimos. Dar Martial n-a văzut că apostolul l-a amintit pe Linus între Pudens și Claudia, presupușii soți? Imaginați-vă că ar fi plasat în versetul 19, între Priscila și Acuila? Soții trebuie să stea întotdeauna împreună. În al doilea rând, un alt poet, (Spaniard), scrie mereu despre un Pudens, o Claudia și un Linus. Aceste nume apăreau pe atunci mai frecvent, chiar dacă dau impresia la legătura cu persoanele numite în versetul 21. Dar apostolul vorbește despre creștini, iar Martial scrie despre persoane mondene, care n-au depus niciodată o mărturie despre filiația la Dumnezeu, chiar dacă i-a „sanționat” cu cuvântul „sanct”. În plus, Martial a venit la Roma cu doi ani înainte de moartea apostolului Pavel, iar înscrisurile sale datează dintr-o vreme mult mai târzie, când Pudens al său și Claudia sa încă mai erau păgâni.

Acum să ne întoarcem la Linus, presupusul urmaș al lui Petru. Atunci de ce nu-l menționează apostolul Pavel pe Petru, care, după istoriografia lui Eubulus, deținea deja de 25 de ani episcopia aici, în Roma? Credem noi, într-adevăr, că Petru ar fi putut să fie la Roma când apostolul Pavel a avut prima sa apărare și „nimeni n-a stat cu el” (2 Timotei 4.16)? Căci apostolul scrie în versetul 11: „Numai Luca este cu mine”. Unde să fi fost Petru? Nu, adunarea din Roma n-a fost ridicată pe baza apostolilor, ca, de exemplu, Corint, ci în ziua Cincizecimii, oamenii din Roma care au fost la Ierusalim (Faptele apostolilor 2.10), au dus Evanghelia în Italia. Apostolul le-a scris totuși o epistolă amănunțită romanilor. Oare unde rămâne numele lui Petru în lista din capitolul 16? Petru era apostolul circumciziei (Galateni 2.7), iar noi nu știm decât că el a stat în est de Iudeea (1 Petru 5.13), și nu în vest. Pavel însuși scrie

în Romani 15.20, că el nu vrea să călătorească în ținuturile unde era deja cunoscută Evanghelia. Atunci nu și-ar fi putut alege Roma (Romani 1.15; 15.32). Nu, probabil că Roma a fost numai localitatea unde Petru, în cele din urmă, a trebuit să-și dea viața pentru Domnul său (Ioan 19.21), atunci cu atât mai puțin să devină episcop aici sau să aleagă împreună cu Pavel un Linus ca succesor, ceea ce este, în plus, contestat chiar și de benedictini. Chiar și constituția apostolică datează un posibil episcopat al lui Linus mult mai devreme.

Deci, după aceste explicații temeinice ale Scripturii, eu nu pot să accept că frații amintiți și sora Claudia au ocupat asemenea poziții înalte în Roma. Mai degrabă contrariul. Ei au avut curajul să-l viziteze și să-l încurajeze pe apostol. Doar era foarte aproape de condamnarea sa și era riscant să te așezi de partea sa. Dar câțiva tot au făcut-o. Ei știau că-i scrie lui Timotei. Dumnezeu i-a notat pe nume, fără rang. Odată este în prima poziție Priscila (versetul 19), soția lui Acuila, altă dată este Claudia după frați (versetul 21b). Dumnezeu este drept, El ține totul în echilibru. Nimeni nu este favorizat, nimeni nu este defavorizat. La Dumnezeu nu există un sistem de cote. Acești frați și surori l-au sprijinit pe apostol. Uimitor că printre ei a fost și o singură soră. „Și toți frații”, scrie Pavel. El nu le reproșează că nu l-au vizitat mai des. El are înțelegere pentru ei și îi include și pe ei în epistola sa.

Este interesant că tocmai fratele Pudens are un nume așa de frumos: timid. Lumea a vrut să facă mult din el, și totuși, stă fără mari ornamente în enumerarea apostolului. Un frate între frați. Poate că vom afla cândva, la scaunul de judecată, ceva mai amănunțit despre el.

Până atunci rămâne un Pudens modest. „Evlavia este un mare câștig” (1 Timotei 6.6). Aceasta o știa și micuțul crin care stătea în grădina împăratului. Într-o dimineață, împăratul a mers așa, prin

grădină, și a văzut cum toți copacii privesc trist înainte. Stejarul voia să posede haina permanent verde a cedrului. Cedrul tânjea după rodul viței. Aceasta, la rândul ei, credea că are fructe prea mici. Mușcata invidia întreaga splendoare a culorii trandafirului. Și astfel, împăratul a mers mai departe, până când a descoperit micul crin, care l-a privit așa de strălucitor. „Tu ești singura plantă care este bucuroasă și fericită. Cum vine aceasta?” „Da, domnul meu, împărate, tu ai sădit plantele în grădină pentru că ai avut nevoie de ele. Dar eu sunt mic și tu ai pus preț numai pe prezența mea. De aceea vreau să înfloresc atât de bine cât se poate.”

## Harbona

**Estera 7.9:** Și Harbona, unul dintre fameni, a zis în fața împăratului: „Iată și lemnul înalt de cincizeci de coți, pe care l-a făcut Haman pentru Mardoheu, cel care a vorbit spre bine pentru împărat, stă în casa lui Haman“. Și împăratul a zis: „Spânzurați-l pe el!”

Uneori durează mult până suntem pregătiți să dăm cărțile pe față. Viața este complicată destul. De ce s-o îngreunăm intenționat? Harbona, funcționarul curții împăratului Ahașveroș, a fost un asemenea artist tăcut. Motoul său: Să vezi mult, dar să nu fii văzut. Și el văzuse multe la curte, în cetatea Susa. Firește că el trebuia întotdeauna să susțină frumos părerea împăratului. Aceasta era datoria sa. Dar el dispunea și de informații pe care, din motive tactice, prefera să le păstreze pentru sine. El îl cunoștea totuși pe omul care ședea la poartă și care nu voia să-și plece genunchii înaintea lui Haman. El a văzut, de asemenea, că Haman a ridicat un stâlp înalt în grădina sa. De acesta voia să-l spânzure pe Mardoheu, iudeul. Harbona a tăcut în privința aceasta.

Harbona a tăcut până când, în sfârșit, împăratul însuși l-a demască pe acest Haman ca înșelător și mincinos. Harbona, aceasta a durat prea mult timp. Doar cunoștea de ani îndelungați sinceritatea și bunătatea lui Mardoheu, doar a văzut cum a zădărnicit planul celor doi funcționari ai curții, Bigtan și Tereș (Estera 2.21-23). De ce n-a pus el o vorbă bună la împărat pentru acest Mardoheu? Capul lui ar fi trebuit să se roșească atunci când împăratul, după mult timp, a pus întrebarea: „Ce onoare și ce mărire i s-au făcut lui Mardoheu pentru aceasta?” (Estera 6.3). Neîndoielnic, Harbona a stat prea mult timp de partea lui Haman (Estera 6.14).

Ar trebui din când în când să ne punem critic întrebarea: Cât timp lăsăm lumea în nedumerire asupra credinței noastre? La mine durează, în orice caz, foarte mult timp până reușesc să rostesc cu buzele: „Eu îi aparțin Domnului Isus.” Din nefericire, de multe ori ștergem chiar mărturia prin comportament și îmbrăcăminte, care sunt adaptate tendinței generale a acestei lumi.

Și totuși, la Harbona a venit clipa când a pășit curajos în față. Cine nu-și amintește de Iosif din Arimateea și de Nicodim (Ioan 19.38-42)? Dar când au apărut, nimic nu i-a mai reținut. Este o bucurie să-i privești. Același lucru este pentru Harbona. Semnul scurt pe care i-l dă aici împăratului este bine gândit și foarte potrivit. Este exact corespunzător căilor lui Dumnezeu, pe care merge El cu păcătosul. Haman a pus să se ridice un stâlp înalt de 25 de metri. Pe acesta trebuia să fie spânzurat Mardoheu. Dar Haman însuși și-a găsit aici sfârșitul. Harbona și-a dat seama. Acesta era exact locul căruia îi aparținea Haman.

„Națiunile s-au scufundat în groapa pe care au făcut-o; piciorul lor s-a prins în cursa pe care au ascuns-o” (Psalmul 9.15). Este foarte penibil dacă vedem că noi cădem tocmai acolo unde am dat altora învățături. Pe scurt, Dumnezeu va întoarce cândva roata. Atunci satan, care i-a pregătit Domnului o asemenea rușine la cruce, va fi aruncat el însuși în veșnica pustietate departe de Dumnezeu, în „iazul care arde cu foc și cu pucioasă” (Apocalipsa 20.10). Acest foc veșnic este deja pregătit (Matei 25.41), exact cum era deja ridicat stâlpul în grădina lui Haman. Noi știm aceasta și nu avem voie s-o trecem sub tăcere.

Deosebirea este numai că Mântuitorul nostru a atârnat pe cruce în adevăratul sens al cuvântului. Aici n-a existat altă soluție, dacă păcatul trebuia ispășit. Dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că satan își are în veci locul în iazul de foc.

Să învățăm din această întâmplare să fim atenți când îi condamnăm pe alții. De prea multe ori s-a întâmplat că Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a întors roata. Ferice de cel care stă atunci de partea corectă! Harbona a avut o judecată clară. El a înțeles gândurile lui Dumnezeu.

Pe vremea prigonirii hughenotilor, în Franța a avut loc o întâmplare asemănătoare. Henric al II-lea a trăit cu soția sa, Caterina de Medici, timp de unsprezece ani peste posibilitățile sale. Poporul a sărăcit în timpul acesta. Exact în ziua unei nunți duble (a surorii și a fiicei sale) s-a petrecut un accident tragic, care l-a costat viața. Următorul rege, Francisc al II-lea, care o avea de soție pe Maria Stuart, stătea mai departe sub influența mamei sale și în vremea aceasta au ieșit la lumina zilei în mod deschis conflictele cu protestanții, cu hughenotii. Ludovic de Bourbon, prințul de Condé și fratele său, Anton, soțul lui Jeanne d'Albret au avut o situație extrem de dificilă pentru că făceau parte dintre hughenoți. Au fost chemați să vină la Orleans ca să semneze un formular prin care trebuiau să renunțe la credința lor. La sosirea sa la Orleans, Ludovic a fost imediat arestat, Anton a primit arest la domiciliu. Dacă nu vor semna hârtiile, consecința era pedeapsa cu moartea. Crăciunul a fost numit ca ultima dată. – Exact așa avea și Haman în vedere o dată fixă pentru nimicirea iudeilor. – Interogatoriul lui Ludovic începuse deja, eșafodul a fost ridicat; și atunci a intervenit Dumnezeu. Francisc al II-lea s-a îmbolnăvit subit și a murit în 9 decembrie, înainte să mai fi fost semnat vreun document. Planul a eșuat și cei doi frați au fost salvați.

Nu toți copiii prigoniți ai lui Dumnezeu au avut parte de salvare; nici pe departe. Și totuși, afirmația lui Harbona rămâne în picioare. Lanțurile cu care ne-a legat satan (Evrei 2.15), acelea îi vor fi puse lui însuși în Apocalipsa 20.2 și apoi va fi aruncat în Adânc.

Harbona a arătat, simplu, spre stâlpul pe care Haman a poruncit să fie ridicat pentru Mardoheu. N-ar trebui să arătăm și noi la fel de liber spre crucea pe care a fost atârnat Domnul și Mântuitorul nostru? Mardoheu a fost cruțat atunci, dar Domnul Isus Hristos, nu. El a murit pentru păcatele tale și ale mele. Vrem să atragem atenția asupra acestei cruci; vrem să ne luăm acest curaj – ca Harbona.



## Cirus

**Isaia 44.28-45.1:** Zic despre Cyrus: „El este păstorul Meu și el Îmi va îndeplini toată plăcerea” și zic Ierusalimului: „Vei fi zidit!”, și templului: „Ți se va pune temelial!” „Așa zice Domnul către unșul Său, către Cyrus, a cărui dreaptă am ținut-o ca să supun națiunile înaintea lui; și voi dezlega coapsele împăraților, ca să deschid ușile înaintea lui și porțile să nu se închidă.”

**Estera 1.1 etc.:** Și a fost așa: În zilele lui Ahașveroș (acest Ahașveroș împărățea din India până în Etiopia peste o sută douăzeci și șapte de provincii).

**Daniel 1.21 etc.:** Și Daniel a fost acolo până în anul întâi al împăratului Cyrus.

Soarele răsare de la răsărit. Aceasta o știe orice copil. Dar te-a surprins vreodată că în Biblie: mântuirea, înțelepciunea, lumina și binecuvântarea ne vin tot din răsărit? Domnul Isus, conform cu Zaharia 14.4, va intra în Ierusalim tot din răsărit. El este numit în Maleahi 4.2 „Soarele dreptății” și va veni la poporul Său ca un fulger care se arată de la răsărit până la apus, cu mare putere și slavă, ca să-l mântuiască (Matei 24.27-30). Tot așa au venit și magii de la răsărit la Ierusalim (Matei 2.1-2), ca să-L întâmpine pe Împăratul iudeilor.

Isaia arată de la capitolul 40 până la 48 în nenumărate locuri spre un bărbat care este un model slab al acestui „Soare al dreptății cu vindecarea în aripile Lui” (Maleahi 4.2). Este Cyrus (adică „soare”), împăratul perșilor. Și el vine dinspre răsăritul soarelui (Isaia 41.2) și „ca pasărea răpitoare de la răsărit” (Isaia 46.11) va elibera poporul Israel din robia din Babilon.

Ciudat cum reușește Dumnezeu să facă aceasta! Întotdeauna când poporul Său s-a încurcat neajutorat în păcatele sale și a fost dus în

robie, atunci găsește Dumnezeu un drum drept ca să-l scoată din mizeria sa, un drum drept ca lumânarea, direct în libertate. Din sclavia din Egipt au fost „conduși pe o cale dreaptă, ca să ajungă într-o cetate de locuit” (Psalmul 107.7). Apoi, poporul a ajuns din nou în robie, cu chivotul legământului (1 Samuel 4.22; Psalmul 78.61) și Dumnezeu i-a scos din nou „Și vacile au mers drept înainte pe drum, pe drumul spre Bet-Șemeș: și nu s-au abătut nici la dreapta nici la stânga” (1 Samuel 6.12). Apoi a venit robia din Babilon. Ședeau lângă râurile Babilonului și plângeau, deznădăjduți, trădați și vânduți (Psalmul 137.1-3). Dar Dumnezeu găsește o cale. Ezra se roagă în capitolul 8.21 pentru „o cale dreaptă” din strămtorare, dar Dumnezeu pregătise deja o cale în pustie și netezise un drum în stepă (Isaia 40.3). El „netezise locurile înalte” și „făcuse căile drepte” (Isaia 45.2,13). Ale cui căi le netezise Dumnezeu? Da, aceasta este marea întrebare.

Era Cyrus, cel pe care El îl predestinase pentru această realizare minunată. Cu o sută cincizeci de ani înainte de nașterea sa a fost deja pomenit aici cu numele (Isaia 44.28; 45.1). Mai târziu, iudeii l-au făcut atent la acest pasaj și se spune că el a fost așa de impresionat de pasaj, încât a luat hotărârea și a dat poruncă să se construiască din nou casa lui Dumnezeu din Ierusalim (Ezra 5.13; 6.14).

Acest Cores sau Cyrus al II-lea (557- 530 înainte de Hristos) a fost unul dintre cei mai mari cuceritori ai lumii din toate timpurile. El poseda o bogăție nebănuită. Chiar și proverbialul Cresus din Lidia (capitala lui Sardes, Apocalipsa 3.1) a trebuit să i se supună. Dar de ce toată această bogăție? Pentru că așa a vrut Dumnezeu. Ea a fost destinată poporului Său (Isaia 45.14). Apoi a venit cucerirea Babilonului. Ah, cât s-au lăudat împărații Babilonului: „Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am construit eu pentru casa împărăției, prin tăria puterii mele și spre gloria măreției mele?” (Daniel 4.30). După aceasta a venit un glas din cer: „Ție ți se spune,

împărate Nebucadnețar: ți s-a luat împărăția!” (Daniel 4.31). Mai târziu, în capitolul 5.30, la fel: „În noaptea aceea, Belșatar, împăratul caldeenilor, a fost ucis.”

Da, Dumnezeu a pregătit un drum neted. Prin fortificația zidului Babilonului. Sute de uși de aramă au trebuit să fie sparte. Prin Eufrat: Cyrus secase fără multă vorbă acest fluviu imens (Isaia 43.16). În ciuda lipsei de vioiciune a poporului de a construi casa Domnului, pentru că aveau pretexte nesincere (Hagai 1.2). Dar Dumnezeu îi îndeamnă din nou. Chiar și în cer existau lupte primejdioase: puteri îngerești satanice (căpetenia împărăției Persiei) au luptat împotriva lui Mihail, căpetenia (Daniel 10.13,21a). Lupta a avut un rezultat în favoarea poporului lui Dumnezeu (Daniel 10.13b). Dumnezeu a luptat pentru ei, iar Cyrus a fost unealta în mâna Sa. Era vorba despre Dumnezeu și poporul Său. Firește că aceasta nu scrie în nicio carte de istorie. Acolo nu sunt amintite decât faptele mari ale lui Cyrus. Dar de paisprezece ori se spune în Isaia 45.1-7: „Eu, Domnul, am făcut”. Dumnezeu a condus totul așa, ca poporul Său să fie eliberat din Babilonul necurat (Isaia 52.11). Și anume, printr-un împărat păgân.

Un împărat păgân ca eliberator. Aceasta nu le putea intra iudeilor deloc în cap. N-ar fi putut să facă lucrul acesta și un al doilea Moise, unul de-al lor? Era onoarea lor (Isaia 45.9-13). Dar Dumnezeu spune oarecum: Nu vreau să aud nicio plângere. Nu contează cum vă place vouă. Lăsați aceasta în seama Mea! Dumnezeu Își caută singur oamenii. Aceasta n-au putut s-o înțeleagă iudeii nici atunci, în Faptele Apostolilor 4. Ucenicii se refereau mereu accentuat la Numele Isus din Nazaret. El era Mântuitorul, nimeni altul. Dumnezeu insistă la acest Nume: Isus. Și astăzi încă. „Și în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți”. (Faptele apostolilor 4.12): nici un Buddha, nici un Socrate, nici un Mahomed sau oricum s-ar numi toți. Și nici nu există alt leac decât crucea de

pe Golgota. Și felul lucrării de răscumpărare este obligatoriu: trebuia să curgă sânge; o jertfă nevinovată trebuia să fie adusă. Da, oamenii pot cât de mult să întrebe, să-și dea cu presupusul, să se îndoiască. Aceasta este calea directă și dreaptă a lui Dumnezeu din hățișul păcatului la mântuire. Ioan Botezătorul trebuia să strige înaintea Domnului: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările!” (Marcu 1.3).

Și aceasta au trebuit iudeii s-o înghită atunci, în Babilon. Cyrus, persanul, trebuia să-i elibereze. Dumnezeu a vrut așa, și priviți ce model este acest bărbat al Mântuitorului Isus Hristos, care va salva poporul Israel în vremurile din urmă: Dumnezeu îl numește pe Cyrus „păstorul Meu” (Isaia 40.11; 44.28; vezi Zaharia 13.7), „omul planului Meu” (Isaia 46.11; Faptele apostolilor 2.23), „Acela pe care l-a iubit Domnul va împlini plăcerea Lui, ... Eu l-am chemat” (Isaia 48.14-15). Acestea sunt toate referirile la adevăratul Salvator al poporului Său: Isus Hristos.

Dumnezeu a mai adresat un cuvânt personal către acest bărbat păgân, Cyrus. Să știe că marea bogăție pe care a agonisit-o vine de la Dumnezeu. Pe El trebuie să-L recunoască în spatele ei (Isaia 45.3). De asemenea, el trebuia să spună adio celor două puteri independente din serviciul divin persan, luminii și întunericului. Lumina era pentru bine, întunericul era pentru judecată. „Nu”, spune Domnul în capitolul 45.7: „Cel care întocmesc lumina și creez întunericul, care fac pacea și creez nenorocirea; Eu, Domnul, fac toate acestea.” Recunoaște-Mă în toate aceste lucruri.

Aceasta este învățătura pentru noi toți. Dumnezeu poate să înfăptuiască puternice lucrări minunate și El folosește pentru ele oameni ca Cyrus. Dar în spatele tuturor lucrurilor vrem să-L vedem pe Acela care spune în versetul 7: „Eu, Domnul, fac toate acestea”.

## Elima

**Faptele apostolilor 13.6-12:** Și, după ce au străbătut toată insula până la Pafos, au găsit un om, un magician, un fals profet, un iudeu, al cărui nume era Bar-Isus, care era împreună cu proconsulul Sergius Paulus, un om inteligent. Acesta, chemând la sine pe Barnaba și pe Saul, a dorit să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Dar Elima, magicianul (pentru că așa se traduce numele lui), li se împotriva, căutând să-l întoarcă pe proconsul de la credință. Dar Saul, care este și Pavel, fiind plin de Duh Sfânt și privindu-l țintă, a spus: „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiu al diavolului, vrăjmaș al oricărei dreptăți, nu încetezi să strâmbi căile drepte ale Domnului? Și acum, iată, mâna Domnului este asupra ta și vei fi orb, nevăzând soarele până la un timp“. Și îndată au căzut peste el ceață și întuneric și, bâjbâind, căuta pe cineva care să-l ducă de mână. Atunci proconsulul, văzând ce se întâmplase, a crezut, fiind uimit de învățătura Domnului.

Acestea au fost primele zile în slujba pentru Domnul său. Saul tocmai fusese chemat de Domnul Însuși, împreună cu Barnaba, la lucrarea Evangheliei. Frații din Antiohia le-au dat drumul (Faptele apostolilor 13.3). Prima oprire a călătoriei lor misionare este patria lui Brnaba: Cipru. Ei au străbătut insula de-a curmezișul și deodată vine prima probă de foc. Vrăjmașul lovește. El vrea să-l facă pe Saul imediat inofensiv. Omul trebuie să fie intimidat, și chiar imediat, de la început. Satan recurge la artileria grea. Încă nu auzim că cineva a venit la credință. „Împotriviți-vă începuturilor!” Așa sună motoul său.

Elima, vrăjitorul, este unealta în mâna diavolului. Bine camuflat cu numele de Bar-Isus, el își face apariția ca profet; are și succes cu vrăjitoria sa. O, groază! Oare Pavel i-a înțeles intențiile? El însuși

doar este încă un copil în slujba pentru Domnul său. Bar-Isus este un iudeu, deci nu un om neinstruit. El se descurcă în învățătura strămoșilor. El poate să enumere un șir de privilegii (Romani 9.4-5) și-l ține foarte frumos în șah pe proconsulul Sergius Paulus, cel mai bun de pe toată insula. S-a încuibat la el și nu va renunța așa de simplu la el.

Începe lupta. Lumina contra întunericului. „Dar Elima, magicianul (pentru că așa se traduce numele lui), li se împotriva, căutând să-l întoarcă pe proconsul de la credință” (versetul 8). În acest bărbat se formează toată tabăra armatei diavolului. „Dar Saul, care este și Pavel, fiind plin de Duh Sfânt și privindu-l țintă” (versetul 9). Aceasta este partea opusă: Dar Elima ... Dar Saul. Numele lui Elima este curată nălucire. Firește că el și-a procurat singur acest nume. El înseamnă „cel înțelept” și se trage din titlul turcesc „Ulemath”. Sper că Saul a înțeles toate acestea. Așa a făcut. Pentru că el este umplut cu Duhul Sfânt. Special pentru această luptă. Acum este vorba: totul sau nimic! „Saul îl privește țintă.” Aș fi vrut să văd privirea aceea. În definitiv, Saul nu era un oarecare (Filipeni 3.5-6). Domnul l-a ales pe omul acesta cu prevedere înțeleaptă. Focul său de mai înainte curge acum în canale divine, are, deci, nesfârșit mai multă putere. „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiu al diavolului, vrăjmaș al oricărei dreptăți, nu încetezi să strâmbi căile drepte ale Domnului?”

Elima este dezarmat, demascat, ba chiar aproape făcut ridicol. De unde: Bar-Isus. El este un fiu al diavolului, un antihrist, un profet fals (1 Ioan 3.10; 4.1-4; Apocalipsa 19.20), care „strâmbă căile drepte ale Domnului” (versetul 10b). Elima cunoștea calea dreaptă a Domnului. În Faptele apostolilor ea este numită simplu „calea” (Faptele apostolilor 9.2; 19.23; 24.22). El voia să sucească această cale, ca proconsulul să nu poată s-o recunoască. Elima seamănă cu drumețul care la o răscruce și-a aruncat bastonul în aer, ca să afle pe care drum trebuia s-o apuce. L-a aruncat a doua oară, sus. Și

pentru a treia oară. Un alt drumet, care a observat aceasta, l-a întrebat: „De ce arunci mereu bastonul în aer?” „În felul acesta mi se indică direcția drumului”, a fost răspunsul. „Dar ai aruncat deja de trei ori bastonul în sus.” „Da, așa este, pentru că bastonul a indicat mereu direcția pe care eu nu vreau s-o apuc.”

Nu, Elima nu s-a rugat ca David în Psalmul 5.9: „Netezește calea Ta înaintea mea!” El nu voia să aibă nimic de-a face cu calea lui Dumnezeu. Domnul Isus este calea, adevărul și viața. Elima încă îi mai reținea și pe alții de la această cale. Aceasta făcea problema deosebit de gravă. Domnul Isus n-a spus niciodată cuvinte dure și supărătoare unui simplu păcătos. El îi câștiga cu dragoste. Dar când cineva a dus conștient poporul în rătăcire, atunci a trebuit să rostească un „Vai de voi!” Aici, Saul a rostit acest cuvânt asupra lui Elima.

Saul a pășit spre el cu mare putere. El a orbit și bâjbâia în jur, astfel că acum nu mai putea să recunoască deloc calea dreaptă. În definitiv, era în joc mântuirea proconsulului. De aceea a trebuit Saul să se poarte așa de dur. Această biruință asupra puterii diavolului a fost foarte hotărâtoare chiar și pentru Saul. De acum înainte l-a chemat Pavel, iar apostolia sa a fost temeinic confirmată în Pafos. De acum, ordinea nu mai era Barnaba și Saul, ci Pavel și Barnaba. Marele apostol al națiunilor trecuse proba de foc. Totuși, împotrivirea din partea iudeilor rămânea.

Elima înfățișează de-a dreptul, ca să zicem așa, poporul iudeu. Ei sunt din fire mult mai strâns legați de Domnul Isus decât neamurile; ei se numesc toți Bar-Isus. Dar lăuntric sunt foarte îndepărtați de El. Ei sunt în slujba diavolului. Exact așa cum a vrut să-l rețină pe proconsulul păgân de la credință, tot așa se împotriveau iudeii în fiecare cetate europeană vestii bune a Evangheliei. Ei înșiși nu voiau să accepte Evanghelia, dar în același timp închideau accesul tuturor celor care voiau să accepte cu plăcere cuvântul crucii. Ei

ardeau de invidie (Faptele apostolilor 13.45; Romani 11.11), își aruncau hainele și aruncau cu praf în aer (Faptele apostolilor 22.23). De aceea, ei sunt orbi și împietriți (Romani 11.25) și un văl zace pe inima lor (2 Corinteni 3.15). Dar Dumnezeu păstrează făgăduințele Sale față de acest popor. Elima urma să nu mai vadă soarele „până la un timp”. Dar timpul este limitat. Iudeii încă mai bâjbâie pe întuneric. Dar curând le va răsări Soarele (Maleahi 4.2). Atunci vor fi fost destul timp în căutarea unei călăuze pentru orbi. Atunci vor fi găsit mâna; în orice caz, rămășița. Și li se vor deschide ochii, astfel încât Îl vor recunoaște pe Acela pe care L-au străpuns. (Zaharia 12.10). Dar între timp vin neamurile la credință. Proconsulul, acest bărbat inteligent, a găsit calea dreaptă spre Domnul. Credința lui nu s-a lăsat derutată de vrăjitoria diavolului. El s-a hotărât corect: pentru Mântuitorul Isus Hristos.



## Matia

**Faptele apostolilor 1.15-26:** Și, în zilele acelea, Petru, ridicându-se în mijlocul fraților (și mulțimea celor adunați era de aproape o sută douăzeci), a spus: „Fraților, trebuia să se împlinescă Scriptura pe care Duhul Sfânt a spus-o mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a devenit călăuză celor care l-au prins pe Isus, pentru că el era numărat între noi și a luat sorțul slujbei acesteia. Deci, în adevăr, acesta a dobândit un ogor din plata nelegiurii și, căzând cu capul în jos, a plesnit prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele. Și lucrul acesta a ajuns cunoscut tuturor locuitorilor din Ierusalim, astfel că ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică „Ogorul sângelui”. Pentru că în Cartea Psalmilor este scris: «Locuința lui să ajungă pustie și să nu fie locuitor în ea» și: «Slujba lui de supraveghetor s-o ia altul». Deci trebuie ca, unul dintre bărbații care au mers împreună cu noi în tot timpul în care Domnul Isus intra și ieșea între noi, începând de la botezul lui Ioan până în ziua când a fost înălțat de la noi, unul dintre aceștia să fie împreună cu noi martor al învierii Lui”. Și au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis Iust, și pe Matia. Și s-au rugat și au spus: „Tu, Doamne, cunoscător al inimilor tuturor, arată pe care dintre aceștia doi l-ai ales ca să primească sorțul acestei slujbe și al apostoliei de la care Iuda s-a abătut, ca să meargă la locul lui”. Și au tras la sorți pentru ei; și sorțul a căzut pe Matia și a fost numărat cu cei unsprezece apostoli.

Un locotenent-colonel pășește în fața companiei sale cu întrebarea: „Există printre voi un croitor?” Trei soldați au pășit în față. Apoi, când a vrut să-i pună să-i facă o mică modificare la uniforma sa, cei trei s-au întors din nou, cât mai repede, în front. Ei doar se numeau așa, dar nu exercitau profesia.

Așa a fost cu Iuda, fiul lui Iscariot. El a fost, într-adevăr, numărat între apostoli (Faptele apostolilor 1.17), chiar a făcut semne și minuni, dar s-a abătut de la apostolie (Faptele apostolilor 1.25); la urma urmei, n-a fost un ucenic adevărat al Domnului. Aceasta n-a depins de Domnul Isus, care l-a ales, ci a depins de el însuși. El s-a pus în slujba diavolului și a păcătuit.

Prin aceasta s-a creat un gol între apostoli; trebuiau să fie în continuare doisprezece ucenici; doisprezece este numărul administrării omenești pe pământ. Lucrul acesta este exprimat și la cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19.28; Apocalipsa 19.12,14). Acest număr trebuia să fie din nou umplut și eu mă mir că Petru a recunoscut aceasta așa de limpede din cei doi psalmi. Ce bine că Domnul Isus, puțin înainte de răpirea Sa, „le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile (Luca 24.45). El Însuși, marele model pentru ucenicii Săi, a pus un asemenea preț pe aceea, ca Scripturile să fie împlinite (vezi Ioan 19.24,28). Petru a recunoscut bine acest lucru, și într-adevăr, cuvântările sale de mai târziu sunt foarte pline de citate din Vechiul Testament.

De aceea nu pot să înțeleg că unii comentatori cunoscuți ai Sfintei Scripturi pun la îndoială alegerea lui Matia ca al doisprezecelea apostol, mai ale că Duhul lui Dumnezeu o confirmă totuși de mai multe ori în decursul de mai târziu al Faptelor apostolilor (2.14,43; 4.33; 6.2).

Nici apostolul Pavel nu putea să umple golul, pentru că, în primul rând, nu îndeplinea condițiile puse în versetele 21 și 22, iar în al doilea rând, el era totuși un martor al Domnului glorificat în cer (Faptele apostolilor 22.8,14,15) și el spune explicit în 2 Corinteni 5.16 că el „nu-L mai cunoaște pe Hristos potrivit cărnii”.

Și actul trasului la sorți. din versetul 26, a fost atacat. Dar să avem în vedere că încă nu locuia pe pământ Duhul Sfânt, care a dat mai

târziu îndrumări divine (vezi, de exemplu: Faptele apostolilor 13.2; 15.18). Aici, în Faptele apostolilor 1, suntem încă pe teren iudaic (Leviticul 16.8; Iosua 18.6 și altele). Este, de asemenea, ultima dată când a fost aruncat sorțul, pentru că mai târziu, Duhul Sfânt îi va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16.13).

Îmi pare rău pentru acest Matia, că este respins de așa de mulți comentatori ai Scripturii, cu toate că este ales de Domnul Însuși – exact ca și ceilalți apostoli (Luca 6.12-16), cu toate că și el a făcut totuși semne și minuni (Faptele apostolilor 2.43) și depunea mărturie cu mare putere despre învierea Domnului. Lucrul acesta i-a dus pe el și pe ceilalți apostoli la închisoare (Faptele apostolilor 5.18). Ce le-a prezis Domnul atunci ucenicilor, în Matei 10.17, se împlinește acum: suferință, ocară, prigoană. Și Matia est împreună cu ei. El, care, ca să zicem așa, a trăit trei ani și jumătate în umbra celor doisprezece apostoli, care a trebuit să se lipsească de cea mai intimă comuniune cu Domnul, dar a mers întotdeauna cu ei, împarte acum cu apostolii soarta neplăcută. Neplăcută? Da, exterioară, desigur, dar lăuntric, inima lui Matia se va fi bucurat mult „că a fost socotit vrednic să fie disprețuit pentru Numele Lui” (Faptele apostolilor 5.41).

Îi facem o nedreptate lui Matia dacă suntem de părere că: „Ah, el nu se mai întâlnește în Faptele apostolilor și în afară de aceasta, administrarea iudaică va fi, mai devreme sau mai târziu, înlocuită de vremea creștină a harului.” Atunci trebuie să ne gândim că și alți apostoli n-au ieșit personal în evidență; și toți cei doisprezece apostoli constituie celula germinativă pentru răspândirea Evangheliei, așa a rânduit Domnul puțin înainte de răpirea Sa (Faptele apostolilor 1.8). „Mântuirea vine de la iudei”, aceasta nu avem voie s-o uităm. Și acest Matia n-a fost nici el un fiecine. În fond, n-au fost decât doi care au îndeplinit condițiile cerute; nu o sută, nu zece: doi.

Și noi putem să citim condițiile pe care trebuia să le îndeplinească un supraveghetor (funcția de apostol era o funcție de supraveghetor, Faptele apostolilor 1.20): „Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeți capabil să învețe pe alții, și așa mai departe.” În Tit 1.7 și în continuare mai sunt enumerate și alte însușiri. Eu cred că Matia corespunde. Oare de ce? Pentru că aceasta mărturisește despre o mare putere lăuntrică de credință, dacă un om, de la începutul carierei publice a Domnului, până la sfârșitul Său amar pe cruce - și chiar dincolo de ea – Îi rămâne loial. N-au trebuit uceniciei mereu să fie educați, învățați, îndemnați, muștrați? Așa este. La urmă, toți L-au părăsit pe Domnul și au fugit (Matei 26.56). Dar Domnul a mers după ei, i-a căutat și i-a găsit (Ioan 21.5).

Dar ce este cu Matia? El este atras mereu spre Domnul, chiar dacă nu face parte din cercul mai restrâns al apostolilor. El a venit singur. El are interes. Domnul a văzut lucrul acesta; și l-a răsplătit. Matia face parte dintre ultimii, care vor fi primii (Matei 19.30; 20.16). Domnul Isus are o părere foarte bună despre acești oameni. Matia n-a întrebat: „Doamne, noi am lăsat toate și Te-am urmat; ce va fi deci cu noi?” (Matei 19.27). Eu am impresia că pentru el contează mai mult Domnul Însuși. El a lăsat: case, frați, tată și mamă (Matei 19.29) de dragul Numelui Său, căci el a mers cu ei în toată vremea în care Domnul Isus intra și ieșea (Faptele apostolilor 1.21).

De aceea va ședea Matia pe un tron și va judeca semințiile lui Israel (Matei 19.28). – De aceea va fi scris și numele Matia pe temeliiile zidului Ierusalimului (Apocalipsa 21.14). El va face parte dintre cei douăzeci și patru de bătrâni din Apocalipsa 4.4 etc., reprezentanții administrării vechi (gândește-te la cele douăsprezece seminții ale lui Israel) și a celei noi (gândește-te la cei doisprezece apostoli), pentru că noi, credincioșii din timpul harului, noi suntem „zidiți pe temelia apostolilor ...” (Efeseni 2.20).

Vezi tu că este necesar ca Matia să umple golul lăsat de Iuda Iscarioteanul. Mai târziu, Dumnezeu va lua din nou legătura cu rămășița iudaică și atunci va ajunge și Matia la dreptul său deplin. Sau crezi tu că Domnul îi trece cu vederea pe oamenii liniștiți din țară (Psalmul 35.20)? Consolează-te pentru acest Matia. Locul lângă ceilalți apostoli în Împărăția păcii îi este asigurat. Scriptura confirmă lucrul acesta.

## Cei șaptezeci

### Luca 10

Îngâmfwarea și egoismul sunt cei mai răi vrăjmași pentru un lucrător în via Domnului. De aceea așază Domnul în Luca 9.48 un copilaș în fața ucenicilor și spune: „Cine este mai mic între voi toți acela este mare”. În versetul următor, ucenicii se miră de cineva care făcea ceva bun, și totuși nu aparținea cercului mic al celor doisprezece. Și acest egoism trebuie să-l dojenească Domnul. Doar câteva versete mai departe (Luca 9.54) își dau aere de judecător asupra altora și vor să folosească judecata. Domnul Isus trebuie să-i mustre din nou. Nu este întâmplător că în continuare, în Luca 10, El cheamă șaptezeci de ucenici și îi trimite în secerișul Său. Aceeași lecție a trebuit s-o învețe deja Moise în Numeri 11. Nici noi nu putem și nu avem voie să ne permitem în ziua de astăzi să-i judecăm pe cei care stau în slujba Evangheliei. Domnul nu are nevoie de nimeni dintre noi. Dacă eșuăm, atunci îi ia pe alții.

În acest moment din evangheliei, Domnul este deja respins de poporul Său în cea mai mare parte. „El Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9.51), adică crucea stă înaintea privirilor Sale. Și este timpul ca Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu să fie propovăduită. Secerișul este mare, există mulți oameni care sunt pregătiți să-L accepte. Dar Domnul știe și că contrastele dintre lumină și întuneric devin mai pronunțate. Oamenii nu mai sunt neutri. Ei nu se mai gândesc dacă să-L accepte pe Domnul sau nu; ei Îl urăsc, ba chiar Îl combat deja.

Nu este așa, că s-au amestecat câțiva lupi printre oi, ci ucenicii au fost trimiși pentru a scoate câteva oi din marea haită a lupilor (versetul 3). Timpul fuge. Cei șaptezeci de ucenici, care au fost trimiși doi câte doi, - poate au fost printre ei și Matia și Iosif

(Faptele apostolilor 1.23), - nu trebuiau să țină discursuri lungi, ci trebuiau să aibă un fler bun, să simtă dacă în casa respectivă există „un fiul al păcii” (versetul 6), căruia trebuie să-i ducă vestea bună.

Ucenicii trebuiau să propovăduiască vestea limpede și deslușit, dar nici s-o înceapă așa de stângaci ca acel evanghelist tânăr, care era în vizită la un țesător și n-a găsit nici un fir ca să lege o discuție. El a încercat de toate. De la lână a ajuns la oi și de la oi la turma lui Avraam. Tânărul bărbat a știut să relateze și că în Damasc, deja pe vremuri, a fost practică arta țesătoriei. În sfârșit, a ajuns la vacile lui faraon din Egipt. Dar tot nu voia să pornească nicio conversație cu țesătorul încâpățânat. El rămânea la munca sa și nu reacționa. S-a dus trist acasă și în cele din urmă a cerut un sfat de la un frate mai în vârstă: „N-ai voie să-i zăpăcești pe oameni cu Egiptul, cu Damascul și cu Avraam”, a spus el, „ci trebuie să ajungi la esența problemei, la Domnul Isus Hristos, care a murit pentru păcătoși, ca ei să ajungă în cer”.

Exact acesta a fost și mesajul celor șaptezeci de ucenici ai Domnului Isus, în satele și cetățile Israelului de atunci. Horazin și Betsaida (locul natal al lui Andrei, Petru și Filip) au văzut lucrări minunate de la Creatorul cerului și al pământului. Capernaum a fost înălțat până la cer (versetele 13 și 15): pentru că Isus din Nazaret a lucrat personal în aceste cetăți, le-a oferit mântuirea veșnică. Această veste a mântuirii și a păcii o propovăduiesc acum și cei șaptezeci de bărbați. Prin țară trece o chemare colosală după râvnita pace a sufletului. Dar mesajul s-a stins, a fost respins, astfel că Domnul a trebuit să spună că în ziua judecății va fi mai suportabil pentru cetățile distruse, Sodoma și Gomora, și pentru Tir și Sidon, decât pentru aceste sate. Tocmai pentru că L-au respins pe Domnul slavei. Acesta era adevărul. Oamenii de aici, din Israel, precis erau mai cumsecade și mai prietenoși decât compatrioții lor de atunci din Sidon și din Tir. Ce nărav, ce idolatrie exista în aceste cetăți, dar Sodoma și Gomora n-au văzut niciodată o asemenea mărturie a

cerului, ca, de exemplu, Capernaum. Și de aceea judecata lor este mai grea, mai dură.

Cei șaptezeci aveau un mesaj foarte puternic. Din nefericire, ei îl transmit numai insuficient. Ei se minunează de efectele exterioare. Demonii le erau supuși. Aceasta era impozant. Dar Domnul Isus îi ridică la un nivel mai înalt, la punctul esențial al mesajului lor. Este ca și cum El le-ar spune: „Știți, nu este vorba numai despre demonii de aici, de pe pământ, trebuie să vă uitați mai departe. Chiar și maimarele demonilor își va pierde locul în cer (Apocalipsa 12.9). Soarta sa este pecetluită. Pentru aceasta va fi partea voastră în cer. Astăzi deja pot fi scrise numele voastre acolo. Pentru aceasta să vă bucurați.”

Tocmai acum, în vremea respingerii Sale, Domnul le face cunoscute aceste adevăruri înalte ucenicilor Săi. În mod deosebit și evanghelistului Luca, care face introducerea în scrierile apostolului Pavel. Doar a fost un însoțitor de-a lungul a mulți ani al apostolului. De câte ori nu scrie el despre fiii acestei împărății cerești, o expresie tipică lui Pavel: „fii ai Celui Preaînalt” (Luca 6.35), „fii ai lui Dumnezeu, fii ai învierii” (Luca 20.36), „fiu al păcii” (Luca 10.6). Cerul face loc pentru un popor ceresc și acest popor este prezentat aici Tatălui și Fiului (Luca 10.22). Totul în acest capitol arată spre cer. „Se împlineau zilele înfățișării Sale” (adică în cer) (Luca 9.51). Despre lucrul acesta vorbește și „sfârșitul Lui, pe care avea să-l aibă în Ierusalim (Luca 9.31).

Este uimitor că tocmai Luca amintește pe lângă cei doisprezece apostoli și alți șaptezeci de martori care trebuie să răspândească Evanghelia? Dacă șaptezeci dintre acești bărbați erau deja pe atunci „puțini” lucrători în secerișul acestei țări mici, Israel, ce să spunem noi astăzi? Cât de mare este atunci secerișul astăzi? Clar, contururile dintre lumină și întuneric au devenit mai pronunțate, dar totuși încă există „miei în mijlocul lupilor (Luca 10.3). Chiar dacă



semnele și minunile nu mai însoțesc mesajul Evangheliei, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este complet, putem totuși să ducem mai departe munca acestor bărbați, ca să fie totuși bucurie în cer și bucurie pe pământ „când vreo oiță rătăcită se întoarce acasă la Domnul”.

## Un iudeu

**Ioan 3.25:** Dar a fost o discuție a ucenicilor lui Ioan cu un iudeu, despre curățire.

În Evanghelia după Ioan întâlnim adesea persoane care pun câte o întrebare. Din aceste întrebări rezultă discuții minunate de frumoase, care ne introduc în adevărurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt bucuroși că Nicodim L-a vizitat noaptea pe Domnul Isus și L-a bombardat cu întrebări. Și femeia de la fântâna lui Iacov a avut întrebările ei; ele au fost lămurite bucată cu bucată. Și încă cum! Întrebarea lui Toma a fost tratată amănunțit și la fel și cea a lui Filip (Ioan 14.5,8). Astfel, în Ioan 3.25 întâlnim pe acest iudeu, care pune întrebări subtile ucenicilor lui Ioan. Aici se spune, ce-i drept, că s-au iscat dispute, dar în alt loc, acest cuvânt este tradus cu „cercetare” (Faptele apostolilor 25.20). Să presupunem că nu s-a ajuns la ceartă.

Pot să-l înțeleg bine pe omul acesta. Întrebarea lui se referă la curățire, adică în acest caz, înlăturarea vinei și a păcatului. Iudeii aveau diferite spălări, care slujeau la curățire (Evrei 9.10,13). Și botezul făcea parte dintre acestea. Nu era nimic deosebit că Ioan boteza aici, la Iordan; nimeni nu se supăra pentru aceasta, nici măcar fariseii. Totuși, prin apariția sa și prin mesajul său, Ioan îi așeza pe oameni în lumina lui Dumnezeu. Cine simțea că mărturia lui se referă la el și-și mărturisea păcatele, se lăsa botezat (Marcu 1.4; Luca 3.3). Prin aceasta, cel botezat devenea un ucenic al lui Ioan, pentru că botezul și ucenicia sunt în Scriptură legate unul de altul (vezi, de exemplu, Ioan 4.2). Indiferent dacă este un ucenic sau un elev veritabil sau nu. Aparența înșală adesea. Domnul Isus atrage atenția în Ioan 8.31 asupra deosebirii. Eu îl amintesc numai pe Simon, vrăjitorul (Faptele apostolilor 8.9).

Dar cu botezul în sine, iudeul nostru care pune întrebări, n-avea, într-adevăr, probleme. El știa că Ioan „boteza cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel care venea după el, adică în Isus” (Faptele apostolilor 19.4). Acest botez se petrecea cu privire la Hristos, Împăratul lui Israel, care urma să vină, care va apărea după Ioan.

Dar acum vine problema. Este evident ca prietenul nostru iudeu auzise deja câte ceva despre Acela care va veni după Ioan. Mesia cel promis era deja în mijlocul poporului Său și făcea chiar mai mulți ucenici decât Ioan (Ioan 4.2). Unde trebuia să meargă acest iudeu? A existat cu adevărat în Israel o vreme când Ioan și Domnul Isus au lucrat concomitent, dar acest timp a fost foarte scurt. Slujba publică a Domnului nostru a început abia după moartea lui Ioan (Ioan 3.24). După aceea, și ucenicii lui Ioan L-au urmat pe Domnul Isus.

Din nefericire, omul interesat din pasajul nostru și-a adresat întrebarea unei instanțe false, pentru că ucenicii lui Ioan aveau o părere foarte bună despre Ioan, ușor de înțeles, iar Isus din Nazaret nu juca pentru ei decât un rol secundar. Dar este bine că ei au transmis imediat mai departe învățătorului și domnului lor această întrebare, care ar fi putut ușor să conducă la un punct de conflict. Și apoi vine răspunsul; el se revarsă, spumegă, vine cu entuziasm, ca și când Ioan abia ar fi așteptat să cinstească și să înalțe mult Persoana Domnului Isus. De invidie, nicio urmă. Și Ioan avea multe privilegii. Care dintre noi a fost vestit de un înger? El era, în definitiv, cel mai mare între cei născuți din femeie. Aceasta nu este părerea mea; aceasta o spune Domnul Isus Însuși în Matei 11.11.

Ioan L-a mărturisit de mai multe ori ca Miel al lui Dumnezeu (Ioan 1). El trebuia să crească, adică oamenii trebuiau să-I dea cinste, dar Ioan voia să se micșoreze, adică să dispară din lumina rampei (Ioan 3.30). El a fost bucuros când a auzit glasul mirelui, el era prietenul

mirelui (Ioan 3.29); aceasta era suficient pentru el. Și nici nu era supărat că ucenicii săi îl părăseau și voiau să-L urmeze pe Domnul; nu, el chiar îi îndruma într-acolo. Și ce experiență au făcut acești ucenici ai săi pe lângă aceasta, în Ioan 1.37-39!

„Era pe la ceasul al zecelea” (Ioan 1.39). Există asemenea clipe în viață, pe care nu le uităm niciodată. Tu le cunoști? Încă ne putem aminti exact de ele. În ziua aceea, în ceasul acela! Aici era ora zece dimineața. Ioan știa că Mesia era în țară. Deja de câteva zile nu-L mai văzuse. Dar iată! Era din noi aici! El a dat de Andrei, iar acesta a mers împreună cu celălalt ucenic în spatele Domnului. În această zi au rămas la Domnul. Ei au mers acasă cu El. L-au ascultat, I-au pus întrebări. Aceasta a fost prima discuție. Tare am vrea să știm despre ce au vorbit, nu-i așa? Ioan doar a scris cu atâta plăcere despre conversații! Dar nimeni nu știe. Sau totuși?

Cred că această conversație și-a găsit expresia în toată evanghelia după Ioan. Cine n-ar fi impresionat dacă ar putea să audă cuvinte care provin direct din cer (Ioan 3.27-34)? Ioan Botezătorul nu putea să facă nimic mai bun, decât să-L trimită imediat la Domnul Isus pe acest bărbat iudeu, care căuta adevărul. De asemenea, bucuria sa putea să devină aici deplină (1 Ioan 1.3-4).

Acest bărbat trebuia să-L cunoască și pe Mire. Acesta era răspunsul cel mai bun la toate întrebările sale: „Veniți de vedeți” (Ioan 1.39). Ioan Botezătorul era un prieten al Mirelui; el făcea parte, de fapt, încă dintre credincioșii Vechiului Testament. Dar atunci, pur și simplu, cine era de fapt, mireasa? Stați! Aceasta încă nu vreau s-o dezvălui.

Vreau să vă povestesc cum la nunta noastră, unchiul meu a pus tuturor musafirilor întrebarea: „Suntem bucuroși că am fost invitați la această nuntă. Dar pot să întreb și dacă toți cei de aici sunt invitați la nunta Mielului (Apocalipsa 19.9)? Ridicați o mână!” O mână,

două mâini ... Treptat au fost aproape toate mâinile sus. „O”, a spus unchiul meu, „dar în acest caz sunt dezamăgit. Știți, eu aparțin miresei; mireasa nu este invitată, ea aparține Mirelui. Aceasta este mai bine.

Ioan era un prieten al Mirelui, dar „Cine este mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el” (Matei 11.11b), pentru că el a devenit proprietatea Sa în timpul harului, după ce Domnul a săvârșit lucrarea pe cruce. Ioan Botezătorul n-a apucat aceasta; el a murit înainte ca Domnul să-Și înceapă public slujba Sa. Poate că acest iudeu șters a devenit un ucenic al Domnului, posibil chiar un ucenic adevărat (Ioan 8.31). Atunci n-a fost numai o zi la Domnul (Ioan 1.39). Atunci știe: „Eu sunt la El toată veșnicia!”

## Un ostaș

**Ioan 19.34:** Unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă.

Aici, la marginea drumului, stă căsuța sărmanei femei. Ea este bucuroasă că are un cămin cald și cele necesare de mâncare. Nu mult, dar ajunge. Băieții din sat o cunosc pe femeie și cunosc și casa micuță cu hornul deschis, care, de fiecare dată când a căzut prima ninsoare, a însemnat o provocare pentru ei: cine poate ținti mai bine. Ei își aruncă bulgării de zăpadă de preferință în drum spre casă, de la școală, adică așa, spre ora douăsprezece, tocmai când femeia gătește prânzul. Apoi, dacă unul dintre acești băieți obraznici mai și reușește o lovitură în plin sus în horn, atunci toți izbucnesc într-un adevărat urlet de bucurie. Prin urmare, bulgărele de zăpadă aterizează, amestecat cu funingine, în oala bătrânei femei. Punctul culminant al acestei scene este atins apoi, când ea iese furioasă pe ușă și strânge din pumni în urma bătărilor. – Dar astăzi a fost altfel: iar aterizase un bulgăre de zăpadă în gura deschisă a coșului și tot prompt s-a deschis ușa casei. Bătrâna femeie stătea în cadrul ei. Dar nici un cuvânt de ocară, nici un pumn strâns. Nimic. Numai o privire. Și atunci s-a produs ciudățenia: trăgătorii de elită, jenați, au lăsat să le cadă bulgării de zăpadă din mâini, pe pământ. S-au întors și s-au furișat de acolo.

Dar noi, oare ce nu I-am „aruncat înăuntru” Domnului Isus? Nu numai bulgări de zăpadă! Și noroi, batjocură, dispreț, minciună, bătaie, lovituri de bici, palme, la sfârșit moarte și ca „ultima bomboană de pe colivă” străpungerea cu sulița. Și apoi s-a deschis ușa. Și ce a ieșit? Blesteme și răzbunare? – Nu! – Sânge pentru ispășire și apă pentru curățire. Domnul n-a venit spre noi cu pumnii strânși, ci cu har.

Acolo, pe Golgota, noi, oamenii, ne-am manifestat violent. Dar Dumnezeu a păstrat sforile în mâna Sa. Totul s-a petrecut după „preștiința lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 2.23). Omul propune, Dumnezeu dispune. Apoi a venit acest ostaș brutal cu sulița lui. Ce voia cu ea? Pilat doar poruncise să se zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți. Ostașul a fost neascultător. N-a făcut-o. Pilat n-a poruncit să se străpungă coasta Domnului. Dar ostașul așa a făcut. De ce? Da, clar, pentru că era un om brutal, ca toți camarazii săi. Firește, a vrut să se convingă și el că Omul de la mijloc murise într-adevăr deja. Se pare că au fost suficiente pentru el sângele și apa care au ieșit din coasta Domnului, pentru confirmarea morții Sale.

Dar în spatele acestei scene de seară se ascundea mai mult, mult mai mult. Aici acționa Dumnezeu. Oamenii n-au fost decât instrumente în mâna Sa. Iudeii insistau ca Pilat să se grăbească. Nu, Dumnezeu voia așa. Programul sărbătorilor iudaice din Leviticul 23 trebuia să fie împlinit. Încă înainte de sabat, Domnul trebuia să fie în mormânt. Trei zile va petrece în mormânt, înainte să învie la sărbătoarea celor dintâi roade. Aceasta nu iudeii au făcut-o, Dumnezeu conduce.

De ce n-a zdrobit ostașul fluierile picioarelor Domnului? Pentru că nu era voie să fie zdrobite (Psalmul 34.20). Domnul Isus era adevăratul Miel de Paște (Ioan 1.36; 1 Corinteni 5.7), ale Căru oase nu era voie să fie zdrobite (Exodul 12.46; Numeri 9.12).

Străpunsul cu sulița este exact același lucru. Acest atac asupra Domnului mort nu dezvăluie numai brutalitatea acestui soldat, ci este și expresia atitudinii întregului popor iudeu, care îi incită pe romani la aceste fapte violente față de Mesia al lor. Căci această faptă a ostașului este pusă chiar în socoteala lor atât în Zaharia 12.10, cât și în Apocalipsa 1.7. Și pe drept. Firește, soldatul cu greu va fi înțeles importanța a ceea ce a făcut. De fapt, Dumnezeu voia

prin aceasta să transmită pentru ultima dată omenirii un mesaj. Un mesaj de har și iertare, mărturia lui Dumnezeu către noi, oamenii, ca să venim la credință (Ioan 19.35).

Evrei 9.22 spune așa: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”. Câte întrebări n-au fost ridicate deja pentru aceasta! Această vărsare de sânge a fost cea de la cununa de spini? Sau de la biciuire? Poate atunci când i-au fost bătute cuiele în mâini și în picioare? Sau prin străpungerea cu sulița soldatului roman? Nici una, nici alta! Atunci putem, într-adevăr, - cum s-a exprimat odată cineva - să-i fim recunoscători ostașului care i-a adăugat răni Domului, „prin ale cărui răni am fost vindecați” (1 Petru 2.24). Suferința din timpul vieții, care i-a fost provocată de oameni, nu ne-ar fi putut mântui. *Moartea Sa* a fost necesară pentru mântuirea noastră. „Vărsarea de sânge” este însăși moartea jertfitoare. El Și-a dat viața pentru noi. El Însuși a făcut lucrul acesta. „Sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă curăță” (Evrei 9.14). Ceea ce ne-a mântuit a fost „jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10).

Sângele este baza mântuirii noastre, iar apa este mijlocul spre curățirea noastră morală. Ambele sunt necesară și curg spre noi din Mântuitorul mort. *Moartea Sa* este viața noastră. Ostașul a agitat sulița, dar Dumnezeu a răspuns cu oferta iertării păcatelor și a tuturor nedreptăților. Deja astăzi putem să credem lucrul acesta, ba chiar trebuie (Ioan 19.35b), dar mai târziu și poporul Israel va lăsa să-i cadă bulgării de zăpadă și noroiul și pietrele și va accepta această mărturie puternică a lui Dumnezeu. Dar încă nu este vremea. De aceea nici nu se spune în Ioan 19.37: „ca să se împlinescă Scriptura”, ci: „Și din nou o altă Scriptură zice: «Vor privi spre Cel pe care L-au străpuns»”. Atât de exactă este Scriptura.



Să nu facem ca băieții cei răi din povestirea introductivă: ei s-au retras pe furiș; aceasta nu i-a făcut bucuroși și fericiți. Noi trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu cu căință și pocăință și să credem în mărturia Mântuitorului mort. Despre aceasta este vorba la această străpungere cu sulița, pe care soldatul a trebuit s-o realizeze.

## Bărbații lui Efraim

**Judecători 8.1-3:** Și bărbații lui Efraim i-au zis: „Ce ne-ai făcut, de nu ne-ai chemat când te-ai dus ca să te lupți cu Madian?” Și s-au certat foarte tare cu el. Și el le-a zis: „Ce am făcut eu acum pe lângă voi? Nu este mai bună strângerea boabelor rămase din Efraim decât culesul viei din Abiezer? Dumnezeu a dat în mâinile voastre pe căpeteniile Madianului, pe Oreb și pe Zeeb, și ce am putut face eu pe lângă voi?” Atunci duhul lor s-a potolit față de el, când a zis cuvântul acesta.

„Un glas s-a auzit în Rama, jale și plângeri amare: Rahela, plângându-și fiii” (Ieremia 31.15). Din contextul capitolelor 30 și 31 din cartea lui Ieremia reiese limpede că Rahela, care a avut numai doi copii, plânge pentru că acești doi copii – adică urmașii lor - nu s-au înțeles niciodată. Mai târziu, sub Roboam și Ieroboam, întreaga țară s-a împărțit din cauza lor. Iuda și Beniamin au format împărăția de două seminții; restul copiilor lui Israel au format împărăția de zece seminții, conducător fiind Efraim. Iar cetatea Rama era situată exact la granița celor două împărății. Rahela a fost înmormântată aici „pe drumul spre Efrata” (Geneza 35.19), „în hotarul lui Beniamin” (1 Samuel 10.2). Efrata este o expresie poetică pentru Efraim (Judecători 12.5; 1 Împărați 11.26). A fost o luptă permanentă între acești doi copii, iar mormântul ei era situat la mijloc. De aceea a plâns ea mult.

Dezbinarea între frați a început deja în familia lui Iacov. Iuda a vrut să-l vândă pe Iosif (tatăl lui Efraim) (Geneza 37.26-27). Mai târziu a intervenit pentru Beniamin (Geneza 43.8). Și așa a mers mai departe, până când, în sfârșit, după vremea mare a lui Solomon, împărăția s-a destrămat. Nu-i de mirare, pentru că Efraim nu era o simplă seminție. El a fost binecuvântat din belșug în privința tradiției și a moștenirii. Israel i-a dat, înaintea fratelui său, Manase,

dreptul de întâi-născut (Geneza 48.5 și 14). Ieremia 31.9b spune că Domnul l-a ales pe Efraim ca întâi-născut. Pentru aceasta puteau să fie mândri și așa și erau. Apoi au primit o bucată de „inimă” în țara Canaan ca parte de moștenire. Dar acești îngâmfați cereau chiar și mai mult de la Iosua (Iosua 17.14-18). În mijlocul lor se afla cetatea lui Iosua, Timnat-Serah (Iosua 19.50). Sihem, cetatea de scăpare, le aparținea lor (Iosua 20.7) și Șilo, unde era sfântul locaș (1 Samuel 1.3). Ei se puteau mândri pentru strămoșul lor, Iosif, care a fost viceregele Egiptului. Să nu mai vorbim de Iosua, de Debora și de alte personalități importante.

Dar „Cu cât are, cu-atât mai vrea, / Plângerile nu-i vor tăcea.” Aceasta o vedem deja la împărțirea țării. Ar fi trebuit să le fie rușine, pentru că n-au fost nici măcar atât de curajoși, încât să-i alunge pe canaaniti (Judecători 1.29). Și doar erau bine echipați, dar s-au întors în ziua luptei. (Psalmul 78.9). În 1 Cronici 7.21 se amintește că ei au furat turmele de vite din Gat. Ce fel de oameni sunt acești efraimiți? În 2 Samuel 2.9 au ales să fie de partea lui Iș-Boșet, fiul lui Saul și puțin mai târziu, când David a fost recunoscut ca împărat de toate semințiile, atunci evident că au avut mult de furcă pentru a i se alătura. În zilele lui Ahaz, împăratul lui Iuda, Efraim s-a aliat cu Rețin, împăratul Siriei, împotriva poporului-frate, Israel. Dar acum, răbdarea Domnului a ajuns la capăt (Isaia 7.5-8) și l-a trimis pe Salmanasar, împăratul Asiriei, ca să-l ducă în robie pe Efraim (2 Împărați 17).

Dumnezeu a privit suficient de mult timp la atitudinea lui Efraim și a ajuns la concluzia că invidia și gelozia au marcat acest popor (Isaia 11.13). Să nu-ți vină să crezi! Aveau cea mai bună moștenire, o „bucată de filé” din țară, dar ei voiau mai mult, mereu mai mult. Și să se certe știau în gura mare. Aceasta a aflat-o Ghedeon în Judecători 8. Bărbații lui Efraim, care n-au luat parte propriu-zis la lupta împotriva lui Madian, sunt supărați că Ghedeon chipurile i-a „păcălit”. Dar răspunsul domol al lui Ghedeon le poate abate furia

(Proverbe 15.1). Dar motivul propriu-zis al mâniei lor consta în aceea, că nu voiau să-l accepte pe Ghedeon, din seminția lui Manase, drept conducător. Aceasta era prea de tot! Exact la fel cum o sută de ani mai târziu n-au vrut să-l accepte pe Iefta, fiul unei curve (Judecători 11.1; 12.1-6). Dar Iefta n-a cedat, ca Ghedeon, ci i-a înfruntat pe efraimiți și s-a ajuns la acest război fratricid, care i-a costat 42.000 de bărbați din Efraim.

Limba domoală a lui Ghedeon a abătut cearta, dar efraimiții au rămas aceiași. Ei n-au învățat nimic din atitudinea lui Ghedeon. Limba lor a rămas ascuțită și veninoasă. Ei s-au certat și au exagerat, spre propria lor distrugere, pentru că Iefta, de partea lui, s-a lansat în judecată cu acești efraimiți mult dincolo de țintă. S-a ajuns la o luptă crâncenă, de care probabil că Iefta a fost responsabil.

Vrem să învățăm din istoria lui Efraim să fim recunoscători. Dumnezeu ne-a încredințat mult. Doar vrem să-i lăsăm și celuilalt partea. Sau? Trufia și gelozia și năzuința după primele locuri – aceasta duce la pieire, în noaptea morții.

Cine se pricepe la găini, știe că cea mai mare gălăgie în coteț este înainte de lăsarea nopții. Toate vor să-și cucerească cel mi bun loc de dormit. Este o dezordine deznădăjduită. Toate cotcodăcesc, dau din aripi și se lovesc unele pe altele. Apoi se întunecă în jurul lor. Aceasta ni se poate întâmpla și nouă, creștinilor.

Trebuie să ne păzim limba. Să nu ne certăm violent, ca efraimiții (Judecători 8.1). Limbii chiar îi place să exagereze. Femeia care stă pe scaunul de tratament la dentist, credea că are o gaură mare în măsea. Dar dentistul a liniștit-o: „Nu este decât cât un vârful de ac.” „Nu, nu”, a răspuns femeia, când limba mea ajunge acolo, mi se pare că este enormă.” „Limba noastră”, a spus dentistul, exagerează cu plăcere.”

„Temerea de DOMNUL este îndrumarea înțelepciunii și înaintea onoarei merge smerenia” (Proverbe 15.33).

## Iosif din Arimateea

**Matei 27.57-60:** Și, când s-a făcut seară, a venit un om bogat din Arimateea, cu numele Iosif, care era și el ucenic al lui Isus. Acesta, venind la Pilat, a cerut trupul lui Isus. Atunci Pilat a poruncit să-i fie dat trupul. Și Iosif, luând trupul, l-a înfășurat într-o pânză curată de in și l-a pus în mormântul său nou, pe care-l săpase în stâncă. Și, prăvălind o piatră mare la ușa mormântului, a plecat.

Vă puteți imagina cum s-au uitat mai-marii și bătrânii sinedriului la Iosif din Arimateea, când el n-a fost de acord cu hotărârea și cu fapta lor (Luca 23.51), să-L omoare pe acest Isus din Nazaret? Eu cred că dacă n-ar fi fost un consilier așa de bun și de drept (Luca 23.50), în plus, așa de onorabil și de bogat (Matei 27.57; Marcu 15.43), l-ar fi dat afară din sinagogă. Dar el ar va fi părăsit de la sine acest sinedriu, pentru că pe ascuns, el devenise un ucenic al Domnului Isus (Ioan 19.38; Matei 27.57), „care aștepta Împărăția lui Dumnezeu”. Putem să ne imaginăm cum inima lui Iosif și inima lui Nicodim s-au întâlnit în vremea aceasta. Amândoi erau membri ai sinedriului, amândoi s-au temut până la urmă pentru funcțiile lor onorabile, pentru prestigiul lor, pentru bogăția lor. Dar amândoi au înflorit, au ieșit în față, s-au biruit în acest ceas întunecos, când ucenicii erau plecați de mult și o șterseseră pe ascuns.

Există astfel de oameni printre noi. Ei sunt temători și reținuți când alții vorbesc cel mai mult, dar apar curajoși când toți ceilalți au eșuat și au dispărut. Ei seamănă cu „galbena luminiță a nopții”, ale cărei flori se deschid strălucitor de viu în amurg și se desfășoară tot mai mult odată cu creșterea întunericului. Peste zi rămân închise. Nu este aceasta interesant? Iosif din Arimateea semăna cu o astfel de plantă.

Păcat că n-a avut mai înainte acest curaj, să treacă de partea Domnului! El a pierdut mult. De câte ori nu S-a ocupat Domnul de ucenici, după ce a lăsat mulțimile să plece, și i-a instruit într-un cadru familiar! Aceasta trecuse.

Dar Iosif Îl observase pe Domnul Isus. El a participat la ședințe, dar în cele din urmă, moartea rușinoasă de pe cruce a exercitat mai multă putere asupra Lui decât toată perfecțiunea vieții Sale. Cine a stat cu adevărat conștient sub cruce, acela a ajuns obligatoriu sub influența măreției Fiului lui Dumnezeu și a josniciei creaturii Sale.

Dumnezeu Și-a rezervat în toate timpurile o mărturie despre Fiul Său. Uneori este persoana aceasta, alteori este persoana cealaltă care iese din mulțimea de oameni indiferenți și de vrăjmași ai lui Hristos. Pe cruce a fost tâlharul. Apoi sutașul. Iar acum, când ucenicii fugiseră, acum este omul din Arimateea, adică Ramataim, de acolo, de departe, din munții lui Efraim (1 Samuel 1.1). Dar el și-a scobit în ținutul de aici un mormânt, aici, în grădina sa, unde mulți iudei, care-L așteptau pe Mesia, posedau un mormânt. Astăzi am spune: casa lor pentru sfârșitul de săptămână.

Era destul de ciudat că Iosif își plantase grădina tocmai în acest loc, unde venea permanent în contact cu moartea, auzea strigătele celor condamnați. Cu siguranță că și-a făcut multe gânduri cu privire la moarte. Aici, pe Golgota, își cioplise și mormântul. De câte ori nu se gândise, când ședea așa, în fața propriului său mormânt, că odată totul își va afla sfârșitul? Decursese viața lui în mod judicios? A avut ea conținut și scop? El a ajuns la concluzia: Fără Acest Bărbat din Nazaret, nu. Lui Îi predase viața sa. Pentru El voia să facă totul, totul! Pentru El voia să dea chiar și mormântul său cel nou.

Și astfel s-a sculat și a pășit curajos în fața guvernatorului Pilat și i-a cerut trupul lui Isus (Marcu 15.43). Auziți voi ce om plin de tact, ce delicat este acest Iosif? El nu vorbește despre „cadavru” (ptoma,

Marcu 15.45), ca Pilat; el recunoaște demnitatea acestui trup mort (soma, Marcu 15.43) și se și exprimă corespunzător. Acest consilier onorabil a fost potrivit la locul de aici. Sau credeți că Pilat ar fi dat trupul Domnului și ucenicilor Săi? Eu nu cred. Dumnezeu conduce și știe să-i instaleze pe oamenii potriviți la timpul potrivit. N-a fost aceasta și o problemă riscantă pentru Iosif, să se facă necurat chiar printr-un mort, într-un timp așa de scurt înainte de Paști – ba chiar în ziua de ajun? Iosif, te-ai gândit bine? Ceilalți iudei n-au vrut nici măcar să intre în pretoriu, ca să nu se întineze de la Acest condamnat (Ioan 18.28). Dar Iosif se duce. Inima sa bate pentru acest Domn. Ar da totul pentru El. El nu știa că Domnul va învia după trei zile. El l-a culcat în mormântul său cu ajutorul lui Nicodim, în prezența celor două femei, și a închis mormântul cu piatra mare (Matei 27.60,61).

Scrierile iudaice ne istorisesc că bătrânii din sinedriu au fost extrem de dezamăgiți din cauza culcării Lui în acest mormânt, pentru că ar fi preferat să-L vadă pe Acest Isus din Nazaret, disprețuit, în groapa comună, împreună cu ceilalți răufăcători. Putem să înțelegem aceasta, cu toate că nu avem nevoie de confirmarea acestor scrieri vechi. Dumnezeu a purtat de grijă ca Domnul, în moartea Sa, „să fie cu un bogat” (Isaia 53.9) și nu cu cei fărădelege. Pe acest Iosif din Arimateea l-a avut deja de mult în vedere.

Simeon a prezis în Luca 2.35, că la moartea Domnului vor fi „descoperite gânduri din multe inimi”. Inima lui Iosif din Arimateea a fost dezvăluită. El a renunțat la precauția sa. El s-a declarat deschis de partea lui Isus cel disprețuit. Este ușor de vorbit despre tot felul de oameni mari, dar pomenește odată Numele Isus și atunci vei ști despre ce vorbesc. Vei avea parte de frunți încrețite și de tăcere perplexă.

Ești tu de partea Domnului Isus? Te-ai declarat public de partea Sa? Ești botezat? Gândește-te odată la aceasta: oare ce vor fi spus



oamenii în Ierusalim când au văzut piatra mare în fața mormântului lui Iosif? Vestea s-a răspândit repede: a murit Iosif. Și aceasta chiar a fost așa. Citește Romani 6.4: „Am fost înmormântați cu El prin botez, pentru moarte”. Domnul a luat locul nostru în moarte. Acolo unde ar fi trebuit să ajungem noi, acolo a ajuns El. Dar moartea Sa este viața noastră, mântuirea noastră. Pentru că El, Domnul nostru, a fost în moarte; de aceea nu ne mai afectează această moarte. Ai mărturisit deja public prin botez că vrei să fii de partea Domnului?

Au fost deja „descoperite gândurile inimii” tale tuturor cunoscuților tăi? Poate prin botez?

## Nadab și Abihu

**Leviticul 10.1-7:** Și fiii lui Aaron, Nadab și Abihu și-au luat fiecare cădelnița și au pus foc în ea și au pus tămâie deasupra și au adus înaintea Domnului foc străin, ceea ce nu le poruncise El. Și a ieșit foc dinaintea Domnului și i-a mistuit și au murit înaintea Domnului. Și Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ceea ce a spus Domnul, zicând: «Voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine și voi fi glorificat în fața întregului popor»“. Și Aaron a tăcut. Și Moise i-a chemat pe Mișael și pe Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Apropiați-vă, ridicați pe frații voștri dinaintea sfântului locaș, afară din tabără”. Și s-au apropiat și i-au dus în cămășile lor afară din tabără, așa cum spusese Moise. Și Moise a zis lui Aaron, și lui Eleazar și lui Itamar, fiii săi: „Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă sfâșiati hainele, ca să nu muriți și ca să nu Se mânie El pe toată adunarea; ci frații voștri, toată casa lui Israel, să plângă pentru arderea pe care a aprins-o Domnul. Și să nu ieșiți de la intrarea cortului întâlnirii, ca să nu muriți; pentru că untdelemnul ungerii Domnului este peste voi”. Și au făcut după cuvântul lui Moise.

Fuse o sărbătoare mare. Aaron și cei patru fii ai săi au fost consacrați de Moise în slujba preoției. Ei au fost îmbrăcați cu cămășile deosebite, cu brăiele și tichiile (Leviticul 8.13). Ei au primit ungerea și au avut voie să ia în mână toate bucățile prețioase ale jertfei, ca să le legene înaintea Domnului, adică să I le aducă în marea lor valoare. În Leviticul 8.27 se spune textual că mâinile lor erau pline de jertfele care erau destinate numai Domnului. Toate aceste jertfe arată dinainte spre Domnul Isus și spre lucrarea Sa de la cruce. Acestea aveau voie și trebuiau preoții să I le arate Dumnezeu din cer. Cu ele trebuiau să-și umple mâinile. De trei ori scrie în capitolul 9 că s-a arătat slava Domnului (versetele 4, 6, 23).

De această zi onorabilă își vor aduce aminte toți încă mult timp. Măinile erau pline cu bogățiile lui Hristos, așa am putea să spunem. Ce îngrozitor, dacă ar trebui să intonăm versul cântării: „Merge-voi cu mâna goală înaintea Domnului?” Ce-i drept, cântarea se referă la veșnicie. Dar cum este totuși astăzi? Nu am eu în mână nimic care vorbește într-un fel despre frumusețea Domnului, pe care aș putea să I-l ofer lui Dumnezeu? Nimic? Atunci ar fi păcat! Pe de altă parte este har să știm că tot ce facem din dragoste pentru Domnul, nu trece. Vom lua aceasta cu noi în veșnicie. Pur și simplu, nu este corect când spunem că nu am adus nimic în lume și că nici nu putem să luăm nimic cu noi în veșnicie. Apocalipsa 14.13 și 19.8 vede lucrurile altfel.

Ce pot să-I ofer lui Dumnezeu din munca mea, din familia mea, de la școala mea? Din lucrarea mâinilor mele, din planurile mele, din banii mei, din biroul meu? Va sta ceva în picioare înaintea feței lui Dumnezeu? Miroase ceva a mireasmă plăcută Domnului Isus? Dar fiți atenți! Cu acestea toate sunt legate și primejdiile. Poate că este o mireasmă plăcută în ochii oamenilor, dar Dumnezeu trebuie să spună: În ochii Mei nu este nimic.

Și dacă trăiesc zi de zi tot așa, atunci apostolul Pavel spune: Da, într-adevăr, tu ești mântuit pe baza credinței tale în Mântuitorul, dar lucrările tale vor fi arse toate, sunt toate fără valoare, toate au izvorât din propriul tău eu (1 Corinteni 3.14-15).

De aceea găesc important că cei cinci preoți aici, în Leviticul 8, aveau mâinile pline cu jertfele prețioase ale Domnului. Acești oameni muritori au în mână ceva care Îi aparține numai Domnului și Îi place. Acesta a fost un mare privilegiu, dar și o mare responsabilitate. Acești preoți își petreceau timpul foarte aproape de Dumnezeu. Pe atunci, Dumnezeu locuia pe chivotul legământului, între heruvimi; aceasta se putea vedea chiar de afară,

pentru că „Schechina”, norul de slavă, stătea deasupra cortului întâlnirii. Deci, Nadab și Abihu erau oameni foarte binecuvântați. Ei aveau legătură cu lucrurile sfinte, au crescut în familia marelui preot. Dar ce au făcut cu acestea? Ce au însemnat pentru ei toate aceste privilegii? O întrebare importantă, care este hotărâtoare în toate lucrurile.

A venit prima zi în care amândoi trebuiau să-și îndeplinească slujba în sfântul locaș. Trebuiau să aducă tămâia. Cunoșteau regulile, la fel și sfințenia lui Dumnezeu. - Și totuși, n-a mers bine, pentru că n-au luat focul de pe altarul arderii-de-tot, ci au adus propriul lor foc, adică au procedat cum au vrut. De ce au făcut lucrul acesta este și rămâne o enigmă. Poate că erau sub influența vinului sau a unei băuturi tari, pentru că Dumnezeu îi avertizează pe preoți imediat după acest păcat, să nu bea băuturi tari, ca să nu moară (Leviticul 10.8-9). Poate că a fost, pur și simplu, și neglijență. Așa de tare o ia Dumnezeu în serios cu poruncile Sale, încât imediat i-a înlăturat pe acești doi preoți și i-a omorât. Ieri încă mai aveau mâinile pline cu bogățiile prețioase ale lui Dumnezeu, iar astăzi au căzut în judecata lui Dumnezeu din cauza neloialității lor față de instrucțiunile lui Dumnezeu.

Da, Dumnezeu pune mare preț pe ținerea poruncilor Sale. Aceasta trebuie s-o știm, și este valabil mai ales pentru aceia care stau așa de aproape în prezența Sa.

Cum ne poate încuraja totuși simpla ascultare a omului de pe străzile Philadelphiei! Era șomer, a căutat deja de multe ori zadarnic de lucru. Totuși, în sfârșit, l-a luat un fabricant și i-a oferit o muncă foarte simplă. În prima zi l-a dus în curtea din spate la o grămadă de pietre, pe care trebuia să le clădească într-un alt loc. Omul a făcut aceasta corect și harnic. „Mai aveți și mâine de lucru pentru mine?” a întrebat el seara. „Clar, poți să vii și mâine.” A doua zi, instrucțiunea șefului a fost: „Acum poți să duci grămada de piere

din nou în primul loc.” În decursul săptămânii s-a schimbat de mai multe ori locul unde trebuiau duse pietrele, - iar omul a ascultat tăcut și și-a făcut treaba. La sfârșitul săptămânii, șeful a venit la el și i-a spus prietenos: „Tu ești, în sfârșit, muncitorul potrivit pentru mine, ești devotat și faci ce îți se spune. Am pentru tine un post bun.”

Tot așa merge și în Împărăția lui Dumnezeu. În slujba pentru Domnul nu trebuie să aducem cu noi propriul nostru foc. Trebuie să fim ascultători și să aducem cu noi o dragoste pentru Domnul Isus. El cunoaște inimile noastre foarte exact. La fel și angajarea noastră pentru El. Firește că El este și un Domn îndurător, care ne iartă păcatele, le iartă de șaptezeci de ori câte șapte. Aceasta au experimentat-o mulți. Dar El poate să exercite și judecată. Anania și Safira au trebuit și ei să experimenteze aceasta. De ce procedează Dumnezeu odată așa și altădată altfel? De ce, de exemplu, filistenii au avut voie să ducă chivotul legământului pe car și Dumnezeu n-a intervenit, iar David n-a avut voie același lucru? De ce a putut Solomon să-și permită să sfințească curtea exterioară, ca să jertfească acolo arderi-de-tot, pentru că altarul de aramă era prea mic pentru toate acele multe jertfe (2 Cronici 7.7), iar Dumnezeu a acceptat acesta și a lăsat să coboare foc din cer? De ce au putut deodată simpli leviți să exercite slujba preoțească în 2 Cronici 29.34?

Ei bine, aș vrea să vă dau două lucruri spre meditare: când un copil se joacă cu focul, lucrul acesta este periculos, dar când un adult se joacă cu focul, atunci rezultă o nenorocire. Filistenii nu știau nimic despre instrucțiunile lui Dumnezeu, dar David știa și pe el l-a lovit judecata. Când credincioși bătrâni, experimentați, merg pe o cale după voia lor, atunci cad în pierzare. Acesta este jocul cu focul (1 Petru 4.17; Evrei 9.6). Păstorii turmei trebuie să fie atenți în mod deosebit la tentația păcatului. Ei n-au voie să abuzeze de libertățile pe care le au ca prilej pentru carne (Galateni 5.13). Pe de altă parte, Domnul Se bucură și de o inimă care bate pentru El și caută căi să-

L proslăvească. Aceasta a aflat-o Solomon în ziua sfințirii Templului și după el mulți, mulți bărbați loiali ai lui Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu este nesfârșit de bogat; lucrul acesta îl vedem și în istoria lui Rut. Să rămâi lângă foc are partea sa bună, dar ai grijă: nu te juca cu el! Și ține-te de rânduielile lui Dumnezeu!

## Obadia

**1 Împărați 18.2-16:** Și Ilie s-a dus să se arate lui Ahab. Și era foamete cumplită în Samaria. Și Ahab a chemat pe Obadia, care era peste casa sa. (Și Obadia se temea mult de Domnul. Și a fost așa: când Izabela a nimicit pe profeții Domnului, Obadia a luat o sută de profeți și i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră și i-a hrănit cu pâine și apă.) Și Ahab a zis lui Obadia: „Cutreieră țara la toate izvoarele de apă și la toate râurile; poate vom găsi iarbă, ca să păstrăm în viață caii și catării, ca să nu nimicim din animalele noastre”. Și și-au împărțit țara ca s-o cutreiere. Ahab a mers pe o cale singur și Obadia a mers pe altă cale singur. Și, pe când mergea Obadia pe drum, iată, l-a întâmpinat Ilie; și el l-a recunoscut și a căzut cu fața la pământ și i-a zis: „Tu ești, în adevăr, domnul meu Ilie?” Și el i-a zis: „Eu sunt; du-te și spune-i domnului tău: «Iată pe Ilie!»” Și el a zis: „Cu ce am păcătuit eu, ca să dai pe robul tău în mâna lui Ahab, ca să mă omoare? Viu este Domnul Dumnezeu tău, dacă este națiune sau împărăție unde să nu fi trimis domnul meu să te caute. Și, când ziceau: «Nu este!», el punea împărăția sau națiunea să jure că nu te-au găsit. Și acum tu zici: «Du-te și spune-i domnului tău: «Iată pe Ilie!»” Și va fi așa: eu voi pleca de la tine și Duhul Domnului te va duce nu știu unde; și voi veni și îți voi spune lui Ahab și el nu te va găsi și mă va omorî. Și eu, robul tău, mă tem de Domnul din tinerețea mea. Nu i s-a spus domnului meu ce am făcut când a ucis Izabela pe profeții Domnului? Cum am ascuns o sută de bărbați dintre profeții Domnului, câte cincizeci într-o peșteră, și i-am hrănit cu pâine și apă? Și acum zici: «Du-te și spune-i domnului tău: «Iată pe Ilie!»” Și el mă va omorî“. Și Ilie a zis: „Viu este Domnul oștirilor, înaintea căruia stau, că astăzi mă voi arăta lui negreșit“. Și Obadia a plecat în întâmpinarea lui Ahab și i-a spus. Și Ahab a mers în întâmpinarea lui Ilie.

„Iată că vin cei mai credincioși lucrători din adunarea noastră”, i-a șoptit un frate localnic evanghelistului care voia să propovăduiască Evanghelia în seara aceasta, în Manchester. Evanghelistul s-a informat ceva mai exact despre cuplul vârstnic, John și Marie: „Este John un bun predicator și este Marie o învățătoare de școală duminicală?” „Nu, nu”, a explicat fratele, „cei doi au venit la credință acum foarte mulți ani și s-au întrebat pe-atunci, oare ce ar putea să facă pentru Domnul. Să predice, nu știau, nici John, nici Marie, dar aveau un plan: Marie a invitat atunci câteva rude la masă. A scos serviciul cel mai bun, a gătit mâncarea cea mai bună și un desert frumos. Apoi, când a venit vremea să plece, ca să meargă la adunare, John i-a invitat pe toți să vină cu ei – așa discutaseră între ei înainte. Într-adevăr, așa au făcut musafirii. Au venit toți împreună la serviciul divin. Astfel a început munca lor. Întâi între rudele lor, apoi s-au mai adăugat și prieteni. Marie îi ospăta, John îi invita. Cu greu ar fi putut oaspeții să-i refuze. Dar John și Marie i-au luat cu ei în mod prietenos la Cuvântul lui Dumnezeu. De multe ori au făcut lucrul acesta.” Evanghelistul s-a bucurat de acești oameni în vârstă. Stăteau acolo, modest și simplu, în băncile lor, lucrători devotați în via Domnului.

Trebuie să spun că am respect față de cei doi, pentru că știu cât de greu este să vorbești după mâncare despre Cuvântul lui Dumnezeu cu musafirii. Putem, într-adevăr să exprimăm câteva gânduri despre pasajul din Biblie pe care l-am citit după mâncare, dar să creăm o atmosferă pentru o discuție spirituală cu Domnul Isus ca punct central, aceasta merge greu. Ea eșuează de multe ori din cauza lucrurilor zilnice fără importanță, care ne-au preocupat în timpul săptămânii. Copiii și tinerii doar vor și ei toți să-și intre în drepturile lor cu musafirii. Ei bine, cu toate acestea cunoaștem și ore frumoase pe care le-am petrecut cu prietenii, când Cuvântul lui Dumnezeu și-a intrat în drepturi.



Obadia – așa cred eu – avea și el în acest domeniu problemele lui. El era un bărbat sincer, care se temea tare de Domnul (1 Împărați 18.3) și chiar din tinerețea sa (versetul 12), care, în timpul mării prigoane sub Izabela și Ahab, a ținut ascunși o sută de profeți, le-a dat adăpost și în timpul foametei chiar i-a aprovizionat cu pâine și apă. Aceasta vrea să însemne ceva! Aceasta aproape că amintește de vremea celui de-al treilea Reich, când cineva i-a oferit vreunui prieten iudeu refugiu, cu primejdia propriei sale vieți. Atunci putem să-l înțelegem puțin pe Obadia.

Nu vrem să-l condamnăm pe Obadia, dar să privim lucid la poziția disperată în care se afla el pe atunci la curtea împăratului Ahab. Aici, în versetul 3, se spune modest și simplu: „era peste casa sa”. Astăzi am spune: avea un post de ministru, poate ministru de interne. Un asemenea bărbat are o înaltă responsabilitate, nu numai peste familia lui sau peste un grup de oameni, ci peste întreaga țară. Nici miniștri nu pot să facă ce vor. Aici mai sunt și alți miniștri care au un cuvânt de spus; aici este partidul, este cancelarul. Trebuie discutat, ajustat, făcute compromisuri.

Acum imaginează-ți-l pe Obadia: șeful său era Ahab, acest împărat nelegiuit, care o avea de soție pe idolatra Izabela, care voia să-i nimicească pe prorocii Domnului și-l avea în vedere în mod deosebit pe Ilie. De fapt, cum a suportat Obadia așa ceva? Dar el a rămas pe postul său. Un om care știe să se descurce par excellence!

Obadia trebuia să participe și la capriciile proaste ale lui Ahab, pentru că era mai mult de făcut pentru vite, decât pentru sărmanii oameni care flămânzeau. Astfel, în una dintre incursiunile sale de recunoaștere prin țară –căuta izvoare de apă și iarbă proaspătă pentru caii și catării de la curte – l-a întâlnit pe prorocul Ilie. Nu, nu întâmplător; Dumnezeu a urzit întâlnirea. Acum vine proba pe exemplu: „Obadia, vrei să ascuți mai mult de Dumnezeu decât de oameni? Vrei să dai cărțile pe față sau nu?” Pe proroci i-a îngrijit

bine. Felicitări cordiale! Prima parte a slujbei sale a împlinit-o ministrul. În sensul povestirii de la început am putea să spunem: Marie, ai pregătit excelent mâncarea! Dar acum vine clipa când amfitrionul vrea să se dea pe față ca fiind creștin. Obadia, acum trebuie să mărturisești că ești de partea lui Ilie, adică a Dumnezeului lui Israel, în fața lui Ahab și a Izabelei. Da, Ahab îl caută pe Ilie deja de mult timp, în toate locurile, iar cel mai apropiat colaborator al său întreține în taină contact cu acest proroc. Aceasta sună a trădare; Obadia este, de asemenea, un om sortit morții.

Putem să citim printre rânduri cât de penibilă a fost pentru Obadia întâlnirea cu Ilie. Obadia înseamnă în germană slujitor al lui Dumnezeu. Dar Obadia a fost slujitorul lui Ahab, în ciuda tuturor meritelor sale pentru prorocii cei mulți. Ilie l-a demască, deodată și pe neașteptate, în toiul muncii sale pentru împăratul nelegiuit. Obadia, nu-ți folosește la nimic să cazi cu fața la pământ înaintea lui Ilie. Este grea misiunea să-l anunți pe Ilie împăratului. Dar la Ilie nu contează nicio linguseală, nicio scuză. El rămâne ferm și neînduplecat: Du-te acolo!

Toți putem să fim harnici și loiali în profesia noastră și aceasta este bine așa; cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu va veni deodată clipa când nu mai sunt posibile compromisurile. Atunci se va spune: „Du-te și spune-i domnului tău: «Iată pe Ilie!»” Atunci nu ne mai putem preface. Acesta este atunci sfârșitul. Apoi începe misiunea lui John: „Acum mergem la strângerea credincioșilor sub Cuvântul lui Dumnezeu. Vreți să veniți și voi?”

Obadia a îndrăznit, într-adevăr, să mai facă și al doilea pas. S-a dus la Ahab și a povestit despre Ilie (versetul 16). Știm că apoi a început lupta pe viață și pe moarte acolo sus, pe Carmel. Dar noi știm și cine a câștigat-o. Dumnezeul lui Israel și slujitorul Său, Ilie. Poate că a urmărit și Obadia încordat această luptă. Dar lupta mai durează și astăzi. Încă suntem pe pământ. Poate că n-ar trebui să facem așa

de multe compromisuri. Acestea doar ne împiedică să luăm o poziție clară pentru Domnul.

## Copiii de pe muntele Ebal

**Iosua 8.30-35:** Și Iosua a zidit un altar Domnului Dumnezeuului lui Israel pe Muntele Ebal, după cum poruncise Moise, robul Domnului, fiilor lui Israel, așa cum este scris în cartea legii lui Moise: un altar de pietre întregi, asupra cărora nu fusese ridicat fierul. Și au adus deasupra lui arderi-de-tot Domnului și au jertfit jertfe de pace. Și a scris acolo, pe pietre, o copie a legii lui Moise, pe care el o scrisese înaintea fiilor lui Israel. Și tot Israelul, și bătrânii săi, și dregătorii și judecătorii săi au stat de o parte și de alta a chivotului, înaintea preoților, leviților care purtau chivotul legământului Domnului, atât străinul, cât și băștinașul; jumătate din ei în dreptul muntelui Garizim și jumătate în dreptul muntelui Ebal, cum poruncise Moise, robul Domnului, ca să binecuvânteze pe poporul lui Israel la început. Și, după aceea, a citit toate cuvintele legii, binecuvântarea și blestemul, după toate cele scrise în cartea legii. N-a fost un cuvânt din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua înaintea întregii adunări a lui Israel, și a femeilor, și a copiilor, și a străinilor care umblau în mijlocul lor.

**Deuteronomul 27+28.**

*Azi parcă aș înnebuni,  
Din zori, nu doar de-acuși.  
E de-nțeles doar dac-ai fi  
O mama de păpuși.*

Netti fredona într-una melodia încet, pentru sine. De zece ori, de douăzeci de ori, până când, în cele din urmă, ne-a fost prea mult. Dar strofa ne dă prilej să medităm la ea. Oare cum a fost azidimineață la micul dejun? „Luca, te rog să stai drept!” „Frank, vii totuși mereu prea târziu!” „Rolf, te-ai spălat și pe dinți?” „Cu pantofii vrei să mergi la adunare?” „Mike, nu te mai bâțâi așa la masă! Doar ți-am spus deja de o sută de ori.” Care mamă, care tată

nu cunoaște aceste zicale. Manierele la masă – când, în sfârșit, le vor învăța copiii?

Dar dacă noi, părinții, ne-am gândim odată în liniște la aceste lucruri, atunci vom descoperi că la toate sfaturile bine intenționate, noi înșine devenim tot mai agitați și atmosfera se înrăutățește tot mai mult. Trebuie să ne spunem: „Cunosc pe cineva, căruia trebuie să i se spună și lui de o sută de ori același lucru, care n-a învățat nici el încă să fie ascultător. Și cu el trebuie Dumnezeu să aibă zilnic răbdare. Acesta sunt chiar eu. Oare am învățat toate acestea mai repede decât copiii mei? Nu prea.”

Nu vreau să spun acum că admonestările din când în când nu sunt necesare, dar trebuie să le dozăm bine, ca să nu se strice starea de spirit. Voi mă înțelegeți. Copiii trebuie să învețe și părinții la fel, toată viața noastră.

De fapt, am vrut să scriu ceva despre „sărmanii” copii, care stau aici, pe muntele Ebal, muntele blestemului, cu părinții lor „neascultători”. Ei au venit ca să primească binecuvântarea și blestemul asupra lor, după cuvântul lui Moise din Deuteronomul 27 și 28. Pe atunci, în câmpiile Moabului, Moise a împărțit în două jumătăți semințiile lui Israel. Unele care mai târziu, în țară, vor sta pe muntele Ebal și trebuiau să asculte cuvinte de blestem, și unele care trebuiau să stea pe Garizim, muntele binecuvântării. De altfel, mai târziu samaritenii au ales muntele pentru sfântul lor locaș (Ioan 4.20).

Deci, așa au ajuns la Sihem, cetatea care este între Ebal și Garizim. În cete. Mii și mii. Ce au vorbit pe drum copiii cu părinții? Și străini au venit (Iosua 8.35). Era corect așa; și ei aveau voie să participe la sărbătorile Domnului (Deuteronomul 16.11). Se vedea pe fețele părinților cu ce așteptări au venit aici. Unii foarte fericiți, alții posaci și morocânoși. Iar aceasta îi influența pe toți membri

familiei. Era ciudat să privești așa ceva. Dar putem să-i înțelegem pe părinții descurațați, pentru că șase seminții nu aveau de așteptat nimic altceva decât blestem; aceasta le-a spus-o Moise dinainte (Deuteronomul 27.13). Aici nu ajuta nici un strigăt, nicio șovăire. Aceasta așa era. Acești oameni n-aveau decât să privească la istoria strămoșilor lor și atunci știau tot.

Dar copiii, ce puteau să facă ei ca să trebuiască să fie de față pe muntele Ebal, să audă blestemul asupra casei părintești și asupra lor înșiși? Mult mai cu plăcere s-ar fi dus la Garizim, ca să ia acolo în primire, împreună cu tovarășii de vârstă lor, urările bune și frumoase pentru viața lor. Dar părinții lor i-au luat cu ei pe muntele Ebal. Dumnezeu a zis.

Știți, copii, nici mie nu mi-au convenit multe în viață. Și eu aș fi preferat să cresc mai înalt cu zece centimetri, aș fi preferat să am părinți bogați, un tată renumit și aș fi preferat să merg de trei ori pe an în concediu. La așa ceva doar visează oricine. Sau? Lupu-și schimbă părul, dar năravul ba. Noi nu putem să ne alegem nici moștenirea, nici părinții, nici familia, nici inteligența, nici dorințele spirituale, nici gradul tendințelor noastre rele. N-ajută cu nimic. Trebuie să mergem cu părinții noștri la Ebal. Și cu toate acestea, Moise a recomandat în capitolul 27.7: „Tochmai părinții cu copiii pe muntele blestemului, să se bucure înaintea Domnului”. Citește singur versetul 7 la mijloc. Nu, aceasta nu este o bucurie artificială.

Am văzut odată o caricatură în care un pastor predica într-o biserică, în fața unor bănci aproape goale. Doi, trei oameni ședeau acolo, cu capetele lăsate, aproape adormiți. Și singurul lucru pe care pastorul îl avea de spus de la amvon era: „Bucurați-vă! Bucurați-vă!” Atunci ne întrebăm involuntar: „Da, dar pentru ce? Spune-ne odată, pentru ce putem să ne bucurăm. Nu putem să ne bucurăm de vorbe goale și de bănci goale!”

Cu cât urcau mai sus pe munte, părinții posaci împreună cu copiii și cu străinii, cu atât mai mult se apropiau de minunea de pe acest munte. Nici eu nu pot să pricep, dar descoperim un altar exact pe muntele blestemului - și nu pe Garizim -, aici vedem arderi-de-tot și jertfe de pace - și aici trebuiau clădite pietrele văruite cu var. Nu-i vorbă că semințiile de pe Garizim n-ar fi avut nevoie de acestea, dar Dumnezeu a aranjat aceasta așa cu intenție înțeleaptă.

Aici sus, pe Ebal, i-a fost prezentată poporului întâi toată responsabilitatea pentru purtarea sa. În 14 versete binecuvântarea, dacă sunt ascultători față de poruncile lui Dumnezeu și în 54 de versete blestemul, dacă ar fi neascultători și infideli. Din nefericire, trebuie să spun direct, că aceste judecăți amenințătoare s-au împlinit mai târziu toate. Dar nu numai Israel a eșuat; creștinătatea s-a făcut vinovată de aceleași păcate (Romani 11.22 și în continuare; Iuda; 2 Petru; Apocalipsa 2 și 3). Din nefericire! Capitolul 28 se referă apoi la seminții ca întreg, la căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu popoarele de pe pământ. Dar cum stă treaba cu fiecare om în parte?

Problema este tratată în capitolul 27. Aici i se adresează fiecăruia în parte. Aici trebuie să spună „Amin” fiecare femeie, fiecare străin, fiecare copil personal (versetele 15-26) la rânduierile lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu știa dinainte că nu putem să ținem poruncile Sale, chiar dacă ne-am strădui oricât; bunăvoința noastră, pur și simplu, nu este suficientă. De aceea a pus El să se construiască acest altar și a rânduit arderi-de-tot și jertfe de pace. Ambele vorbesc despre Domnul Isus, despre Însuși Fiul lui Dumnezeu. Numai El a împlinit toate poruncile lui Dumnezeu. Dar nu numai că le-a împlinit, ci chiar a purtat pentru noi blestemul pe care noi l-am meritat. Pentru aceasta trebuie să citim Galateni 3.10-13. Aici este citat pasajul din Deuteronomul și este prezentat Domnul Isus, care a îndepărtat blestemul de pe muntele Ebal. De aceea pot și aceste seminții să se bucure pe Ebal. Pentru că acolo au

stat altarul și chivotul legământului și au fost aduse jertfe. Numai de aceea a putut Dumnezeu să le ierte păcatele, presupunând mereu că le-ar regreta și le-ar mărturisi.

Ați înțeles bine totul? Știu că a fost o temă dificilă. Dar pentru că acolo, pe muntele blestemului erau și copii de față, care prin „amin”-ul lor sonor dau încuviințarea pentru ceea ce spunea Moise, trebuie să fie ușor de înțeles pentru fiecare dintre noi: noi stăm din fire toți sub blestemul lui Dumnezeu, pentru că toți suntem păcătoși, dar aici este Unul care a luat blestemul pentru cei care cred în El. Acesta este Domnul Isus. El a purtat personal mânia lui Dumnezeu în judecată și de aceea tocmai locul judecății este acum un loc unde putem să mâncăm, adică putem să avem părtășie cu Dumnezeu. Nu este acesta un motiv de bucurie? Lucrul acesta îl datorăm Mântuitorului nostru.



## Iaabeț

**1 Cronici 4.9-10:** Și Iaabeț a fost mai prețuit decât frații săi, și mama sa i-a pus numele Iaabeț, zicând: „Pentru că l-am născut cu durere“. Și Iaabeț a chemat pe Dumnezeu lui Israel, zicând: „Dacă m-ai binecuvânta mult și mi-ai întinde hotarul și mâna Ta ar fi cu mine și m-ai feri de rău, ca să fiu fără durere!...“ Și Dumnezeu a făcut să aibă ce ceruse.

Puțin înainte de ducerea în robie, în Babilon, au fost întâi numărate și notate familiile israeliților. O listă lungă de nume, care mai târziu urma să fie de o mare importanță pentru iudei. După robie, mulți dintre ei au trebuit să se legitimeze. Originea lor trebuia să fie recunoscută limpede și deslușit. Printre aceste sute de nume a ieșit subit la iveală Iaabeț, un bărbat total necunoscut. Eu cred că era necunoscut de oameni. De Dumnezeu era bine cunoscut. Atât de cunoscut, încât Duhul lui Dumnezeu ne împărtășește despre el câteva caracteristici marcante.

*Necunoscut și totuși cunoscut,  
E poporul Domnului pe pământ;  
Dar starea sa sfântă, înaltă,  
Nu va fi aici stimată.  
Oamenii nu se gândesc  
La veșnicia lungă,  
Vor doar câștig pământesc,  
Și-aici departe s-ajungă.  
Poporul lui Dumnezeu în acest ținut  
E necunoscut.*

Oare ce ar scrie în Biblie despre viața ta și a mea? Numește totuși odată un punct în care Dumnezeu ar putea să aibă plăcere de tine. Numai unul. Mai târziu vom fi mai exact instruiți despre cum a

judecat Dumnezeu viața noastră. La Iabeț a fost, în orice caz, rugăciunea, părtașia cu Dumnezeul său într-o vreme de necaz. Aceasta s-a putut observa. De aceea a și fost el mai prețuit decât frații săi. Relația cu Dumnezeu i-a marcat viața.

Primul lucru care ni se relatează despre Iabeț ni se pare aproape ca ceva de la sine înțeles: mama sa l-a născut cu durere. Aceasta doar nu este ceva nou, am putea să spunem. Aceasta este soarta fiecărei mame, potrivit Genezei 3.16. Dar să privim odată această remarcă în sensul Noului Testament. În Galateni 4.26 scrie că Ierusalimul de sus este mama noastră. Contextul ne lămurește că odată este vorba despre Lege (Agar și muntele Sinai) și pe de altă parte este vorba despre har (Sara și muntele Sion). Ce bine, dacă mama ta spirituală și mama mea spirituală, care ne-a născut, adică ne-a născut din nou, este harul! Aceasta presupune că eu m-am recunoscut ca păcătos, care nu poate să stea în picioare înaintea lui Dumnezeu prin faptele bune ale Legii, ci numai pe baza harului Său, pe care mi l-a oferit Dumnezeu în iubitul Său Fiu. Pentru inima mândră a omului nu este așa de ușor să recurgă la acest har. Omul i se împotrivesc cu toate fibrele vieții sale.

Știi tu că adevăratele întoarceri la Dumnezeu, adevărata pocăință față de Dumnezeu cauzează dureri? La început, acesta nu este un act de bucurie, când un om trebuie să se privească în lumina lui Dumnezeu ca pierdut fără nădejde (Leviticul 16.29-30). Dacă la convertire primim numai bucurie și mare veselie, atunci semănăm cu bobul de sămânță care a fost „semănat pe locurile stâncoase, acesta este cel care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; dar nu are rădăcină în el însuși, ci este numai pentru un timp” (Matei 13.20-21a). Nu, la Iabeț, întoarcerea la Dumnezeu a fost autentică, ea a fost asociată cu exerciții sufletești profunde. Bucuria a venit mai târziu, dar a venit.

Simțim totuși bucuria din rugăciunea scurtă. Sau nu? De fapt, nu este propriu-zis o rugăciune, pentru că fraza este întreruptă la mijloc. Dacă faci aceasta și aceasta ... și gata. Găsesc frumos lucrul acesta. Nu trebuie să încheiem un pact cu Dumnezeu (Eclesiastul 5.5). Nu faceți promisiuni și juruințe ușurate! Cunoști proverbul uzual: Drumul spre pierzare este pavat cu intenții bune. Iaabeț n-a făcut așa.

Dar ce a făcut? El s-a rugat pentru o binecuvântare bogată și ca Dumnezeu să-i întindă hotarele. Lucrul acesta trebuie să ni-l imaginăm: țara va fi scuturată și clătinată de vrăjmași de jur-împrejur. Mulți sunt duși deja în robia asiriană și babiloniană. Totul zace în praf și cenușă. Vrăjmașii țin țara ocupată, au cucerit-o, pentru că păcatul poporului strigă la cer, pur și simplu. Și apoi „strigă” Iaabeț către Dumnezeu: Binecuvântează-mă și întinde-mi hotarele! Am putea crede că este ceva obraznic, dar este cutezanța credinței, ca atunci la Avraam, în Geneza 15.2: „Doamne, Dumnezeule, ce-mi vei da? Pentru că mă duc fără copii”. Și Dumnezeu a reacționat la Iaabeț corespunzător. El Se bucură pentru o asemenea încredere.

La noi nu mai este vorba în ziua de astăzi despre proprietate funciară și carieră. Acestea sunt binecuvântări pământești. Binecuvântările noastre sunt în „locurile cerești” (Efeseni 1.3). Bucuriile și binecuvântările noastre cele mai înalte sunt legate de Domnul din cer. Satan vrea să ne răpească această bucurie (Efeseni 6.12). Și de aceea dorește Dumnezeu așa de mult să îndeplinească rugăciunea care are ca scop de a-L cunoaște mai îndeaproape pe Domnul, „să căutăm cele de sus, unde este Hristos” (Coloseni 3.1). Cu el se poate preocupa oricine: mic și mare, bărbat și femeie, ziua și noaptea. Această preocupare ne face bogați lăuntric.

Această vreme liniștită mai are un efect secundar foarte pozitiv. Iaabeț și-a dat bine seama de acesta. Adică, atâta timp cât noi ne

bucurăm de partea noastră cerească și privim la Domnul nostru ceresc, răul va fi ținut departe și nici nu ne va lovi vreo durere. În orice caz, trebuie să înțelegem exact ce vrea să însemne aici rău și durere. Nu este lupta cu vrăjmașul, tensiunile vieții, din care putem să strigăm către Dumnezeu (1 Cronici 5.20). Invidia, boala, nevoia și necazurile externe ne conduc mai degrabă la Domnul. Ele ne formează și ne educă. – Aici, la Iaebeț, este vorba despre răul păcatului și despre slăbiciunea noastră, care ne pot cauza dureri. Și Iov a vrut să se abată de la acest necaz, de la acest rău. Apostolul Pavel numește în 1 Timotei 6 câteva dintre aceste primejdii, dintre aceste rele (iubirea de bani, poftele vătămătoare și așa mai departe). El scrie că din această cauză, unii „s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri” (1 Timotei 6.10). Despre aceasta este vorba la Iaebeț. Aceasta a vrut el să ocolească. Din calea acestor primejdii a vrut el să se dea cu ajutorul lui Dumnezeu. „Și Dumnezeu a făcut să aibă ce ceruse”.

Rugăciunea este un bastion în fața vrăjmașului. După un marș obositor în vremea umedă și rece, recruții doar se mai împleticeau de oboseală și epuizare în odăița lor din cazarmă. Apoi au căzut în paturile lor. În afară de un camarad. Acesta a mai găsit puterea pentru rugăciune și de aceea a fost coplesit cu batjocură și dispreț. Unul chiar i-a aruncat cizmele murdare peste șale. Dar camaradul nostru a rămas liniștit, s-a sculat tăcut de pe genunchi și s-a culcat în pat. În dimineața următoare, cizmele camaradului furios stăteau strălucitor de curate în fața patului acestuia. Recrutul dușmănos și-a regretat și și-a deplâns atacul. Mai târziu a mărturisit-o singur.

Poate că atitudinea liniștită și tăcută a rugăciunii lui Iaebeț a fost tocmai motivul pentru care el „a fost mai prețuit decât frații săi” (1 Cronici 4.9a). Dumnezeu S-a declarat de partea sa, „mâna Sa a fost cu el” (versetul 10b).

## Hur

**Exodul 17.11 etc.:** Și a fost așa: când își ridică Moise mâna, învingea Israel, iar când își lăsa mâna în jos, învingea Amalec.

**Exodul 24.14:** Și a zis bătrânilor: „Așteptați-ne aici până ne vom întoarce la voi; și, iată, Aaron și Hur sunt cu voi: oricine va avea o neînțelegere să se apropie de ei“.

Astăzi (adică în anul 1994) încep la Roma campionatele mondiale de natație. Germania are câțiva ași celebri acolo. Ziarele i-au prezentat și ele vor relata captivant despre evenimente. Luptele se pot urmări și la radio. Comentatorii știu să-i entuziasmeze de-a dreptul pe ascultători. Darmită televizorul! Mii de oameni vor asista de acasă la jocuri. Și toate acestea nu sunt nimic față de a fi personal acolo, în tribunele spectatorilor, între prieten și dușman, unde strigătele de încurajare vuiesc prin hale. – La fotbal este și mai rău. Aceste întreceri fantastice se termină de multe ori chiar în haos.

Și viața noastră este o asemenea luptă. Apostolul Pavel o descrie personal: „Pentru că am ajuns o priveliște pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni” (1 Corinteni 4.9). O priveliște în arena acestei lumi. Îngerii ne privesc (1 Corinteni 11.10), buni și răi, la fel și oamenii. Ei toți au un interes în deznodământul luptei. Citește odată Iov 1 și vei vedea cum satan a pus ochii pe Iov ca să-l aducă la cădere. Același lucru îl avem în Zaharia 3 cu Iosua, marele preot. Și Daniel 10 relatează despre o luptă invizibilă a căpeteniilor din cer (versetele 13 și 21), unde va fi decisă soarta oamenilor de pe pământ.

Da, aceste puteri iau parte însuflețit la cele ce se întâmplă aici și astăzi. Domnul Isus Însuși spune în Luca 15 că îngerii lui Dumnezeu se bucură dacă cineva vine la credință; atunci cerul este în mișcare. Aceasta înseamnă înfrângere pentru satan și biruință

pentru Domnul. Dar lupta continuă și după mântuirea noastră. Trebuie să fim permanent atenți să ne stăpânim poftele și dorințele și să le ținem în șah. Viața nouă, pe care o avem în Domnul Isus, duce zi de zi o luptă, în puterea Duhului Sfânt, cu carnea noastră păcătoasă. Lucrul acesta nu-l știm numai teoretic, ci putem să-l confirmăm din practica vieții zilnice.

Și toți ne privesc. De la tribună. Ei strigă către noi, ne încurajează: rezistați! Nu cedați deloc!

Atunci, la Refidim, au fost trei bărbați pe munte, care au observat lupta lui Israel împotriva amaleciților: Moise, Aaron și Hur. Pe Moise îl cunoaștem. Pe Aaron, fratele său, la fel. Dar cine este Hur? Este încurajator că Scriptura citează de multe ori persoane care nu bat așa la ochi, dar care arată o mare angajare pentru lucrarea lui Dumnezeu. Hur era un astfel de bărbat. Modest și discret, el a mers împreună cu cei doi conducători cunoscuți. Până sus pe munte. Sunt sigur că aici el s-a rugat împreună cu Moise și cu Aaron pentru poporul de jos, din vale. El a observat că atunci când brațele lui Moise coboară, și Iosua are imediat necazuri în vale. Poate au strigat către Moise și l-au implorat să reziste: brațele sus, Moise! Într-adevăr, Iosua atacă din nou. Și mai sus! Până când, în cele din urmă, Moise n-a mai putut.

Apoi, Aaron și Hur au adus aici această piatră. Dar nici aceasta n-a ajutat prea mult. Brațele lui Moise au devenit grele și tot mai grele. În sfârșit, Aaron și Hur au susținut brațele lui Moise. Vedeți cât de pregătit era acest Hur să ajute? Cum avea el o inimă pentru poporul de jos, din luptă! Până seara au persistat acolo sus, până a fost câștigată biruința.

Dar stați! Amalec a atacat mereu, de-a lungul întregii istorii a lui Israel. Nici Saul n-a putut să-i învingă și chiar și în cartea Estera apare iar unul de-la lor, Haman.

Slujba Lui Moise, a lui Aaron și a lui Hur este necesară zilnic. Ce bine, dacă atunci există un astfel de Hur, curajos și modest, (pe lângă Aaron)! Moise l-a prețuit pe acest bărbat, pentru că în Exodul 24.14 el dă poporului sfatul, ca în caz de nevoie să li se adreseze totuși lui Aaron și lui Hur.

Apoi a venit întâmplarea tristă cu vițelul de aur. Dar știți ce m-a frapat? Că Dumnezeu aruncă vina în spinarea lui Aaron pentru acest eșec de jos, de lângă munte, nu a lui Hur (Exodul 32.21). Poate că Hur s-a pronunțat împotriva. Poate. În orice caz, numele său nu mai este pomenit în legătură cu acest păcat.

Vedem că lui Moise i-a fost greu să-și țină mâinile ridicate, Aaron a avut o cădere adâncă în Exodul 32 și mai târziu a trebuit să renunțe la funcția sa, în Numeri 20.26 și în continuare. Și nici despre Hur, acest om gata să ajute, nu mai citim nimic. De ce? Nu mai există nici un ajutor din tribună? Nicio rugăciune? Nici un strigăt de încurajare? O, ba da! Moise, Aaron și Hur n-au fost decât modele slabe ale Aceluia care șade acum în cer, ale Domnului Isus Hristos. Moise a scos poporul din robia Egiptului. Domnul Isus ne-a răscumpărat din păcatele noastre. Aaron, marele preot, a reprezentat poporul înaintea lui Dumnezeu, dar a murit. Domnul Isus nu moare (Evrei 7.25). „Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat” (Evrei 4.15). Și Hur este o imagine slabă a Domnului Isus. Hur înseamnă „soare” sau „curăție”. Pe baza desăvârșirii Sale, Domnul Isus poate acum să ne reprezinte înaintea feței lui Dumnezeu: „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept” (1 Ioan 2.1).

Acum înțelegem și că în Exodul 17.16 se spune: „Domnul va purta război cu Amalec”. O fată a fost întrebată puțin după convertirea sa: „Și dacă diavolul stă la ușă și vrea să te înspăimânte?”

Ce faci atunci?” „Atunci Îl rog pe Domnul Isus să meargă la ușă”. „Cine este cel care condamnă? Hristos este Cel care a murit și, mai mult, a și fost înviat, Cel care și este la dreapta lui Dumnezeu, Cel care și mijlocește pentru noi” (Romani 8.34).

Domnul Isus, El șade „în tribună”, în cer, și este în același timp: Moise, Aaron și Hur. El Se roagă pentru noi, ca să nu slăbească credința noastră (Luca 22.32). Chiar dacă acești trei oameni au fost creaturi slabe, numai prototipuri, El este desăvârșit: El va lupta pentru noi și va obține biruința.

Dar și noi putem să urmăm modelul Său. El intervine pentru noi, dar și noi putem să intervenim cu mijlociri pentru toți cei care sunt în luptă. Hur s-a gândit la frații săi din vale. Și noi vrem să ne ridicăm brațele pentru Adunarea lui Dumnezeu. Iudeii au obiceiul să scrie bilețele cu cereri de rugăciune și să le bage în crăpăturile zidului plângerii din Ierusalim. Pe ele își notează dorințele și rugăciunile. Știți ce nu este voie să fie scris pe ele? Rugăciuni personale pentru ei înșiși. Numai mijlociri pentru alții sunt admise. Aceasta putem s-o facem și noi. Rugăciunile noastre reciproce se înalță la tronul harului. Acolo este Domnul Isus Însuși, care ne vede în luptă și care Se angajează pentru noi până când Amalec este biruit.



## Obed

**Judecători 4.13-17:** Și Sisera și-a adunat toate carele, nouă sute de care de fier, și pe tot poporul care era cu el, de la Haroșet-Goim până la râul Chișon. Și Debora a zis lui Barac: „Ridică-te, pentru că aceasta este ziua în care a dat Domnul pe Sisera în mâna ta! N-a ieșit Domnul înaintea ta?” Și Barac a coborât de pe muntele Tabor, și zece mii de oameni în urma lui. Și Domnul a înfrânt pe Sisera și toate carele și toată oștirea cu ascuțișul sabiei dinaintea lui Barac; și Sisera s-a dat jos din car și a fugit pe jos. Și Barac a urmărit carele și oștirea până la Haroșet-Goim; și toată oștirea lui Sisera a căzut sub ascuțișul sabiei: n-a rămas unul. Și Sisera a fugit pe jos la cortul Iaelei, soția lui Heber chenitul, pentru că între Iabin, împăratul Hațorului, și casa lui Heber chenitul era pace.

Dumnezeu a rânduit poporului Său, Israel, multe porunci și regulamente. Cine le ținea, putea să conteze pe binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru el și pentru familia sa. Aceste porunci se raportau la duh, suflet și trup. Ele se aplicau la relația cu Dumnezeu și cu aproapele. Pe Dumnezeu Îl interesa ca poporul Său să rămână sănătos în interior și în exterior și să rămână în părtășie cu El Însuși. În înțelepciunea Sa, El a reglementat toate domeniile vieții. Multe rânduieli au intrat și în legile noastre. De exemplu, în unele întreprinderi, unui colaborator bun i se acordă după șase ani de muncă un an pentru întremare, în care poate să facă ce vrea el, ce îi face plăcere. În acest an sabatic el nu-și pierde locul de muncă. Și împărțirea săptămânii noastre se sprijină pe datinile iudaice.

O lege reglementa pe atunci și proprietatea funciară. Știm că țara Canaan a fost împărțită sub Iosua semințiilor lui Israel. Fiecare seminție, da, fiecare casă părintească a primit o bucată de pământ și era destinată pentru întreținerea vieții. Dar dacă proprietarul nu mai putea să administreze această bucată de pământ din oricare

motive, fie pentru că a sărăcit, că a murit, că n-avea copii sau pentru că devenise pasibil de pedeapsă, atunci familia putea, ce-i drept, să vândă bucata de pământ, dar ea nu era pierdută pentru totdeauna. Adică Dumnezeu așa a reglementat aceasta, că în anul al cincizecilea, fiecare israelit obținea din nou complet proprietatea strămoșilor săi: anul jubiliar. Pe lângă aceasta era posibil, de asemenea, ca o rudă apropiată să poată să cumpere înapoi pământul deja înainte de anul jubiliar, și anume, prețul era hotărât de numărul de ani până la anul jubiliar. Deci, proprietăți funciare mari nu puteau să existe în Israel.

În cazul lui Naomi și a lui Rut, nora ei, a apărut Boaz, ruda lui Naomi, și a adus pământul din nou în proprietatea ei. Boaz trebuia, potrivit cu Deuteronomul 25, să mai îndeplinească și datoria de cumnat, prin aceea că o ia pe Rut de soție. Cartea Rut este o perlă, după întâmplările triste din vremea judecătorilor. Ea ne arată în Rut, moabita, cum poate să fie un om introdus treaptă cu treaptă, prin ascultare, la iubitul Boaz, care este o imagine a Domnului Isus, puternicul om cu drept de răscumpărare și rudă de sânge cu Naomi. El are atât posibilitatea s-o răscumpere din robia ei pe această persoană sărăcită și însingurată, cât și s-o accepte pe Rut ca soție și să se căsătorească cu ea. Din această căsnicie s-a născut numai Obed, un copil cu șansă nu numai pentru Boaz și pentru Rut, dar înainte de toate pentru Naomi, pentru că acest fiu va menține și va duce mai departe în Israel numele și moștenirea lui Elimelec și a lui Mahlon.

Are Obed vreo însemnătate și pentru noi? În Rut 4.14 și în continuare, el însuși este numit om cu drept de răscumpărare a lui Naomi, un înviorător și îngrijitor al ei. Spus pe scurt. De fapt, în întâmplarea noastră nu avem de-a face cu necredincioși, ci cu persoane care deja aparțin poporului lui Dumnezeu. Ele sărăciseră și trebuiau răscumpărate. Această lege i-a fost dată poporului lui

Dumnezeu, Israel. Ele aveau nevoie de un om cu drept de răscumpărare.

Vreau să aplic acest gând și la noi, care suntem creștini. Sigur, noi am fost răscumpărați de Domnul Isus din păcate și fărădelegi. El a trebuit să devină ruda noastră de sânge (Evrei 2.14) și a plătit la cruce prețul de răscumpărare, ne-a eliberat din robia păcatului și ne-a câștigat ca mireasă. Dar, din nefericire, mireasa a devenit infidelă. Noi trecem și ca credincioși individuali prin văi de necredință și de sărăcire. Și credincioșii pot să piardă practic binecuvântările moștenirii cerești. Un necredincios nu poate lucrul acesta, pentru că el nu le-a posedat niciodată. Dar noi le-am avut. Potrivit poziției, noi le posedăm pentru totdeauna. Aceasta este și rămâne așa. Dar cum stau lucrurile cu tine și cu mine în viața zilnică? Ne bucurăm noi zilnic de posesiunea noastră în Domnul? Sau plecăm și noi din Betleem în Moab și suntem amărâți ca Naomi (Romani 1.20)? N-ai pățit niciodată așa ceva? Eu, da. Atunci sărăcim lăuntric. Trebuie să fim restabiliți. Dragostea pentru Domnul trebuie să fie aprinsă din nou. Toate binecuvântările spirituale din locurile cerești trebuie să ne fie făcute din nou prețioase. Și pentru aceasta avem nevoie de un Răscumpărător.

Pentru aceasta, Domnul, ca marele Răscumpărător, îi folosește pe frații și pe surorile noastre, care ne însuflă din nou prin rugăciune sau prin Cuvântul lui Dumnezeu (Efeseni 5.14), ne încurajează și ne aduc din nou în posesiunea moștenirii noastre spirituale. Firește că totul pleacă de la Domnul, dar El poate să-i folosească și pe alții ca instrumente în mâna Sa. Obed a fost fiul și moștenitorul. Și noi suntem fii ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus Hristos. Câtă binecuvântare au primit înapoi frații din secolul anterior din mâna Răscumpărătorului! A fost o mare trezire. N-ar trebui să purtăm și noi caracteristicile marelui Răscumpărător, să aruncăm un ochi spre cei umiliți, care au sărăcit spiritual? Trezirea din secolul anterior a fost de mult. Suntem a nu

știu câta generație. Dragostea dintâi s-a răcit într-o foarte mare măsură. Ceea ce am moștenit de la părinții noștri, aceea trebuie s-o câștigăm ca s-o posedăm. Fiecare în parte. Nu avem voie să permitem ca această bogăție a moștenirii să se înmănuncheze în mâna unei mici „grupe de elită”, a marilor moșieri spirituali, ca să zicem așa. Nu, noi toți, ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus Hristos (Romani 8.17), trebuie să avem grijă să fim ca Obed, „înviorători ai sufletului” acestei Naomi sărăcite și un îngrijitor al bătrâneții ei. Aceasta este o slujbă frumoasă, pentru că Obed înseamnă slujbă.

Atunci nu se va întâmpla ca „frumosul bun încredințat” nouă (2 Timotei 1.14), țara unde curge lapte și miere, să ne alunece din mâini. Cât de triști sunt uneori moștenitorii unei familii mari când nu există nimeni care să vrea sau să poată să preia proprietatea părintească. În acest caz trebuie să fie vândută. În domeniul spiritual, Dumnezeu are aici un alt plan. Fiecare trebuie să-și cunoască și să se bucure de moștenirea sa cerească. Fiecare în parte. Și dacă el o lasă să decadă din propria sa vină, atunci trebuie să fie prezenți servitori și slujitori ca Obed, care s-o facă din nou prețioasă pentru noi, care în cele din urmă au grija ca marele David, Domnul Isus Însuși, să guverneze din nou în țară, spre binecuvântare pentru întregul popor.

Cunoști pe cineva căruia i-a dispărut bucuria mântuirii sale? Poate că Domnul vrea să te folosească tocmai pe tine ca să ridice din nou acest suflet mâhnit. Naomi s-ar bucura enorm.

*Vezi un om cum cade / Peste-o piatră grea,  
O, ce rău îi pare / În inima sa.  
Caută și-l ridică / Pe căzut, cumva!  
Mulțumesc să zică, / Când va triumfa.*

## Câțiva din popor

**Exodul 16.20,27:** Dar n-au ascultat de Moise și unii au lăsat din ea până dimineța, dar a făcut viermi și a mirosit urât. Și Moise s-a mâniat pe ei. ... Și a fost așa: în ziua a șaptea, unii din popor au ieșit să adune și n-au găsit.

Un creștin african tânăr a venit seara târziu, fugind, la centrul misiunii. Își pierduse Noul Testament și voia să-și facă rost de altul. Dar a fost dezamăgit. Ultimul exemplar tocmai fusese dat, iar următoarea livrare era așteptată poimâine. Hop! Aceasta era prea mult timp pentru tânărul bărbat. A rămas stupefiat și bombănea pentru sine: „Și ce să citesc mâine?”

Omul înțelesese cât de important este să adune mana „dimineață de dimineață”. Mana era pâinea zilnică pentru copiii lui Israel în pustie. Dumnezeu le-a pus la dispoziție timp patruzeci de ani lungi acest aliment. În fiecare zi sau mai bine: în fiecare noapte cobora din cer și se așeza „ca roua împrejurul taberei” (Exodul 16.13). Israelii trebuiau doar s-o adune, zilnic, după măsura nevoilor lor.

Și deja aici începe problema. În versetele de mai sus avem un grup de israeliți care au adunat prea puțin, respectiv alt grup, prea mult. Ambele situații erau greșite. Dumnezeu a reglementat totul în detaliu. Ce bine că Dumnezeu știe ce avem nevoie și cât avem nevoie. În harul Său, El a stabilit totul dinainte! Dimineța puteau s-o adune (versetul 13), zăcea chiar în jurul taberei (versetul 13), un gomer (cam doi litri) în medie pentru fiecare (versetul 16), părinții trebuiau să poarte de grijă pentru copii (versetul 16), ea nu trebuia păstrată (versetul 19), numai în ziua a șasea trebuiau să adune și pentru sabbat (versetul 22), apoi trebuia să fie așezat înaintea Domnului un urcior plin cu mană (versetul 33). În ceea ce privește forma și gustul, ea era mică și fină, granulată, aromată cum este

coriandrul, albă, avea gust de turtă cu miere sau turtă cu untdelemn (Exodul 16.14-31; Numeri 11.7,8).

Fără îndoială că este o mare binecuvântare dacă Dumnezeu stabilește ce trebuie să mâncăm, și cum, și când și unde. Dar El voia atunci și să încerce poporul dacă va urma într-adevăr instrucțiunile Sale (Exodul 16.4; Deuteronomul 8.2,3). Și unii deja s-au abătut. Unii într-o direcție, ceilalți în cealaltă. Dar Dumnezeu nu i-a pedepsit în acest capitol și nici în capitolul anterior. Ei pot să murmure și să mârâie: Dumnezeu a procedat cu ei în har. Aceasta rămâne așa și în capitolul 19, unde se exprimă în mare orgoliu față de Dumnezeu, despre tot ce pot ei. Prin urmare, Dumnezeu le dă Legea, rigla de măsurat a tot ce pot ei și începând de atunci a pornit declinul.

Aici, în capitolul nostru, totul mai este har. Dumnezeu dă poporului ce este cel mai bun din ce are El de oferit, independent de atitudinea lor. Și aceasta, în timpul călătoriei prin pustie. Și noi suntem astăzi în călătorie spre țara lăudată, casa cerească a Tatălui. Dumnezeu ne-a dăruit și nouă pentru călătorie cel mai bun mijloc de trai care există. Nu mă gândesc acum la hrana naturală, ci la hrana spirituală. Ioan 6.32,48,49 și 1 Corinteni 10.3 lămuresc că ea este Domnul Isus. El este hrana sufletului nostru pentru călătorie, pe care Dumnezeu ne-o dă neobosit. Pe El trebuie să-L căutăm zilnic în Cuvântul Său. Israelii au numit pâinea cerului „man”, adică „Ce este aceasta?” (Exodul 16.15). Tot așa trebuie și noi să întrebăm din nou când citim despre Domnul Isus: „„Nume Isus!” Cin’ pătrunde / Adâncimea slava Ta! / Cine haru-Ți și iubirea / Să vestească, va putea?” Cine poate să sondeze delicatețea Domnului, proporționalitatea Sa? Dar curăția Sa? Dar lipsa Sa de păcat? Gust „ca de coriandru”, o mireasmă plăcută pentru inima lui Dumnezeu și pentru inima alor Săi. „Ca gustul de turtă cu untdelemn” (Numeri 11.8). Duhul lui Dumnezeu L-a călăuzit pe Domnul pe toate căile în timpul perioadei de pe acest pământ (Marcu 1.12; Evrei 9.3,4).

În orice timp, în orice privință. „Ca turta cu miere”: „Harul este turnat pe buzele Tale” (Psalmul 45.2). Oamenii au numit-o corect: „Ca bruma pe pământ”; El a fost ca binecuvântarea cerului pentru pământ.

Dar israeliții trebuiau să se aplece ca s-o culeagă și trebuiau s-o mănânce, nu s-o lase să stea până în dimineața următoare. Unii au uitat aceste instrucțiuni (versetul 20); apoi nu se mai putea consuma. Noi trebuie să ne preocupăm zilnic cu Domnul Isus, dacă se poate încă dis-de-diminează, căci aceasta marchează toată ziua. La amiază, când soarele este fierbinte (versetul 21), când grijile și necazurile sunt prezente, atunci lipsește timpul de liniște, atunci este prea târziu. Trebuie să ne dăm mereu osteneala să descoperim în Scriptură frumusețea Domnului. Să nu gândim niciodată: Dar aceasta ajunge acum și pentru mâine și pentru toată săptămâna.

Pe de altă parte, israeliții trebuiau în ziua a șasea să adune dublu. Aceasta așa a poruncit-o Dumnezeu, pentru că ziua a șaptea era sabbatul, când trebuiau să se odihnească. Și iarăși au fost unii pe drum, să adune de sabbat (versetul 27). Dar n-au găsit nimic. Aceasta a fost rău. Ei nu numai că au încălcat porunca Domnului, dar nici n-au putut să ducă nimic acasă. Oare ce au gândit copiii și soția (versetul 16)? Părinții sunt răspunzători pentru copii. Este suficientă hrană spirituală în casele noastre? Ce fel de literatură citesc copiii noștri? Ce fel de lucruri se găsesc la noi? Sunt ele hrănitoare? Sunt gustoase? Nepătate? Cunoaștem noi ceasurile liniștite cu familia în jurul Cuvântului lui Dumnezeu?

Căutarea hranei spirituale corecte le vine copiilor mult mai greu decât învățatul la școală. Aici trebuie ca noi, părinții, să-i ajutăm pe copii. Când păsările tinere părăsesc primăvara cuibul și pornesc prima încercare de zbor, atunci încă mai durează câteva zile până când chiar sunt în stare să caute singure hrană pentru ele. Și chiar dacă știu deja de mult să zboare, atunci tot mai piuie prin copac și

le cer părinților: „Ia-mi ceva de mâncare, dar repede!” La fel este și cu copiii noștri. Ce fatal ar fi dacă nu le-am putea oferi nimic din frumusețile Domnului! Dar pentru aceasta trebuie să fi adunat la timp. Atunci vom avea ceva pe masă. Ce grav, dacă duminica nu avem ce pune în coș (Deuteronomul 26.10).

Cunoști tu momente regulate ca să citești Cuvântul lui Dumnezeu? Uneori se suprapun evenimentele; atunci ne lipsește timpul liniștit. Acesta este adevărat. Dar ce bine, dacă atunci avem gomerul în cort, adunat în tinerețea timpurie sau dimineața devreme! Vom prețui ce am adunat, dacă soarele devine fierbinte și grijile vieții ne atacă. Dar nici nu vrem să uităm să „așezăm înaintea Domnului” mana, adică să-I mulțumim din inimă lui Dumnezeu pentru tot ce am găsit la Domnul Isus, pentru că „Unde se-odihnește Dumnezeu, / Acolo m-odihnesc și eu”.



## Hanameel

### Ieremia 32

Zedechia, împăratul lui Iuda, pur și simplu nu mai putea să asculte! Aceste permanente acuzații din cauza păcatelor sale! Această insistență a lui Ieremia de a se da în mâna caldeenilor! Acesta era totuși ultimul lucru, să se predea dușmanului, pur și simplu. Cine mai face așa ceva.

El l-a încuiat pe acest proroc în temniță, fără multă vorbă. Acum scăpase, în sfârșit, de acest cicălitor. Acum avea liniște. Așa credea el. În realitate, însă, îl chinuia conștiința sa și el știa exact că Ieremia avea dreptate, altfel nu l-ar fi scos din când în când iarăși din temniță, ca să-i ceară sfatul, ca să audă de la el cuvintele Domnului (de exemplu Ieremia 37.17).

Ieremia, acest proroc și martor credincios al Domnului, încă mai era în părtașie intimă cu Dumnezeuul său, cu toate că în Ierusalim era „harababură”. Chiar propriile sale rude din cetatea preoțească, Anatot (Iosua 21.18; Ieremia 1.1; 11.21; 12.6), se ridicaseră împotriva sa. Preoții din Ierusalim le-au instigat pe rudele cele mai apropiate ale lui Ieremia, din Anatot, să-l trădeze. Și într-adevăr, au pornit împotriva sa, ei, care mai înainte au mers împreună cu Ieremia în Templu, care-l cunoșteau din tinerețe. Ei îl urau acum și urzeau planuri rele împotriva sa.

Cine nu s-ar gândi într-un asemenea caz la Domnul Isus? El Se plânge la fel în psalmi: „Ai îndepărtat de la mine pe cunoscuții mei, m-ai făcut o urâciune pentru ei.” „Ai îndepărtat de la mine pe prietenii și tovarășii, cunoscuții mei sunt întuneric” (Psalmul 88.8,18).

Și în timp ce Ieremia zace așa în închisoare și se mârșește pentru neloialitatea poporului său, vine deodată la el glasul lui Dumnezeu, care îi anunță o vizită. Hanameel, fiul unchiului său, va veni să-l viziteze. Nu se poate! Dar acesta este un gest nobil din partea lui Hanameel. În sfârșit, iată unul care se interesează de prorocul părăsit. Vrea cumva să se scuze pentru atacurile rele asupra lui Ieremia din partea bărbaților din Anatot? Dar Domnul precizează și motivul vizitei. Acest bărbat vrea să-și vândă pământul din Anatot, iar Ieremia, care are dreptul de cumpărare, să plătească în numerar.

Dumnezeu vrea cu această cumpărare de pământ să dezvăluie atitudinea inimii a doi bărbați. Întâi inima lui Ieremia. Acest proroc a prezis fără echivoc împăratului și poporului, că vor fi duși în robie, în Babilon. Și le-a divulgat și lungimea robiei lor: șaptezeci de ani (Ieremia 29.10; Daniel 9.2). Deci, dacă Ieremia încheie acum public și cu martori (Ieremia 32.10) acest contract de vânzare-cumpărare cu Hanameel, atunci întărește cu acesta credința în profeția sa și în promisiunile lui Dumnezeu. El spune aproximativ așa: Țara aceasta bună, pe care ne-a dat-o Dumnezeu, este și rămâne posesiunea noastră, aceasta a spus-o Dumnezeu Însuși, chiar dacă vrăjmașii stau direct în fața porților Ierusalimului și proprii compatrioți deja renunță. Eu cred în cuvântul lui Dumnezeu și mă bazez pe făgăduințele Sale. – Sau, exprimat în stilul Noului Testament: Bindecuvântările spirituale din locurile cerești, ele sunt și rămân ale mele. Și oricât de furioși ar fi vrăjmașii, eu posed arvuna moștenirii mele, răscumpărarea posesiunii dobândite (Efeseni 1.3,13,14), adică Duhul Sfânt. Ieremia trăia în această nădejde, chiar dacă n-a fost înțeles din trei părți.

Apoi, când în capitolul 37.11 etc. a vrut să vadă moștenirea, la Poarta lui Beniamin a fost reținut și grav calomniat de Iriia, numit trădător de patrie și aruncat din nou în temniță. Trebuie să-l admirăm pe acest bărbat sincer, că în ciuda a toate, el n-a abandonat credința în țara făgăduită. Avea dreptate.

Din nefericire, cu Hanameel a fost cu totul altfel. El și-a zis: Mai bine pasărea din mână decât cea de pe gard. Hanameel a fost un om egoist; el nu avea nici un interes pentru „țara bună și largă, țara în care curge lapte și miere”. El se uita numai la valurile mării, la vrăjmaș, care în curând trebuia să-i ducă în Babilon. Și apoi, totul se termina. La ce îi mai folosea atunci proprietatea în Anatot? El prefera să aibă monede sunătoare în buzunar. El nu dădea nimic pe făgăduințele Domnului. El nu voia să se plece sub sentința lui Dumnezeu. El prefera să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, decât să sufere răul împreună cu poporul lui Dumnezeu (Evrei 11.25). El a pășit îndrăzneț spre Ieremia și a primit ce a vrut.

Ieremia a putut apoi să înalțe o rugăciune către Dumnezeu (Ieremia 32.16-25) și să arate spre Odrasla din casa lui David (Ieremia 33.15), în care toate făgăduințele sunt Da și Amin. Dar Hanameel nu avea în cap decât câștigul rușinos al lui Mamona. Pentru el, banii erau mai valoroși decât binecuvântările țării făgăduite, care mărturiseau toate despre Domnul Isus.

Monedele de argint sau argintul ne pot orbi într-atât, încât nu mai prețuim bucuria bogățiilor cerești. Atunci nu mai avem în vedere decât propriile noastre avantaje, pe noi înșine.

Un om bogat - așa spune o povestire evreiască – a venit într-o zi la un rabin. Bogatul nu arăta deosebit de fericit, de aceasta și-a dat seama rabinul imediat. Dar n-a spus nimic. În loc de aceasta, rabinul l-a condus în fața unei ferestre cu o vedere largă în depărtare. „Ce vezi?” l-a întrebat rabinul. „Un ținut vast, frumos.” Apoi l-a condus în fața unei oglinzi. „Acum ce vezi?” „Acum mă văd pe mine.” La aceasta, rabinul a răspuns: „Ai dreptate. La fereastră este sticlă transparentă. Dar la oglindă, sticla este captușită cu un strat extrem de subțire de argint. Această hârtie subțire de argint face ca tu să te vezi pe tine și să devii nefericit.”

Hanameel a văzut argintul. Ieremia s-a uitat la pământul întins și a fost fericit, pentru că Dumnezeu, dincolo de toate problemele vieții sale, i-a „așezat în perspectivă” mari binecuvântări. Iar nouă ne-a deschis o perspectivă și mai mare.

## Cei trei servitori ai lui Corneliu

**Faptele apostolilor 10.7:** Și, când a plecat îngerul care-i vorbise, el i-a chemat pe doi dintre servitorii săi și pe un ostaș evlavios dintre aceia care erau mereu lângă el.

A fost un pas chiar curajos din partea lui Filip să vestească Evanghelia mântuirii în Hristos Isus aici, în Cezareea (Faptele apostolilor 8.40). Această cetate portuară era reședința guvernatorilor romani. Aici domiciliau: Ponțiu Pilat, Irod, Agripa, Felix și Festus. Un teren fierbinte pentru iudei. Dar și mai primejdios pentru credincioșii creștini tineri, pe care Irod îi persecuta și îi maltrata (Faptele apostolilor 12,1).

Cu atât mai uimitor este că în această cetate marcată de păgânism trăia un ofițer, care împreună cu toată casa lui Îl stima pe Dumnezeu iudeilor și Îi slujea. El nu era un prozelit, dar nici nu trecuse la iudaism, ci „aducea închinare Creatorului”, el „L-a recunoscut pe Dumnezeu” (Romani 1.21,25). Un om „care a fost luminat de lumina adevărată” (Ioan 1.9). În acest om a vrut Dumnezeu să Se adeverească. Dumnezeu l-a văzut pe Corneliu în această cetate mare, Cezareea. El a luat act de evlavie sa liniștită, de milosteniile sale către poporul iudeu, de rugăciunilor sale. Teama sa de Dumnezeu se transmitea tot mai mult și mai mult locuitorilor din casa lui, care îl înconjurau permanent (versetul 27). Ei aveau o relație bună cu el.

Lucrul acesta s-a manifestat limpede și în marea zi când Corneliu își spunea rugăciunea la ceasul obișnuit al după-amiezii și l-a vizitat îngerul lui Dumnezeu. Imediat după aceea și-a chemat slujitorii casei și pe un ostaș evlavios, ca să le povestească întâmplarea. Aceasta se poate face numai cu prietenii buni (versetul 8; Ioan 15.5). Corneliu avea acești prieteni buni și i-a trimis imediat la Iope,

la Petru. Așa poruncise îngerul. Petru trebuia apoi să le spună cuvintele clarificatoare pentru această apariție.

Vom însoți acești doi slujitori și pe ostașul evlavios pe drumul lor la Iope. Ei au plecat încă în aceeași după-amiază din Cezareea. Aveau o călătorie lungă înaintea lor, cam 60 de kilometri. Tot de-a lungul mării (ca apostolul Pavel în Faptele apostolilor 20.13). Acum aveau timp suficient să mediteze la apariția îngerului în fața superiorului lor, Corneliu. Puteau să discute și ei odată în liniște despre Corneliu, cel temător de Dumnezeu, despre relația sa bună cu iudeii, ceea ce categoric nu era ceva de la sine înțeles. Puteau să discute și despre propria lor relație cu marele Dumnezeu-Creator. Versetul 7 menționează anume că acel ostaș era și el un om evlavios. Putem noi să ne imaginăm cu ce așteptări încordate se apropiau acești trei bărbați de cetatea Iope? Îl vor aduce pe Petru cu ei, pe aceasta se putea baza Corneliu. În fond, ei aveau la fel de mult interes pentru acest cuvânt, pe care Petru urma să li-l divulge. Între timp s-a făcut seară și noapte și cei trei bărbați și-au căutat un loc de dormit. Poate la jumătatea drumului, în Apolonia.

Pornirea în dimineața următoare. Încordarea crește. Îl vor găsi pe Petru? Va veni acest mare-iudeu cu ei, romanii? El nici n-avea voie: aceasta o știau (versetul 28). Ei n-ar fi avut voie nici măcar să intre sub acoperișul său. Dar au mers mai departe. Îl vor târî cu ei, măcar de dragul stăpânului lor. Au ajuns la Iope, și-au pregătit deja cuvintele în gură. Doar știau: Petru stă la un tăbăcar pe malul mării. I-au întrebat pe oameni, au căutat și au strigat (versetul 18) și... stau în fața casei. Ei miroasă deja că aici locuiește un tăbăcar.

Dumnezeu a pregătit totul. Nicio teamă, voi, cei trei! Petru însuși a văzut și el o arătare asemănătoare cu cea a lui Corneliu. Și pe deasupra, mai sunt și cei trei slujitori sub directa călăuzire a Duhului Sfânt (Faptele apostolilor 10.20). Ce minunat, când oamenii se lasă călăuziți astfel, când sunt, pur și simplu, ascultători!

De fapt, ostașul era ascultător deja din cauza meseriei, cu toate acestea: nu va fi avut fiecare dintre noi îndoielile sale în această misiune? Dar nu și cei trei slujitori. Ei se lasă docil conduși de la un ceas la altul. Și nici nu s-au întors când nu l-au găsit pe Petru imediat. Nu, ei au întrebat peste tot.

Apoi urmează discuția cu Petru. Să luăm seamă cât de amabil și laudându-l vorbesc ei despre stăpânul lor, despre relația sa bună cu vecinii iudei. Da, aceștia trei sunt într-adevăr încheieturi bune în trup (Efeseni 4.16; Coloseni 2.19), care aduc laolaltă și țin împreună diferitele mădulare. Ei au avut voie să intre în casă și au rămas acolo în noaptea aceea. În dimineața următoare au pornit împreună cu Petru și cu alți șase bărbați credincioși și au ajuns în ziua următoare la Corneliu.

Aici ascultă acum, împreună cu toți cei adunați, „cuvintele” pe care le are de spus Petru (Faptele apostolilor 10.22b și 35 etc.). Sunt cuvintele despre Domnul Isus Hristos, despre El, care le-a vestit pacea, care a mers din loc în loc făcând bine și vindecând; El a fost atârnat pe lemn și după trei zile a înviat. El este Cel rânduit să fie Judecător al celor vii și al celor morți (Faptele apostolilor 10.36-43). În El au crezut ei apoi și au primit iertarea păcatelor lor.

Credința lui Cornelia și a întregii sale case (inclusiv a celor trei slujitori) a fost confirmată prin primirea Duhului Sfânt (versetul 44; Efeseni 1.13). După aceea au fost botezați și toți Îl înălțau și-L glorificau pe Dumnezeu (versetul 45).

Casa lui Corneliu este dovada că Dumnezeu are dorința să mântuiască familii întregi, case întregi. Aceasta a făcut-o în cazul lui Noe, a lui Rahav, a temnicerului, a Lidiei și a multor altor case. Tata, mama și copiii trebuie să fie mântuiți (1 Corinteni 7.14). În cazul lui Corneliu, Dumnezeu a reușit să-i aducă la credința în

Domnul Isus chiar și pe slujitorii romani. Atunci a fost bucurie în cer și pe pământ.

Cei trei slujitori au făcut un pas mare. Ei nu numai că s-au plecat în fața Iudeului disprețuit, dar I-au dat Lui inimile lor; de acum sunt creștini.

Cât de grea poate să fie o schimbare a văzut francezul care a vrut să adopte cetățenia engleză. După ce a rezolvat în Londra toate formalitățile și a plătit toate taxele, un prieten francez a făcut remarca: „Dar arăți încă exact la fel ca înainte. Nu văd nicio transformare la tine. Tu ar trebui să fii acum englez?” Francezul a răspuns la aceasta: „Ieri, Waterloo era încă o înfrângere pentru mine; astăzi este o biruință pentru mine.” (Francezii au pierdut această bătălie în 1815 sub Napoleon împotriva Angliei).

La fel a fost și cu cei trei bărbați: ieri încă nu știau nimic despre biruința Domnului Isus asupra păcatului și a morții pe crucea de pe Golgota. Dar acum stau de partea Biruitorului (1 Corinteni 15.57). Bine că l-au luat pe apostolul Petru, că l-au ascultat și au crezut Evanghelia!



## Bărbații dintre bătrânii țării

**Jeremia 26.16-19:** Atunci căpeteniile și tot poporul au zis preoților și profeților: „Omul acesta nu este vrednic de moarte, pentru că ne-a vorbit în Numele Domnului Dumnezeuului nostru“. Și unii din bătrânii țării s-au ridicat și au vorbit întregii adunări a poporului, zicând: „Mica din Moreșet profetea în zilele lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și a vorbit întregului popor al lui Iuda, zicând: «Așa zice Domnul oștirilor: Sionul va fi arat ca un ogor și Ierusalimul va ajunge grămezi de pietre și muntele casei, ca locurile înalte ale unei păduri». L-a omorât Ezechia, împăratul lui Iuda, și tot Iuda? Nu s-a temut el de Domnul și a căutat fața Domnului și Domnul S-a întors de la răul pe care-l rostise împotriva lor? Și noi am face un rău mare împotriva sufletelor noastre“.

Era în războiul germano-francez, în 1870. Armata germană gonia nebunește de repede prin satele franceze spre Paris. Când vestea s-a răspândit într-un mic sat înaintea de Paris, locuitorii satului au ieșit ca să-i mai rețină într-o oarecare măsură pe soldații germani. Ei au strâns repede la un loc toate armele și alte unelte periculoase: furci pentru fân, cazmale, puști de vânătoare și ciomege. Și o femeie bătrână era printre ei. Ea agita furioasă prin aer bastonul ei în formă de cârjă. „Du-te acasă, mamaie! Dușmanul ar putea gândi că nu ești în toate mințile”, strigau vecinii ei. Dar ea răspundea: „Nu-i nimic. Important este că el știe de partea cui sunt.”

Exact aceasta contează și în viața noastră de credință. Chiar dacă nu știe tot orașul cui îi aparținem, dar atunci s-o afle măcar vecinii noștri. Dumnezeu poartă de grijă din când în când de ocazii când trebuie să dăm cărțile pe față. Și aceste ocazii trebuie să le apucăm. Neapărat.

În capitolul nostru suntem în primul an de guvernare al împăratului Ioiachim, din Iuda. Un bărbat nelegiuit, care i-a pus multe bețe-n roate lui Ieremia. La începutul guvernării sale nu-și desăvârșise încă puterea chiar așa. Atunci erau mai degrabă căpeteniile care dădeau tonul în Ierusalim. Ei erau judecătorii și ca slujbași ai curții mai aveau oarecare influență. Vedem în capitolul nostru cum și-au mai păstrat o judecată neutră față de preoții fanatici falși și prorocii falși.

Mărul discordiei căpeteniilor, al preoților, al profeților era, de fapt, Ieremia. El apăruse în Templu și vestise îndrăzneț distrugerea cetății cu tot cu Templu. Firește că în ochii preoților aceasta era curată blasfemie, deoarece Templul era pentru ei lucrul cel mai sfânt de pe pământ. Putem să înțelegem aceasta, pentru că era locuința lui Dumnezeu Însuși. Preoții s-au apărut cu toată forța împotriva cuvântului lui Ieremia. Ei strigau: «Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea». După legea lor, Ieremia ar fi trebuit să moară. Această luptă voiau s-o ducă până la capăt. În plus, ei mai sperau de la acest loc sfânt o anumită protecție în fața dușmanului, pentru că împăratul Babilonului nu va putea niciodată să învingă Ierusalimul ca locuință a lui Dumnezeu. Așa credeau ei.

Dar Dumnezeu a hotărât altfel. Păcatul poporului devenise prea mare. Ei trebuiau să fie pedepsiți sub mâna Babilonului. Și Ieremia a transmis, pur și simplu, acest cuvânt. Neînfrumusețat și fără teamă. Căpeteniile au recunoscut lucrul acesta și l-au achitat pe Ieremia de pedeapsa cu moartea. Dar apoi au mai apărut alți bărbați loiali, care l-au apărut pe Ieremia de preoți și de prorocii falși. Ei au îndrăznit să dea cărțile pe față, să-și arate apartenența, ca femeia bătrână de la porțile Parisului. Acești „bărbați dintre bătrânii țării” au un argument cunoscut. Ei știau, de asemenea, că Templul era locuința lui Dumnezeu pe pământ și că acest loc nu poate fi profanat fără să fii nepedepsit. Dar ei aveau și o înțelegere despre intenția pe

care o avea Dumnezeu în această vreme păcătoasă. Dumnezeu trebuia să-și pedepsească poporul. Și nu puțin. Chiar și Templul trebuia luat de către vrăjmași, ca odinioară casa din Șilo (Ieremia 26.6; Psalmul 78.60). Și dacă așa a poruncit Dumnezeu și l-a pus pe Ieremia să-i comunice poporului, atunci nu era voie să fie pedepsit acest proroc pentru aceasta. El spunea numai cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta o recunoșteau limpede bătrânii. Și apoi au mai venit și cu o întâmplare din istorie, ca să dea greutate opiniei lor.

Ei le-au amintit de Mica din Moreșet, care vestise și el judecata asupra cetății și a Templului și care n-a fost atacat din această cauză sub domnia lui Ezechia, deci cu atât mai puțin a fost omorât. Aceasta a fost acum o sută de ani. Frumos că bătrânii încă mai știau lucrul acesta! Cuvintele lui Mica s-au întipărit adânc în conștiința poporului. Doar erau și cuvintele lui Dumnezeu, la fel ca ale lui Ieremia. Și cuvântul lui Dumnezeu este ca un ciocan care sfărâmă stâncă (Ieremia 23.29). Lucrul acesta nu se uită, stă ferm, pentru că este adevărul.

Așa că Mica poate fi oricât de necunoscut (tatăl său nici măcar nu este amintit), el poate sta oricât în umbra cunoscutului proroc, Isaia, poate oricât să provină dintr-un ținut rural din sudul Ierusalimului și poate să fi trecut oricât de mult timp de atunci: cuvântul Domnului, pe care l-a rostit el, a rămas agățat în popor. Bătrânii o mai știau de la părinții și bunicii lor. Și acum s-a împlinit. Nebucadnețar stătea deja la pândă. Bătrânii au citat textual un verset din cartea altui proroc. Lucrul acesta este foarte rar în Vechiul Testament. Aceasta nu arată decât cât de adânc s-a săpat adevărul acestor cuvinte în conștiința lor. Din fericire!

În versetul 19 au apelat la împărat, să se teamă de Domnul. Ei se așază cu totul de partea lui Ieremia și vorbesc despre un mare „rău”, dacă nu se ascultă de Dumnezeu. Acesta a fost curaj, aceasta a fost înțelepciune și în același timp o încurajare pentru prorocul atacat.

Cum seamănă Ieremia totuși cu Domnul nostru! Și Lui I-au fost imputate cuvintele despre Templu. Acesta a fost motivul de acuzare din partea iudeilor. Și pe atunci existau diferite depoziții ale martorilor. Dar și pe atunci existau câțiva care și-au înălțat glasul în favoarea Domnului. Întâi timid, mai târziu mai tare, iar apoi și public. Citim că Iosif din Arimateea a intrat curajos la Pilat și a cerut trupul lui Isus (Marcu 15.43). Probabil că Pilat va fi gândit: Iarăși este afară unul dintre acei iudei supărători. Iarăși aceste pretenții ciudate! Dar Iosif din Arimateea a biruit! Nu numai față de Pilat, ci și lăuntric. El s-a biruit ca bătrânii din capitolul nostru.

Unde sunt astăzi bătrânii țării? Cuvântul lui Dumnezeu doar Îl cunoaștem și noi! Indiferența este un rău foarte răspândit al timpului nostru. Un ziar din Chicago chiar a pus la punct pe o pagină o rubrică sub motoul „Indiferența”. De curând a fost descris în ea cum o femeie s-a prăbușit cu mașina ei în râul Miami, cum a mai reușit să se salveze pe acoperișul mașinii și a strigat: „Salvați-mă! Nu știu să înot.” Apoi s-a scufundat și doisprezece oameni au privit cu brațele încrucișate. Nimeni nu s-a apucat s-o salveze. Din indiferență.

Și astăzi mai este lipsă de bărbații dintre bătrânii țării, care să dea cărțile pe față și să ia partea Domnului Isus.

## Hanania, Mișael, Azaria

### | Daniel 1

Matei 24.15 îl numește profet pe Daniel. Și chiar este și se vede în toate cele douăsprezece capitole ale sale. Primele șase capitole constituie partea istorică a cărții; aici avem modele pentru partea a doua, profetică. O asemenea ilustrație istorică de evenimente viitoare cunoaștem, printre altele, din Isaia 36-39 și din cartea Iona.

Vreau să explic aceasta într-un singur cuvânt din Daniel 2: „El dă înțelepciune înțelepților” (Daniel 2.21b). Deci, Daniel și cei trei prieteni ai săi sunt cei înțelepți. Aceasta este, profetic, rămășița credincioasă de mai târziu, în Imperiul Roman. Rămășița credincioasă este caracterizată prin trei indicii, pe care le regăsim, toate, în cei patru prieteni:

1. Înțelepții sunt curățați și albiți (Daniel 11.35; 12.10): acesta este Daniel 1;
2. Cei înțelepți îi vor învăța pe mulți, ei vor înțelege taine (Daniel 11.33; 12.10) – acesta este Daniel 2;
3. Cei înțelepți vor trece prin flăcări (Daniel 11.33) – acesta este Daniel 3.

Și istoria celor trei „tovarăși” (Daniel 2.13,17,18) o găsim mai târziu din nou în vremea Apocalipsei 13.

Vrem să învățăm acum câteva lecții practice din viața acestor prieteni ai lui Daniel. Ei erau tineri de neam împărătesc (Daniel 1.3), poate urmași ai lui Ezechia (Isaia 39.8), care au avut șanse foarte mari să urce pe tronul împărătesc. Dar ei trebuiau – așa a fost hotărât de Dumnezeu – să depună o mărturie divină între acești domnitori păgâni. Ei încă mai erau tineri aici (între Daniel 1.1 și

10.1 sunt peste 70 de ani), poate aveau abia 16 sau 17 ani. Dar ei au învățat deja de copii ascultarea și devotamentul față de cuvântul lui Dumnezeu. De aceea nici n-au avut acum mari dificultăți să țină tare de acest cuvânt. Nu, carnea de aici, din Babilon, care putea să provină eventual de la jertfele idolilor, pe aceasta nu voiau s-o mănânce. Că au primit alte nume, aceasta n-au putut s-o împiedice, dar ce mâncau, aceasta voiau să hotărască singuri.

Este încurajator cât de limpede și de fără echivoc s-au comportat acești tineri. Ei nu vorbesc mult, nu argumentează, ei stau, pur și simplu, de partea Dumnezeului lor, fie ce-o fi! Dumnezeul lor sigur îi va ajuta. Aceasta numesc eu încredere - și nu numai aceasta: ei Îl iubesc pe Dumnezeu lor. Răspunsul lui Dumnezeu la această atitudine nu s-a lăsat mult timp așteptat: „El le-a dat cunoștință și pricepere în toate scrierile, și înțelepciune” (Daniel 1.17, vezi Daniel 11.33; 12.10).

Aceasta ne duce la capitolul 2. Vrem să ne ocupăm acum cu Hanania, Mișael și Azaria. Păcat că aceste nume nu sunt așa de cunoscute! Dumnezeu li se adresează întotdeauna cu numele lor originare. Numele: Șadrac, Meșac și Abed-Nego amintesc de idoli babilonieni și vrăjmașul a reușit cu noi, din nefericire, să cunoaștem mai bine aceste nume decât Hanania, Mișael și Azaria. Ei se numesc în germană: Domnul este îndurător – Cine este ca Dumnezeu – Ajutorul meu vine de la Dumnezeu. Deci, acestor trei prieteni, Daniel le cere în capitolul 2.17 și 18 să se roage pentru el.

Ei nu fac planuri, n-au fixat o conferință; vor, pur și simplu, să se roage împreună, să se înfățișeze împreună înaintea Dumnezeului lor pentru rugăciune. Nu fiecare pentru sine. Ei nici nu vor să ceară în rugăciune vreo atitudine Dumnezeului lor. Nu, ei se roagă pentru îndurare. Aceasta este credință. Această mică oră de rugăciune comună pe pământ străin ne poate sluji pentru încurajare, ca să nu neglijăm nici noi orele noastre de rugăciune.

În capitolul 3, Hanania, Mișael și Azaria ies din umbra lui Daniel. Poate că Daniel, ca slujbaş al curții, era pe drum. În orice caz, cei trei manifestă în capitolul nostru o fermitate incomparabilă în credință. Ei pun totul în mâna lui Dumnezeu. Ei spun cam așa: „O, Dumnezeule, nu este așa de important pentru noi dacă ne vei salva de cuptorul de foc sau din el, sau poate prin cuptor. Tu ne iubești și Tu intenționezi cu noi ce este mai bun. Rămânem de partea Ta chiar dacă ar trebui să murim.”

Cei trei prieteni au fost și mai înainte cunoscuți, pentru că n-au slujit dumnezeilor străini (Daniel 3.12). Dar acum, lucrul acesta trebuia prezentat public. Pentru aceasta, Dumnezeu folosește adesea focul. Este mijlocul în mâna lui Dumnezeu ca să-i mistuie pe cei necredincioși, iar pe credincioși să-i curețe și să-i încerce (Zaharia 13.9; Maleahi 3.2). În capitolul nostru el slujește ca să arate lumii de afară ce devotament lăuntric există în cei trei prieteni. N-am fi știut aceasta niciodată, dacă ei n-ar fi ajuns în această încercare.

Nu, oamenii nu-i pot lega cu funii. Funiile ard și cei trei „umblă dezlegați în mijlocul focului” (versetul 25). Nici măcar tunicile, mantalele și hainele lor (versetul 21) nu erau schimbate (versetul 27). În Scriptură, hainele sunt un indiciu pentru comportamentul nostru, ele sunt expresia sentimentelor noastre, a felului nostru. La Hanania, Mișael și Azaria nu s-a schimbat aici nimic. Puterea străină n-a ajuns să-i stăpânească. Ea a putut să le dea alte nume, să le inspire teamă, dar a fost degeaba; mai degrabă ea însăși a pierit (versetul 22).

Pentru că Dumnezeu a fost cu ei (versetul 25). El nu doar S-a uitat așa, de sus în jos și i-a încurajat bătându-i pe umăr, nu, Nebucadnețar a văzut: „Un fiu de dumnezei este cu ei”. Cam așa a avut mai târziu și Caiafa această rază luminoasă în Ioan 11.52. Cel care era cu ei (versetul 28), era Domnul Însuși, care de multe ori în

Vechiul Testament este denumit ca Îngerul Domnului. El nu-i lasă singuri pe ai Săi. Și El este împreună cu ei în încercare: Și în rugul care ardea (Exodul 3). El chiar locuiește la ei (Deuteronomul 33.16). El este cu ei în corabie, în locul unde corabia se mișcă cel mai tare, în partea din spate (Marcu 4.38). El le strigă: „Nu te teme, pentru că Eu sunt cu tine” (Isaia 43.5; 63.9). Sper că toți cunoaștem această părtașie cu Domnul, tocmai în exercițiile și în încercările vieții.

Am auzit despre un băiat care avea o teamă îngrozitoare de hambar. Locul acesta îi dădea fiori. Dar când într-o zi a fost foarte neascultător, tatăl său i-a dat o pedeapsă foarte aspră: trebuia să petreacă această noapte acolo sus, în hambar. Era o necesitate absolută. Dar tata s-a sculat în noaptea aceasta și s-a dus și el în locul acela. Băiatul trebuia să execute pedeapsa, dar pe tata nu l-a răbdad inima să-l lase singur acolo.

O imagine slabă, dar ea arată bunătatea lui Dumnezeu și a Domnului nostru. În curând va veni ziua când rămășița credincioasă va fi sprijinită (versetul 30; Cântarea Cântărilor 6.12), în curând va începe și pentru noi timpul când vom avea parte împreună cu El de gloria Sa (Ioan 17.22), dar vai de cel care a privit faptele puternice ale lui Dumnezeu, într-adevăr, dar n-a căzut niciodată în viața sa înaintea Lui, în căință și pocăință pentru păcatele sale. Nebucadnețar a avut dreptate când a poruncit să nu fie permis să se spună nimic nedrept împotriva Dumnezeului celor trei prieteni. Dar aceasta nu ajunge. El ar fi trebuit să se supună acestui Dumnezeu, și odată cu el orice popor, orice națiune și limbă (versetul 29a). Deci, dacă nu facem aceasta astăzi, atunci va trebui s-o facem mai târziu, în mod silit (Filipeni 2.10). Mai bine fă-o astăzi!



## Solii la împăratul fiilor lui Amon

**Judecători 11.12-27:** Și Iefta a trimis soli la împăratul fiilor lui Amon, zicând: „Ce este între mine și tine, de ai venit împotriva mea să te lupți împotriva țării mele?” Și împăratul fiilor lui Amon a răspuns solilor lui Iefta: „Pentru că Israel mi-a luat țara când a ieșit din Egipt, de la Arnon până la Iaboc și până la Iordan; și acum înapoiază-mi-o în pace”. Și Iefta a trimis din nou soli la împăratul fiilor lui Amon și i-a zis: „Așa zice Iefta: «Israel n-a luat țara Moabului, nici țara fiilor lui Amon. Ci Israel, când a ieșit din Egipt, a umblat prin pustiu până la Marea Roșie și a venit la Cades. Și Israel a trimis soli la împăratul Edomului, zicând: «Te rog, lasă-mă să trec prin țara ta!» Dar împăratul Edomului n-a vrut să audă. Și au trimis și la împăratul Moabului, și nici el n-a vrut. Și Israel a stat în Cades. Și au umblat prin pustiu și au ocolit țara Edomului și țara Moabului și au venit în partea dinspre răsărit a țării Moabului și și-au așezat tabăra dincolo de Arnon, dar n-au intrat în hotarul Moabului, pentru că Arnonul este hotarul Moabului. Și Israel a trimis soli la Sihon, împăratul amoriților, împăratul Hesbonului. Și Israel i-a zis: «Te rugăm, să trecem prin țara ta până la locul meu». Și Sihon nu a avut încredere în Israel, ca să-l lase să treacă prin hotarul său; și Sihon a adunat tot poporul său și și-au așezat tabăra în Iahaț și s-a luptat cu Israel. Și Domnul Dumnezeul lui Israel a dat pe Sihon și pe tot poporul lui în mâna lui Israel și i-au bătut; și Israel a luat în stăpânire toată țara amoriților, care locuiau în ținutul acela. Și au luat în stăpânire toate hotarele amoriților, de la Arnon până la Iaboc și de la pustiu până la Iordan. Și acum, Domnul Dumnezeul lui Israel a alungat pe amoriți dinaintea poporului său Israel, și să-l stăpânești tu? Nu stăpânești tu ce ți-a dat în stăpânire Chemoș, dumnezeul tău? Și noi, orice a eliberat dinaintea noastră Domnul Dumnezeul nostru, aceea vom stăpâni. Și acum, ești tu în adevăr mai bun decât Balac, fiul lui Țipor, împăratul Moabului? S-a certat el cu Israel? S-a luptat el cu ei? Cât a locuit Israel în Hesbon și în satele lui și în

Aroer și în satele lui și în toate cetățile care sunt pe malurile Arnonului, trei sute de ani, pentru ce nu le-ați luat înapoi în timpul acela? Da, nu eu am păcătuît împotriva ta, ci tu îmi faci rău, războindu-te împotriva mea. Domnul, Judecătorul, să judece astăzi între fiii lui Israel și fiii lui Amon!»

Cuvântul „siguranța credinței” este astăzi aproape o expresie fără valoare. Cine este absolut sigur de ceva? Totul se pune la îndoială, se modifică, se rafinează. De curând am auzit întrebarea: Cum de se poate ști așa de exact că mai târziu satan va suferi înfrângerea? Biblie spune lucrul acesta în mod simplu și direct în Apocalipsa 19.20, într-adevăr, dar cine-mi spune mie că aceasta este așa? Ei, dacă Cuvântul lui Dumnezeu o spune, eu cred.

Astăzi vom însoți cea de-a doua solie a lui Iefta. Deci, ei au mers la împăratul fiilor lui Amon. Primii soli fuseseră deja respinși de împăratul fiilor lui Amon, și anume, cu afirmația: amoniții vor să-și primească țara înapoi. Se lasă cu război. Dar Iefta nu se lasă impresionat și le explică solilor săi pe larg ce trebuie să-i răspundă împăratului fiilor lui Amon. Citiți odată tot ce trebuiau să rețină acești soli (versetul 15 până la 27). Eu mă mir numai de cât de precis și-au îndeplinit acești soli misiunea, de cât de răbdători i-au răspuns împăratului inamic.

În plus, Iefta și solii săi se pricepeau excelent la istoria Israelului. Ar fi putut și vreunul dintre noi să demonstreze atât de exact, pe baza textelor din Numeri 20.21-27, Deuteronomul 2.24 și Iosua 13.25, că în momentul cuceririi țării, ținutul amoniților se afla în mâna amoriților și deci israeliții n-au făcut nicio nedreptate față de proprietatea fraților lor de gradul trei, potrivit cu Deuteronomul 2.19? La aceasta se adăuga faptul că Sihon însuși a început războiul (Judecători 11.20). Solii lui Iefta și-au îndeplinit excelent misiunea: politico, amănunțit, obiectiv. Cu această răbdare și putere de convingere, Domnul Isus îi va dovedi vinovați pe păcătoși, mai

târziu, ca Judecător (Apocalipsa 20.12). Oamenii necredincioși nu vor putea nici ei să-I răspundă la vreo întrebare. Ei vor trebui să admită că acțiunile lui Dumnezeu pe pământ sunt drepte (Isaia 26.9).

Dumnezeu ar putea să-l nimicească pe păcătos dintr-o lovitură, dar El face mari eforturi pentru noi: vor fi deschise cărți și ei vor putea citi toate păcatele lor și chiar eforturile lui Dumnezeu cu ei. Un învățător a povestit copiilor săi că a văzut la gară un muncitor de linie ferată, care voia să desprindă o șină. El a lovit o dată, a doua oară, a treia oară – niciun rezultat; apoi a patra oară, a cincea oară, a șasea oară – nimic nu se mișca. Învățătorul a numărat treizeci și nouă de lovituri, apoi șina s-a desfăcut. „Câte lovituri a dat muncitorul zadarnic?” i-a întrebat învățătorul pe elevi. „Treizeci și opt”, au strigat copiii unanim. „Nu, niciuna”, a răspuns învățătorul. „Fiecare lovitură a contribuit”. Atât de răbdător este Dumnezeu cu noi, până când, în sfârșit, suntem pe drumul cel bun. La fel de răbdători au fost și solii lui Iefta. Ei i-au explicat împăratului totul de-a fir a păr și explicit. Dar împăratul nu s-a lăsat convins. El a rămas neînduplecat.

Dar apoi, solii lui Iefta au devenit foarte curajoși. Nu obraznici, și nici semeți. Ei știu că dreptatea este de partea lor și de aceea nu au nimic de pierdut: Dumnezeul nostru Se numește Domnul; dumnezeul vostru se numește Chemoș; dumnezeul vostru v-a scris istoria, Dumnezeul nostru ne-a alcătuit istoria. Voi aveți o țară; și noi avem una. De fapt, de ce nu sunteți voi mulțumiți cu ce aveți? Dar dacă ne vei ataca, atunci vei vedea că Dumnezeul nostru este Dumnezeul dumnezeilor. El va apărea ca Judecător (versetul 27) și vă va nimici; și așa s-a și întâmplat apoi sub Iefta.

Solii au fost bărbați serioși, care au stat ferm și loial în spatele mesajului lor. Ei au fost convinși că există puteri spirituale ale răutății în locurile cerești (Efeseni 2.2; 6.12), care stau în spatele

culisei istoriei universale și sunt instigate de satan împotriva poporului lui Dumnezeu. La amoniți era Chemoș. Acesta nu era un chip cioplit din argint, aur, lemn sau piatră. De el am fi putut râde. Nu, acesta era (îngerul) căpetenia rea a acestor amoniți. Fiecare popor avea zeii săi proprii (Judecători 10,6), care stăteau în spatele tiranilor pământești și îi conduceau. Acestea nu sunt închipuiri, acestea sunt realități. Dumnezeu Însuși confirmă lucrul acesta. În Exodul 12.12 El spune că va face judecată împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului. Prin ce? Printr-un balaur puternic? Printr-un monstru marin? Prin tigri, lupi? Nu. Printr-un miel. Fără gheare, fără dinți ascuțiți, fără limbă veninoasă, fără putere uriașă. Un miel de un an, nu mai mult; dar nici mai puțin.

Acest miel constituia temelia salvării lor din Egipt. Același lucru se repetă în vremea robiei babiloniene. Și anume, din nou sunt numiți dumnezeii Babilonului de către Dumnezeu Însuși. Ei stau în spatele domnitorilor pământești și îi inspiră împotriva poporului lui Dumnezeu: Bel și Nebo (Isaia 46.1). Și din nou este mielul (Isaia 53.7) care izbăvește poporul Israel din robie. În acest capitol este vorba, de fapt, despre ieșirea din robia din Babilon (Isaia 48.20; 52.11). La crucea de pe Golgota a fost din nou Mielul, care l-a biruit pe satan (Ioan 1.36). Și când mai târziu, în Apocalipsa 13, puterile întunericului se vor ridica împotriva lui Dumnezeu, atunci Mielul va face război cu ele și le va învinge din nou (Apocalipsa 17.14).

Pare că acest Miel, în fragilitatea și în slăbiciunea sa, suferă mereu înfrângerea, dar la sfârșit stă biruința. Cine ar fi crezut că Germania nazistă piere, iar Israelul va exista din nou ca stat? Acestea sunt căile lui Dumnezeu. El este Dumnezeul dumnezeilor. Așa Se numește El adesea în Vechiul Testament. Toți dumnezeii sunt îngeri căzuți, care au fost creați mai înainte. Dumnezeu este veșnic, atotputernic. Chiar dacă astăzi încă mai pare așa, că Domnul Isus este Cel care a pierdut, este o eroare. De aceea, treci de partea Sa înainte să fie prea târziu. Primește-L în credință! Mărturisește-ți

vina și păcatul înaintea Lui (Faptele apostolilor 3.19), ca să poți să spui cândva împreună cu miile de credincioși: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!“ (Apocalipsa 5.12). Solii lui Iefta au înțeles aceasta. Ei nu s-au oprit cu acest mesaj. Eu cred că atunci, la aceste cuvinte, o licărire de fericire și de bucurie le-a străbătut fața. Ei stăteau de partea biruitorului. Aceasta se putea vedea. Ei aveau certitudinea credinței și erau siguri că Dumnezeu îl va duce pe Iefta la biruință asupra amoniților. Așa a și fost.

## Filozofii epicurieni

**Faptele apostolilor 17.18:** Dar și unii dintre filozofii epicurieni și stoici i se împotriveau. Și unii ziceau: „Ce vrea să spună vorbărețul acesta?” Și alții. „Pare că este vestitor al unor zei străini”, pentru că le vestea Evanghelia lui Isus și învierea.

„Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii.” (1 Corinteni 15.19). Aceasta le-a scris-o apostolul Pavel credincioșilor din Corint, care cunoșteau și susțineau învățătura lui Epicur. Și în epistolele adresate credincioșilor din Tesalonic stă adevărul despre înviere în punctul central. Ei au acceptat-o în ciuda lui Epicur. În cetatea-port, Salonic, în apropiere de Tesalonic, arheologii au dezgropat de curând două urne funerare. Ele datează din perioada primului secol. Una poartă inscripția: „Nicio nădejde”, cealaltă: „Hristos este viața mea”. Aceste două urne aparțin unor lumi diferite. Despre credincioșii din Tesalonic știm că-L așteptau din ceruri pe Domnul Isus (1 Tesaloniceni 1.10). Ei se întorseseră de la idoli la Dumnezeu, nu s-au codit mult, ca filozofii de aici, din Atena. Ei au crezut cuvântul apostolului și astfel au experimentat o bucurie profundă.

În Atena a fost altfel. Apostolul a fost șocat în fața tuturor idolilor din această cetate (versetul 16). El a vorbit zile întregi cu oamenii din piață. El se pricepea la filozofia grecilor, nicio problemă, pentru că el fusese crescut în Tarsis, una dintre cele trei cetăți ale lumii de atunci, cu o universitate importantă. Epicur (314-270 înainte de Hristos) n-a fost un necunoscut pentru apostol. El îi cunoștea învățătura.

Pentru Epicur, delectarea este bunul cel mai mare și măsura tuturor lucrurilor. Să fii liber de durere și de teamă, aceasta conduce pentru

el la starea de sănătate râvnită. – Întotdeauna trebuie să se verifice dacă dorințele, a căror satisfacere dau plăcerea, sunt necesare sau nu. Cumpătarea este necesară. Aceasta era teoria lui Epicur. El credea că la moartea trupei, sufletul părăsește trupul, această închisoare, și trăiește mai departe într-o lume a spiritelor, fără teamă și pedeapsă. Este o ineptie că mai târziu sufletul se va uni din nou cu trupul, aceasta înseamnă să fie obligat din nou la robie, în închisoarea în care a fost mai înainte.

Învățătura despre această etică era larg răspândită pe atunci. Ținta acestei învățăături era bucuria cultivată a vieții. Filozofii au studiat aceste convingeri. Ei șed aici în Atena și discută despre ele. Ei pot să relateze și despre oameni care au mers de bunăvoie la moarte, ca să se debaraseze de durerile lor violente. Aceasta este chiar prea logic pentru ei, pentru că moartea este o izbăvire pentru ei.

Putem să înțelegem că predica apostolului aproape că i-a enervat. Ei îl insultă (versetul 18) și în cele din urmă îl târăsc la Areopag, ca să le vorbească și să le răspundă. Dar apostolul se pricepe la învățătura lor și încearcă să înnoade discuția de acolo de unde stăteau ei. Nu este simplu pentru apostol să vorbească în fața acestor bărbați. Dar, în sfârșit, el se referă șovăitor la acest „Bărbat”, care va judeca odată lumea; „Dumnezeu a dat tuturor dovadă prin aceea că L-a înviat dintre morți” (versetul 31). Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a mai putut spune și deja s-au abătut batjocură și dispreț asupra sa.

Se știe că împotriva batjocurii nu mai este nimic de făcut. Apostolul era terminat! Am fi crezut că de-abia acum începe de-a binelea cu Evanghelia. Numele Isus nici măcar n-a fost rotit, și nici vestea aducătoare de mântuire. Putem să presupunem, firește, că apostolul vestise deja Evanghelia în convorbiri individuale, în piață, dar atitudinea batjocoritoare și de neprihănire de sine a acestor filozofi epicurieni a dus până acolo în mod regretabil, că aici, în Atena ușile

au fost închise. Și nici nu auzim că aici ar fi luat ființă vreo adunare. Nu, filozofii au stăvilit Cuvântul divin prin comportamentul lor respingător și arogant. Ei puteau atunci în fiecare zi să discute mai departe între ei noutățile. Păcat că diavolul îi avea așa în stăpânire pe acești bărbați învățați.

Acești epicurieni mai au și astăzi adepții lor. Cine să și vrea să audă ceva despre judecată sau despre înviere? Aceste adevăruri nu trebuie să-i neliniștească pe oameni, în general. Ele se pot da deoparte. Epicurienii susțineau chiar, că învierea ar fi un regres în celula jalnică, îngustă, a corpului uman. Cât de îngrozitor! Dar că Domnul Isus deja înviase, aceasta n-au vrut s-o recunoască și cu atât mai puțin atunci, că acest Isus va veni cândva ca Judecător, ca să le ceară socoteală. Aceasta era exclus, pentru că, în primul rând, ei toți doar erau oameni cumsecade și sobri, care toată viața lor au slujit unor virtuți mai înalte – cine îi va pedepsi pentru așa ceva? Și în al doilea rând, nici nu credeau că zeii, care stăteau așa de sus și de neatins deasupra oamenilor, vor să se aplece spre oameni. Nu, învățătura acestui bărbat de acolo, din Areopag, pe aceasta au respins-o, nu voiau ca ea să le intre în cap. Aceasta nu putea fi adevărată. Cu ea s-ar prăbuși toată etica lor. Deci, pleacă de aici, Pavele!

Și apostolul a și plecat. Uimitor numai că totuși, unii bărbați și o femeie pe nume Damaris, au crezut mesajul. Dar n-a fost aceasta totuși o acțiune puternică a apostolului; sau a fost? Dar Cuvântul lui Dumnezeu are o acțiune irezistibilă, în ciuda răutății lui satan și a oamenilor. Și acești epicurieni vor învia odată. Vor învia pentru judecată și atunci vor sta în fața acestui Bărbat care va judeca lumea, iar durerea pe care au înăbușit-o în timpul vieții, aceea îi va chinui în veșnicie din cauza atitudinii lor nepocăite. A fost necesar lucrul acesta? Ah, dacă l-ar fi lăsat pe apostol să vorbească până la capăt! Din câte știm, ei n-au mai putut să-l „asculte altă dată”



(versetul 32). „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit” (Galateni 6.7); ar fi trebuit să știe lucrul acesta.

## Filozofii stoici

**Faptele apostolilor 17.18:** Dar și unii dintre filozofii epicurieni și stoici i se împotriveau. Și unii ziceau: „Ce vrea să spună vorbărețul acesta?” Și alții. „Pare că este vestitor al unor zei străini”, pentru că le vestea Evanghelia lui Isus și învierea.

Devalorizarea banilor poate avea de multe ori pentru oamenii mai în vârstă urmări fatale. Toată viața lor au muncit din greu. Carnetul lor de economii a crescut de la o lună la lună. Ei au dus o viață modestă cu gândul că mai târziu își vor putea permite ceva mai mult. Poate vreodată o scurtă călătorie. În orice caz, voiau să nu-și mai facă griji pentru bani. Dar apoi au trebuit să afle că o inflație pustiitoare le-a tras o linie peste calcul. Banii câștigați cu amar le-au alunecat printre degete. Până aici despre interesele pământești.

Totuși, au existat în toate timpurile interese care au mers dincolo de moarte; oamenii ar vrea să le satisfacă și pe ele cu bani. Astfel se pune adesea ultima întrebare: dacă cele economisite mai au valabilitate chiar și pentru veșnicie. Pot preoții și așa-numiții popi să dea răspunsuri concludente pentru lumea de dincolo? Cartea „Raiul delapidat” de Franz Werfel a prins și a infirmat această întrebare. Înșelăciunea negoțului cu indulgențe de pe vremuri a adus șocul vieții pentru multe suflete de bună-credință.

Mulți au simțit acest șoc deja în timpul vieții. Nu în privința banilor, ci în privința faptelor bune. Câte unul a adunat enorm de mult aici. „Fii cinstit și privește pe oricine în față!” așa suna motoul vieții lor. Poate mulți fuseseră foarte mândri de acumularea lor și au tânjit după moarte cu o așteptare captivantă. Acum trebuia să vină totuși răsplata. Dar: eroare! Cerul le-a fost delapidat prin învățătură falsă, preoți și profesii falși. Faptele lor nu ajung, ele nu valorează nimic înaintea lui Dumnezeu. Faptele proprii, oricât de bine intenționate,

nu ne folosesc nouă la nimic, și nici lui Dumnezeu. El ne-a dat o poruncă și aceasta hotărăște asupra mântuirii noastre veșnice: „Pocăiți-vă!” (Faptele apostolilor 17.30). Cuvântul pocăință are sensul de: întoarcere, un nou început, și este legată de credința în Domnul Isus Hristos și jertfa Sa de pe Golgota. Biblia numește aceasta „convertire” și cine nu cunoaște această schimbare a minții în viața sa, va face experiențe asemănătoare cu ale acelor soți vârstnici, care și-au pierdut într-o clipă, prin inflație, toată averea economisită.

Apostolul Pavel încearcă aici, în Areopag, să-i lămurească de acest adevăr pe filozofii stoici. Aceasta era așa, aproximativ, cea mai dificilă misiune pentru el, pe care ne-o putem imagina. Acești învățați stau jos sau în picioare în fața sa. „Vorbăreț” l-au numit pe apostol. L-au apucat furioși (versetul 19) și acum vor să audă câte ceva. Deja primele cuvinte erau prea de tot. Din cauza Creatorului cerului și al pământului (versetul 24). Ei credeau în natură. Dumnezeu trebuie căutat cel mult în natură, dar o ființă care stă deasupra, aceasta nu poate să existe în ochii lor.

Cu toate acestea, l-au lăsat în voia sa. El a putut să vorbească mai departe. Se pare că nu era totuși așa de agravantă în ochii lor această concluzie greșită.

Dar că acest Dumnezeu „dă tuturor viață și suflare și toate”, aceasta a fost încă o dată otravă pentru urechile lor. Pentru că ei, stoicii, sunt satisfăcuți de sine și virtuoși și ceea ce au nevoie își asigură singuri. Zenon, învățătorul și conducătorul lor, a conturat deslușit și limpede filozofia lor în sala coloanelor (Stoa) din Atena. Omul stă în centru, plăcerile sale trebuie ținute sub control, stăpânirea de sine, gânduri nobile – aceasta este adevărata fericire a vieții. Zeii stau afară. Omul este măsura tuturor lucrurilor, nobil în atitudinea sa, nobil în gândurile și sentimentele sale.

Firește că putem să bănuim că această apreciere nu putea fi pusă de acord cu explicațiile apostolului. Apostolul spune în versetul 27: „Oamenii trebuie să-L caute pe Dumnezeu tocmai pentru că ei nu-și sunt suficienți lor înșiși, ei sunt numai creaturi mici ale unui Creator mare.” Apostolul mai vorbește curajos despre vremuri de neștiință și apoi se apropie de esența problemei: convertirea, judecata și învierea. Aceasta a fost prea mult pentru ei. Aici au lovit acum. Pentru aceasta nu mai au decât batjocură și se întorc dezgustați.

Cu această învățătură n-au putut s-o scoată la capăt. Părerile lor erau prea înalte despre ei înșiși. Pocăință? Schimbarea gândurilor lor? Nu, aceasta ar însemna pentru ei nefericire, ratare, fiasco. Această autodepășire n-a reușit-o niciunul. Toată viața este degeaba? Totul este făcut pe dos? Nu, dar nu voiau să-și răstoarne cu capul în jos toată viața. Cine era mai cu vază decât ei? Cine și-a dat mai multă osteneală decât ei?

Diavolul a reușit până astăzi să păstreze treaz și să întrețină acest umanism în gândurile oamenilor. Caracterul virtuos și aparenta pace interioară ale acestei revărsări de gânduri fac ca unora să le fie greu să recunoască deosebirea față de creștinism. Nu era chiar totul absurd în ceea ce învățau acești stoici. Diavolul nu poate să folosească pe nimeni care spune sută la sută absurdități. Aceasta o recunoaște oricine din prima lovitură. Tactica sa este un amestec de adevăr și minciună.

Ah, dacă ar recunoaște oamenii adevărata esență a creștinismului: este o Persoană. Apostolul Îl numește prudent „un Om” (versetul 31). Și dacă noi credem în această Persoană, atunci se instalează de la sine faptele credinței. Atunci devine vizibilă în viața noastră roada Duhului lui Dumnezeu. Pe acestea poți să le citești în Galateni 5.22. Ar fi frumos dacă la tine și la mine această roadă ar deveni deslușit de vizibilă. Atunci ar fi mai simplu pentru oameni

să găsească adevărata cale. Calea spre fericirea veșnică, spre Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Credința în El este garanția că nu trebuie să ne temem de o inflație spirituală. În lucrarea de la Golgota pot să găsesc siguranța veșnică a mântuirii mele. Numai aici.

## Luca

**2 Corinteni 8.18:** Și am trimis împreună cu el pe fratele, a cărui laudă în Evanghelie este prin toate adunările.

Cine n-ar fi citit pe vremuri relatările misionare captivante despre Hudson Taylor și Studd? Bărbați pe care Dumnezeu i-a binecuvântat în mod deosebit în via Sa, care au plecat foarte departe, în țări îndepărtate, și și-au dedicat viața Domnului Isus. Da, aceștia au fost bărbați, purtători de făclii ai lui Dumnezeu, pe care putem să-i admirăm pe drept.

Dar știți voi și cine a fost primul misionar stabilit în Europa? – Luca. Și dacă vă interesează, atunci să parcurgem pe scurt împreună călătoria sa misionară. Poate spuneți: N-am auzit niciodată despre așa ceva. Cred. Pentru că Luca stă întotdeauna în umbra marelui apostol Pavel. Luca înseamnă lumină, dar Luca este un om așa de modest, încât trebuie să ne dăm osteneala dacă vrem să-l găsim. Și totuși nu este cu nimic mai prejos decât misionarii numiți mai sus.

Există o metodă simplă să-i urmărim cursul vieții (mai precis: începând de la convertirea sa). Trebuie numai să ținem separat forma narativă „noi” din Faptele apostolilor, de forma „ei”, și deja avem înaintea noastră toate întâmplările și locurile în care-l găsim pe apostolul Pavel însoțit de Luca.

În Faptele apostolilor 11.27 apare pentru prima dată acest „noi”. Vă mirați, desigur, pentru că în Biblia voastră nu scrie, dar există manuscrise importante în care se spune: „În aceste zile, pe când eram noi împreună, au coborât profeți de la Ierusalim”. Aceasta înseamnă deci, că Luca făcea parte din acel „mare număr” din versetul 21, care au acceptat Evanghelia în credință. Aceasta a fost aici în Antiohia prima adunare formată numai din credincioși din

națiuni. Luca a fost unul dintre acești „creștini”. Așadar, el a fost și singurul dintre cei aproximativ patruzeci de scriitori ai Bibliei, provenit din națiuni. Toți ceilalți au fost iudei (compară Coloseni 4.10,11 cu versetul 14).

Aici, în Antiohia, a făcut cunoștință probabil prima dată cu apostolul Pavel (Faptele apostolilor 11.25). Vom lăsa nedecisă problema dacă s-au văzut deja în Tarsis, la universitatea de colo (cetatea natală a lui Pavel), situată în apropiere. Luca era un bărbat cult. Dar ce știm bine este că Luca l-a întâlnit din nou pe apostol după mulți ani (Faptele apostolilor 16.10). Și acum trebuie să citim exact. Eu nu cred că aici apare forma „noi”, ci „înțelegând că Domnul ne-a chemat să le vestim Evanghelia”. Deci nu: „Că Domnul l-a chemat pe Pavel...”, ci „ne-a chemat”, Luca inclus.

Își încheiase cariera sa medicală? Nicidecum. Sunt sigur că Domnul l-a așezat lângă apostol tocmai pe acest bărbat devotat, în toate primejdiile vieții, împreună cu închisoarea. Nu, Luca fusese chemat să ducă mai departe Evanghelia, să întărească și să instruiască adunarea abia înființată din Macedonia. Aceasta a și făcut-o, pentru că după șederea memorabilă în Filipi, Pavel pleacă singur mai departe (17.1; forma „ei”). Luca a rămas în Filipi. El a rămas acolo câțiva ani; cam șase până la șapte ani. Până când, în sfârșit, în a treia sa călătorie misionară, apostolul îl vede din nou pe acest frate loial, iar adunările îi dau binecuvântarea să-l însoțească pe apostol mai departe în călătoriile sale. Prima dată a plecat înainte la Corint, cu fratele său, Tit, (mulți presupun că era fratele său trupesc). Dar începând de atunci nu s-a mai îndepărtat de lângă apostol. El a participat la despărțirea impresionantă din Milet (Faptele apostolilor 21.1), apoi Cezareea, unde a petrecut doi ani, când apostolul a fost acolo în închisoare. Dar înainte de această ședere mai fusese cu el în Ierusalim. Un loc important în viața sa. De ce? Poate că acolo a întâlnit-o pe Maria, mama Domnului Isus, care chiar păstrase exact toate cuvintele, toate faptele Domnului în inima

ei (Luca 2.51). Oare i-a povestit aceasta lui Luca? De ce nu? De fapt, Luca avea de gând să „cerceteze toate de la început” despre Domnul Isus și „să le scrie în ordine” (Luca 1.3).

Cine ar fi putut să-l ajute la acesta mai bine decât Maria? Și se presupune că el a folosit timpul în Cezareea ca să scrie Evanghelia. El nu s-a culcat pe plajă și a așteptat să vadă ce se va întâmpla în continuare cu apostolul; nu, el a adunat fapte istorice. Cine a fost mai potrivit decât Luca, academicianul, doctorul iubit?

Cât de amănunțit a relatat el despre nașterea Domnului, tinerețea Sa și înainte de toate, evenimentele cu toți bolnavii (Luca 4.28; 5.12; 8.43). Se simte în aceste relatări că: aici vorbește un om de specialitate. Dar și în Faptele apostolilor scrie Luca cu mari cunoștințe de specialitate. Citește odată capitolele 27 și 28 și fii foarte atent la limbajul exact al marinarilor. Doar n-a fost marinar, nu?

Apoi, Luca l-a însoțit pe apostol până la Roma și a rămas credincios alături de el chiar și în închisoare (2 Corinteni 4.11). Douăzeci de ani a putut să-și pună cunoștințele medicale la dispoziția apostolului, chiar și în clipele cele mai grele. Cu siguranță că și acesta a fost planul lui Dumnezeu. Dar încă ce frumoasă este mărturia apostolului despre slujba sa pentru Evanghelie! Lauda sa în Evanghelie (2 Corinteni 8.18) a fost răspândită în toate adunările din Macedonia: Tesalonic, Bereea, Filipi. Și totuși, lucrul demn de admirat la acest bărbat este că niciodată n-a stat în primul rând. De la el, într-adevăr, putem să învățăm modestia. O minte deșteaptă, o persoană iubită (2 Timotei 4.11). Și totuși, mereu în planul din spate. Într-adevăr, el a învățat mult de la Domnul și, de asemenea, de la apostolul Pavel.

Apostolul îl cunoștea bine și îi dă o cinste deosebită în 1 Timotei 5.18, unde redă citatul din Luca 10.7 și îl denumește ca „Scriptură”.



Firește că știm că Evanghelia după Luca este Cuvântul lui Dumnezeu, dar că apostolul o ridică deja în timpul vieții sale la nivelul Vechiului Testament, aceasta este, într-adevăr, o apreciere deosebită. El îl iubea foarte mult pe Luca. Un bărbat care niciodată n-a scris cu forma „eu”, care niciodată nu s-a fãlit: eu am fost pe drum cu apostolul. El n-a întreprins niciodată călătorii independente (ca, de exemplu, Timotei sau Tit), el s-a retras întotdeauna și de aceea a devenit un urmaș al marelui Doctor, al Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Tocmai în atitudinea sa modestă stă lecția deosebit de importantă a marelui bărbat.

## Habacuc

### Habacuc 1-3

La ce se va fi gândit atunci bărbatul care i-a pus lui Moody întrebarea nebunească: „Ați mai avea și dumneavoastră puterea să cântați pe rug un imn de laudă în cinstea lui Dumnezeu?” Din fericire, Moody a răspuns înțelept: „Nu, puterea n-aș avea-o astăzi. Dumnezeu îmi dă pentru fiecare zi puterea nouă necesară. În seara aceasta voi propovădui Evanghelia în orașul acesta. Îl rog ca El să-mi dea puterea pentru lucrul acesta; toate celelalte le las în seama Lui.”

Dumnezeu nu dăruiește oamenilor putere spirituală de rezervă. El o dă întotdeauna în clipa în care ea este necesară. Dar în ce constă această putere, propriu-zis? Asaf, care avea și el multe întrebări, cunoaște aceste momente: „până am intrat în locașurile sfinte ale lui Dumnezeu: atunci am înțeles sfârșitul lor”. (Psalmul 73.17). Moise spune în Deuteronomul 8.16, că poporul lui Dumnezeu a fost smerit și încercat, „ca să-ți faci bine la sfârșit”. Tot așa o exprimă și Habacuc în capitolul 2.3: totul se îndreaptă spre sfârșit. Privirea în sus, privirea spre viitor, El dă putere. Iar în capitolul 3.19, chiar la sfârșitul cărții sale, el a găsit soluția: „Domnul este tăria mea”. Dar până acolo este un drum lung.

Întâi să privim ambele întrebări care l-au preocupat pe Habacuc. Neliniștit și agitat, el pune întrebările „De ce” în vremea de necez. Prima întrebare: (Habacuc 1.2-4): Cum este posibil ca în poporul lui Dumnezeu să poată să apară așa de multă nedreptate, atâta violență, atâta ceartă și gâlceavă? A doua întrebare: (Habacuc 1.6-17): Cum poți Tu să folosești pentru pedepsirea poporului nostru, un popor care este mult mai rău și mai păcătos decât noi? Habacuc

tremură din tot corpul (Habacuc 3.16) când își pune această întrebare.

Fiind contemporan cu Ieremia, el știe cum stau lucrurile în poporul lui Dumnezeu. Și noi, creștinii, putem să-l înțelegem bine pe Habacuc. Și noi trebuie să ne rușinăm cu gândul la tot ce a fost asociat de-a lungul istoriei cu Numele lui Hristos. Amintirea cruciadelor nu poate să provoace în noi decât indispoziție. Cum a fost pe vremea colonizării? Corăbii mândre navigau din Africa în America; sus pe punte, creștinii cântau psalmi, așa de evlavioși erau; în timp ce jos, în cală, unul lângă altul, foarte aproape, zăceau șapte sute, opt sute de sclavi africani, care așteptau să fie vânduți la licitație în piața de sclavi. Presupunând, de fapt, că supraviețuiesc călătoriei cu corabia. Apoi epoca modernă: astăzi încă se mi ridică întrebarea: Unde a fost Dumnezeu în Auschwitz? A putut să se întâmple așa ceva în țările noastre vestice? Da, a putut.

Într-o creștinătate fără Hristos totul este posibil. Nu trebuie să ne uităm decât în inima noastră, când ne-am abătut de la Domnul. Suntem noi mai buni decât vreunul din lumea aceasta? Nu, De aceea este vremea să ajungem la momentul hotărâtor clarificator din viața lui Habacuc (2.4): „Cel drept va trăi prin credința lui”. Bine că-L avem astăzi pe Domnul din cer, care este subiectul credinței noastre! Habacuc nu l-a avut. De aceea se și exprimă el în versetul 3 așa de nedefinit, de vag: „Va veni”. Ce anume, Habacuc? Evrei 10.37 ne dă răspunsul. Acolo este citat același verset: „Cel care vine va veni”.

Aceasta este soluția, aceasta este puterea, aceasta este cântarea fiecărui creștin adevărat în timpul necazului, dacă – metaforic vorbind – caldeeni stau în fața ușii. Și acum a doua întrebare: De ce, de fapt, caldeenii? Trebuie Dumnezeu să aleagă tocmai acest popor stricat pentru pedepsirea alor Săi? Doar au făcut-o ei înșiși mult mai rău. Da, am putea înșira un „de ce?” după altul. Căile lui

Dumnezeu sunt prea înalte pentru noi. Nici Habacuc nu poate trece peste aceasta, că cel nelegiuit îl înghite pe care este mai drept decât el (Habacuc 2.13b). Poate că el s-a gândit că o trezire spirituală a poporului ar fi totuși o ieșire din starea păcătoasă. Dar Ieremia a mărturisit de multe ori și deslușit: Plecați-vă sub judecata caldeenilor! Mergeți în Babilon! Recunoașteți judecata lui Dumnezeu! Abia atunci veți găsi îndurare. Aceasta este valabil și pentru noi, creștinii. Judecata lui Dumnezeu vine irevocabil. Numai că în cazul nostru, Dumnezeu a vărsat-o asupra Domnului și Mântuitorului nostru la crucea de pe Golgota. În orice caz, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu ne va scuti de pedeapsă și de exercițiu în căile Sale de guvernare. Dimpotrivă, judecata începe de la casa lui Dumnezeu (1 Petru 4.17). Și Domnul folosește de multe ori oameni necredincioși ca nuia pentru poporul Său. În cazul lui Habacuc au fost caldeenii sau babilonienii.

Firește că și aceste popoare vor fi, la rândul lor, iarăși, pedepsite de Dumnezeu din cauza desfrânării lor; despre aceasta vorbește Habacuc 2, dar noi, ca copii ai lui Dumnezeu nu trebuie să ne preocupăm așa de tare pentru a ști pe cine folosește Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, ca mijloc de disciplinare pentru păcatele noastre. Noi trebuie să recunoaștem această disciplinare în căință și pocăință, să căutăm refugiu la tronul harului.

Habacuc a făcut lucrul acesta. El spune în rugăciunea din capitolul 3: Indiferent, smochinii nu mai înfloresc, nu mai avem vin, nici cereale, nici oi; caldeenii ne-au furat totul. Dar eu vreau să mă încred în Dumnezeu. El este puterea mea. Fie ce-o fi, eu mă predau în voia Sa. Da, desigur, Habacuc, acum ești pe calea cea bună, pe calea binecuvântării, pe calea mântuirii (Habacuc 3.18). Dar dacă Habacuc a ajuns aici după multe lupte și exerciții interioare, atunci încă nu înseamnă că eu sunt deja aici. Fiecare dintre noi trebuie să meargă pe propriile sale căi, toate diferite, toate predestinate de Dumnezeu personal (Efeseni 2.10).

Fiecare trebuie să răspundă la întrebările sale în liniște, pentru sine, ca Habacuc, în tăcere. Lui Habacuc i s-a oferit ocazia acolo în turn, în timpul străjii de noapte (Habacuc 2.1). Este posibil ca el să fi avut o angajare ca paznic în Ierusalim? Aceste iscoade trebuiau să dea alarma dacă amenința vreo primejdie: vrăjmași în fața cetății, foc, revolte. Aici și-a notat el în liniște gândurile (Habacuc 2.2-4). Gânduri pe care le regăsim la nivelul Noului Testament în Evrei 10. Voi trebuie să vedeți viața din perspectiva Domnului Isus. El are ultimul cuvânt. Într-adevăr, Dumnezeu nu înlătură judecata, dar El vrea să vă dea liniște și pace.

Această pace este ca un fluture: dacă alergi după el, atunci el zboară; dar așază-te o clipă liniștit și atunci el se așază pe umărul tău.

Habacuc, așteaptă (Habacuc 2.3)! Să ai credință (Habacuc 2.4)! Privește la sfârșit (Habacuc 2.3)!

*Mai încrede-te o vreme  
În Cel care te-a-nsoțit.  
Mai zidește înc-o vreme  
Pe Cel care te-a-ntărit.  
Casa Tatălui divin  
Cheamă pe-orice pelerin.*

## Acuzatorii

**Ioan 8.3-11:** Și cărturarii și fariseii au adus la El o femeie prinsă în adulter și, punând-o în mijloc, I-au spus: „Învățătorule, această femeie a fost prinsă chiar asupra faptului, săvârșind adulterul. Iar Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea: Tu deci ce zici?” Și spuneau aceasta ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L acuze. Dar Isus, plecându-Se, scria cu degetul pe pământ. Și, cum ei continuau să-L întrebe, S-a ridicat și le-a zis: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea“. Și, plecându-Se din nou, scria pe pământ. Dar ei, după ce au auzit aceste cuvinte, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și a rămas Isus singur și femeia stând în mijloc. Și Isus, ridicându-Se și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a spus: „Femeie, unde sunt aceia, acuzatorii tăi? Nimeni nu te-a condamnat?” Și ea a spus: „Nimeni, Doamne”. Și Isus i-a spus: „Nici Eu nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești.“

Slujitorii preoților de seamă și ai fariseilor au eșuat (Ioan 7.45). Ei n-au găsit curajul să-L prindă pe Domnul. Acum cărturarii și preoții mai de seamă își luau singuri inima în dinți. Ei chiar au un prilej desăvârșit. Femeia n-ar fi putut să-și aleagă un moment mai nefavorabil ca să calce strâmb, decât acum, la sărbătoare. Aceasta a fost ocazia pentru cărturari ca s-o târască înaintea Domnului Isus. Două muște dintr-o lovitură, și-au zis ei. În primul rând, femeia trebuia să fie pedepsită și în al doilea rând, acest Isus din Nazaret trebuia să fie ademenit într-o capcană. Așa stabiliseră între ei. Firește că a doua parte era mai importantă pentru ei decât prima.

Iată că sosesc! Prin mijlocul mulțimii își croiesc drum în templu. Mult popor este astăzi pe drum. Nu din cauza sărbătorii corturilor. Aceasta se terminase. Ci din cauza lui Isus din Nazaret. Toți L-au

văzut la sărbătoare. Mulți credeau că El este Profetul (Ioan 7.40), pentru că El propovăduia așa de puternic Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 24.19). Cuvintele Sale erau cuvintele vieții veșnice (Ioan 6.68) și „El îi învăța ca având autoritate, și nu în felul cărturarilor” (Marcu 1.22). Aceasta nu puteau s-o lase așa. De aceea voiau să-I pună o întrebare capcană, ca apoi, eventual, să-L poată acuza.

Astăzi, Domnul a fost deja devreme în Templu. Toată noaptea o petrecuse pe Muntele Măslinilor. Poporul nu L-a pierdut din ochi, iar acum este înconjurat de mari și mici, care ascultă evlavioși cum explică El aici Cuvântul. – Ah, dacă ar fi și întrunirile noastre asemenea locuri, unde să ne adunăm „pentru El” (Matei 18.20), unde „tot poporul” își îndreaptă așteptările spre Domnul prezent, unde El Se așază, ca să zicem așa, și îi învață în liniște, Își face timp pentru ei. Da, acolo putem să ne relaxăm, să primim putere nouă, să furnizăm sufletului hrană sănătoasă. Cine este un Învățător ca El (Iov 36.22)?

Dar situația devine dintr-odată neconfortabilă: cuvinte sonore, priviri rele, câțiva bărbați din gloata străzii deranjează grosolan și fără tact liniștea evlavioasă. Dar nu! Sunt bătrânii poporului (Textul original: prezbiterii, Ioan 8.9), acești zurbagii. Fără rușine așază apoi o femeie înaintea Domnului, care – așa spun ei – fusese prinsă în adulter. Poate că a îmbolnăvit-o singurătatea, poate că a fost tratată nemilos. Nu, nu ei au prins-o, ci alții. Ei sunt numai executorii judecării. Și astfel vin cu întrebarea: *Ce ar fi de făcut? Dar Domnul le cunoaște inimile: dacă lasă legea să fie valabilă, atunci pune la îndoială harul Său; dacă lăsa harul să se manifeste înaintea dreptății (câci ea era, într-adevăr, o păcătoasă, versetul 11b), atunci este în contradicție cu legea. În afară de aceasta, pedeapsa cu moartea prin lapidare era supusă aprobării conducătorilor romani. Și în plus: unde era bărbatul cu care femeia comisese adulterul? Și el era vinovat potrivit cu Leviticul 20.10 și Deuteronomul 22.22-24.*

Deodată totul este liniștit. Penibil de liniștit. A bătut ultimul ceas pentru femeie? Ei întreabă mai departe. Domnul Se apleacă atunci și scrie ceva cu degetul pe pământ. El nu scoate un carnet de notițe, în piele, și nu scrie cu stiloul cu peniță de aur. El Își folosește propriul deget, ca atunci, în Egipt, când prin degetul lui Dumnezeu a fost lovit praful pământului și a venit plaga muștelor (Exodul 8.19; Luca 11.20), sau în noaptea din Daniel 5. Voi știți ce s-a întâmplat atunci.

Ce a scris El? Nu știm, dar putem să presupunem din reacția cărturarilor, că El a scris numele lor aici, în țărână. Și Ieremia 17.13 face aluzie în această direcție.

Dar apoi devine grav pentru cărturari și farisei. Domnul îl roagă pe acela dintre ei, care este fără păcat, să arunce prima piatră în această femeie. Acum Se descoperă El ca „lumina lumii” (Ioan 8.12). El i-a pătruns pe toți cu privirea, i-a luat limpede în vizor pentru propriile lor păcate. Era ca și când Domnul, cu această alegere potrivită a cuvintelor, voia să arate și spre propriile lor păcate de adulter. În acest sens, cineva a intitulat pasajul nostru și cu „Isus și bărbații adulterului”.

Și apoi, Domnul Isus Se apleacă pentru a doua oară și scrie ceva pe pământ. Dacă prima dată le scrisese numele pe pământ, atunci aceasta nici nu era chiar așa de interesant pentru spectatorii care stăteau în jur. Ei nu știau la ce să se gândească. Dacă eu te fac atent că ieri ai fost trecut în ziar, atunci lucrul acesta nu este interesant în continuare. O traducere aramaică exprimă versetele 7b și 8 așa: „Și El S-a aplecat din nou și a scris pe pământ motivul păcatelor lor, iar ei au văzut păcatele lor speciale și au plecat afară unul după altul.” Aha, acum este de înțeles de ce s-au cărat. În spatele cărturarului A stătea observația: Adulter cu doamna B. În spatele fariseului X se putea citi: Adulter cu doamna Y.



Domnul ne-a spus chiar limpede în Matei 5.28 ce înțelege El prin adulter. El a dezvăluit gândurile acestor bărbați. Nu mai puteau să-i ascundă nimic. Dar au ieșit repede, înainte să poată să fie pronunțate aici propriile lor condamnări la moarte. Nu toți împreună. Unul după altul, fiecare după cât de tare îl muștra conștiința. Bărbații mai în vârstă au fost primii. Nu, acești bărbați chiar nu aveau vreun sentiment pentru propriile lor păcate. George Whitefield avea o astfel de conștiință delicată. Odată, când a văzut cum este dus la spânzurătoare un criminal, a izbucnit în cuvintele: Numai harului lui Dumnezeu îi datorez faptul că nu stau eu însumi aici.

Aceasta mai trebuiau s-o învețe acuzatorii de aici, din Templu. Dar Domnul le-a convins conștiința. Dacă era vreunul fără păcat, atunci Domnul Însuși era Acela. El ar fi avut dreptul s-o condamne. Dar El n-a făcut-o. El mai degrabă a purtat la cruce toate păcatele oamenilor care-L primesc în credință. El a recomandat apoi acestei femei să nu mai păcătuiească și a lăsat-o să plece. Nu putem decât să sperăm că la părăsirea Templului n-a fost din nou răpită de acești bărbați răi.

Ce au „auzit”, așadar, acești bărbați din versetul 9? Domnul doar nu le-a spus nimic. Ar fi bine dacă ar fi înțeles lecția Domnului ca acea directoare de acolo, de la școala de fete din Hong Kong. Va să zică, o fată a furat ceva în școală și nu trebuia să afle nimeni, ca renumele școlii să nu fie prejudiciat prin aceasta. Ce să facă? A cerut sfatul prietenilor și i s-a recomandat să-i mărturisească fetei respective că și ea furase odată, pe vremuri; luase bani din sertarul biroului. Aceasta a ajutat-o foarte mult pe fată și începând de atunci a existat în această școală o atmosferă relaxată de încredere reciprocă.

Nu ne putem duce de nas. Pe Domnul Isus nici atât. El vede toate pietrele urii care și astăzi zboară prin aer în furie oarbă la uciderea cu pietre. El „este Lumina lumii”.

## Ionadab

**2 Împărați 10.15-27:** Și a plecat de acolo și a găsit pe Ionadab, fiul lui Recab, venind în întâmpinarea lui; și l-a binecuvântat și i-a zis: „Este dreaptă inima ta cum este inima mea cu inima ta?” Și Ionadab a zis: „Este“. „Dacă este, dă-mi mâna“. Și i-a dat mâna și l-a suit în car. Și a zis: „Vino cu mine și vei vedea râvna mea pentru Domnul“. Și l-a suit în carul său. Și a venit la Samaria și a ucis pe toți cei rămași din Ahab în Samaria, până l-a nimicit, după cuvântul Domnului pe care-l spusese către Ilie. Și Iehu a adunat pe tot poporul și le-a zis: „Ahab a slujit puțin lui Baal: Iehu îi va sluji mult. Și acum, chemați-mi pe toți profeții lui Baal, pe toți slujitorii lui și pe toți preoții lui; să nu lipsească nimeni, pentru că am o mare jertfă pentru Baal; oricine va lipsi nu va mai trăi“. Dar Iehu a făcut aceasta cu înșelăciune, ca să-i nimicească pe slujitorii lui Baal. Și Iehu a zis: „Sfințiți o adunare solemnă pentru Baal“. Și au vestit-o. Și Iehu a trimis în tot Israelul și au venit toți slujitorii lui Baal, încât n-a rămas nimeni care să nu vină. Și au intrat în casa lui Baal; și casa lui Baal s-a umplut de la un capăt până la celălalt. Și el a zis celui care era peste îmbrăcăminte: „Scoate haine pentru toți slujitorii lui Baal“. Și le-a scos haine. Și Iehu și Ionadab, fiul lui Recab, au intrat în casa lui Baal și Iehu a zis slujitorilor lui Baal: „Cercetați și vedeți să nu fie aici cu voi nici unul dintre slujitorii Domnului, ci numai slujitorii lui Baal“. Și au intrat să aducă jertfe și arderi-de-tot. Și Iehu a pus afară optzeci de oameni și a zis: „Cine va lăsa să scape pe vreunul dintre oamenii pe care i-am adus în mâinile voastre, viața sa va fi pentru viața lui“. Și a fost așa: cum au terminat de adus arderea-de-tot, Iehu a zis alergătorilor și căpeteniilor: „Intrați și loviți-i: nici unul să nu iasă“. Și i-au lovit cu ascuțișul săbiei; și alergătorii și căpeteniile i-au aruncat afară. Și au mers la cetatea casei lui Baal. Și au scos stâlpii idolești ai casei lui Baal și i-au ars. Și au sfărâmat idolul lui Baal și au dărâmat casa lui Baal și au făcut-o casă de gunoi până în ziua aceasta.

Ionadab și Iehu. Iată-i mergând împreună sus, pe car, în direcția Samaria. Două tipuri complet diferite de bărbați. Unul tocmai fusese uns ca împărat, iar în zelul său orb trecuse deja mult dincolo de țintă. Că a ucis casa lui Ahab, aceasta a fost corect, dar cine i-a poruncit lui Iehu să omoare „pe toți oamenii cei mari ai săi și pe cunoștințele sale și pe preoții săi” (2 Împărați 10.11), și de ce pe cele patruzeci și două de rude a lui Ahazia (versetul 14)? Și chiar și acum, - el sare din car și îi omoară în Samaria pe cei rămași din casa lui Ahab. Un bărbat brutal, acest Iehu. Imediat după aceea a pus la cale această ucidere a preoților lui Baal. Aceasta chiar nu este bine, Iehu, iar metoda pe care o folosești nu poate să-I placă lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să procedeze cu șiretenie și viclenie.

Ionadab, cel de-al doilea din car, are un cu totul alt caracter. Un bărbat demn de stimă. Despre el nu citim așa de mult la această întâlnire. Dar puținul ajunge ca să-i scoată în evidență chibzuința. Răspunsul la salutul exuberant al lui Iehu este scurt și limitat. El este politicos și îi dă mâna lui Iehu. Dar nu reacționează la cuvintele încredute ale șoferului său: „Vino cu mine și vei vedea râvna mea pentru Domnul”. Cu oamenii care scot așa ceva din ei, de cele mai multe ori nu este în ordine.

În ce situație penibilă îl implică totuși Iehu pe evlaviosul Ionadab aici, în Samaria! Iehu îi adună cu minciuni gogonate pe profeții, pe slujitorii și pe preoții lui Baal în casa lui Baal. Aici trebuiau să țină o adunare solemnă. Dar în realitate, Iehu voia să-i omoare. Aceasta ne aduce aminte aproape involuntar de camerele de gazare din al Treilea Reich. Iudeii au fost trimiși acolo sub pretextul să se curețe. Dar se avea de gând nimicirea lor.

Nu Iehu, ce faci tu aici este o viclenie josnică. Iar Ionadab este târât în această acțiune. Poate chiar îl făcuse atent pe Iehu, că slujitorii

Domnului trebuie totuși să fie scoși (versetul 23). Tot ce se poate. Eu cred că, de fapt, Iehu l-a împins pe Ionadab în fața sa ca scut, ca să-și ascundă adevăratele gânduri. El avea un mare respect pentru Ionadab, dar Iehu a profitat de el pentru scopurile sale.

Într-adevăr, există multe ocazii când slujitori sinceri ai lui Dumnezeu se află în locul greșit. Avem o reluare a acestei vremi în scrisoarea către Sardes, din Apocalipsa 3.1-5. Vremea Tiatirei trecuse; vremea Izabelei era la sfârșit (Apocalipsa 2.20); iar vremea Filadelfiei încă nu sosise (Apocalipsa 3.7-12), adică raportat la Vechiul Testament: trezirea de atunci sub Ezechia și Iosia. Ei bine, între timp, în Sardes există unii „cărora le merge numele că trăiesc, dar sunt morți și ale căror lucrări n-au fost găsite desăvârșite”, acesta este Iehu. Dar pe lângă aceștia mai există „câteva nume care nu și-au întinat veșmintele”; acesta este, metaforic vorbind, Ionadab, adică toată familia recabiților.

Noi le cunoaștem principiile din Ieremia 35.10: ei nu beau vin, adică nu se lasă în voia bucuriilor pământești exuberante; ei nu sădesc vii, adică ei nu dau ispitei nici măcar ocazia să se dezvolte. Ei locuiesc în corturi, adică se comportă ca străini cerești. Aceste principii le-au menținut și în epoca mării imoralități din zilele lui Ahab. Recabiții trăiesc în mijlocul împărăției celor zece seminții. Ar trebui să fugă? Nu. Cei „câțiva” din Sardes nu pot nici ei să fugă din lume. Dar ei nu și-au întinat veșmintele. Abia mai târziu, când Nebucadențar a atacat țara dinspre Răsărit, atunci acești recabiți s-au stabilit în cetatea Ierusalim. În mod forțat. Dar corturile și le-au luat cu ei.

Și acum vreau să vă povestesc ceva despre originea lui Ionadab. Atitudinea sa sinceră în mijlocul acestor zece seminții stricate, aceasta nu venea din întâmplare, ci o preluase de la strămoșii săi. El provenea din familia cheniților, un vechi popor nomad din Orientul de atunci. Ei nu făceau parte dintre locuitorii Canaanului.

Aceștia, oricum, ar fi trebuit nimicii. Ei locuiau ceva mai în afară, în Madian și în pustiul Arabiei (Geneza 15.18-21). Ca beduinii de astăzi, ei călătoreau și prin țara Palestina, mânau vite peste pășuni și diferite familii au fost treptat chiar acceptate în structura semințiilor. Caleb, de exemplu, era un chenit (Iosua 14.6). Iael, această femeie curajoasă din Judecători 4, era o chenită (versetul 17).

Acești cheniți, respectiv chenezii, locuiau deci liniștiți în mijlocul poporului lui Dumnezeu, iar în luptă alegeau chiar să stea de partea israeliților; chiar Saul a dat odată explicit poruncă, să fie menajați cheniții în lupta împotriva lui Amalec (1 Samuel 15.6). Din acest popor făceau parte și recabiții (1 Cronici 2,55); poate că se trăgeau direct din socrul lui Moise, care era și el un chenit (Judecători 1.16). Imaginați-vă că ar fi fost un urmaș al Seforei, care totuși a refuzat puțin să-și taie fiii împrejur. Dar în general, cineva este chiar foarte serios, dacă se convertește de la o credință la alta. Lucrul acesta îl vedem mereu. Trebuie să amintesc de Rut?

Ionadab a luat-o foarte în serios cu credința sa. El a trăit ca patriarhii în pustie, și aceasta în fața porților Ierusalimului. Prin atitudinea consecventă a credinței sale, el a lăsat în urmă un exemplu pentru copii și pentru copiii copiilor. Un exemplu de devotament pentru Dumnezeul său și de despărțire de rău, chiar dacă a trebuit să meargă odată în car cu Iehu. Aceasta nu i-a dăunat, el a mers mai departe pe calea sa, în credincioșie; și copiii săi la fel (vezi Ieremia 35).

*Străin e și necunoscut  
Poporul Domnului pe pământ;  
Și starea-i sfântă, înaltă,  
Nu va fi aici stigmată.*

## O sută douăzeci de satrapi și două căpetenii

### | Daniel 6

Darius, medul, și-a format echipa guvernamentală. El a împărțit imperiul babilonian de mai înainte în o sută douăzeci de provincii, fiecare cu câte un satrap drept conducător. Acești satrapi trebuiau, la rândul lor, să dea socoteală de slujba lor la trei căpetenii. Peste aceștia stătea Darius, împăratul.

Împăratul l-a preluat pe Daniel ca slujbaș al curții, pur și simplu, de la predecesorul său. Buna sa mărturie era cunoscută în lung și-n lat. Despre satrapi nu știa nimic precis, mai întâi trebuiau să se confirme. Activitatea lor era controlată de trei căpetenii. Adăugarea din versetul 2: „ca împăratul să nu sufere nicio pagubă”, lasă să se întrevadă temerea împăratului că acești bărbați ar putea să-i pricinuiască vreun rău. Aici nu se înșela întru totul. Aceasta o vom vedea imediat. Căci pe când împăratul își dădea seama încet, încet de calitatea profesională și morală a lui Daniel, „s-a gândit să-l pună peste toată împărăția” (versetul 3b).

Și tocmai aceasta a întărâtat invidia și gelozia satrapilor și a celorlalte două căpetenii. Mânie și furie s-a ridicat în ei. Acest străin – acest iudeu! Acesta să fie peste noi? Aceasta chiar este culmea! Astfel făureau în taină planuri împotriva lui Daniel. Dar înainte să urmărim mai departe jocul lor de intrigi, să-l privim pe scurt pe acest Daniel. Vom observa la el ceea ce, cu siguranță, nu le-a scăpat nici satrapilor.

Daniel era un bărbat drept. Atât de drept, încât contemporanul său, Ezechiel, îl așază pe aceeași treaptă cu Noe și cu Iov (Ezechiel 14.12-20; Geneza 6.9; Iov 1.8). Și aceasta în timpul vieții sale. Cu toate că Noe a trebuit să devină foarte bătrân ca să cunoască natura

sa umană stricată (Geneza 9.20 etc.), iar lui Iov abia după multe exerciții spirituale i-a fost „scârbă” de el însuși și s-a pocăit în țărână și cenușă (Iov 42.6), despre Daniel avem totuși impresia că el era deja în anii tineri matur spiritual.

El era un bărbat poate de 25, până la 30 de ani când Ezechiel i-a notat numele printre cei drepți. Daniel a fost dus în Babilon sub Ioiachim (Daniel 1.1); Ezechiel a fost dus sub Ioiachin (Ezechiel 1.2). Poate că Daniel și-a făcut rost de o copie a cărții lui Ezechiel. El a fost un cercetător zelos al Bibliei, chiar și până la adânci bătrâneți (vezi Daniel 9.2). Acolo a putut să-și citească numele între Noe și Iov. Aceasta n-a fost părerea lui Ezechiel, nu, erau cuvintele lui Dumnezeu, cele pe care le-a scris Ezechiel. Dar această mărturie a lui Dumnezeu despre Daniel nu l-a condus la mândrie. Dimpotrivă, el se face una cu păcatele poporului său și a așteptat izbăvirea poporului său din robia Babilonului (1 Împărați 8.48). Aceasta a fost rugăciunea sa, stăruința sa (Daniel 9.19). Stăruința sa cu glas tare. Și Dumnezeu a ascultat această stăruință; El a vorbit cu Daniel despre Mesia, ba chiar despre moartea Sa (Daniel 9.26).

Dar lucrul uimitor la rugăciunea din Daniel 9 este că ea se aude în perioada din Daniel 6. Exact în timpul când satrapii s-au pornit să-l calomnieze și să-l distrugă pe acest bărbat temător de Dumnezeu.

Ei nu găsesc niciun motiv de acuzare și nicio acțiune rea, pe care să poată să i-o reproșeze lui Daniel. De aceea trebuiau să găsească ceva cu privire la legea Dumnezeului său (Daniel 6.5). Și au început să mai și mintă; ei spun că toate căpeteniile împăratului ar fi de acord (versetul 7). Nu cumva și Daniel? Nu, el nu știa nimic despre aceasta. Vedeți numai cum se grăbesc satrapii să-l convingă pe împărat. Chiar când împăratul devine șovăitor, ei completează repede (versetul 15).



Satrapii și căpeteniile n-au inimă bună. Ei își duceau într-adevăr viața „trăind în răutate și invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3.3). Dar nu, dacă este vorba despre acest venetic, despre acest străin, atunci erau uniți, atunci făceau planuri rele împreună. Câtă osteneală și timp au investit în acest plan! Fără telefon, fără fax și xerox. La fel a fost și mai târziu la farisei și la irodiani (Marcu 12.13), sau la Pilat și la Irod (Luca 23.12). O unanimitate cu adevărat satanică s-a putut stabili subit între acești tovarăși.

Îi vedeți cum pândesc aici, în Babilon, sub ferestrele deschise ale locuinței lui Daniel? Poate că Daniel anume a pus să i se decupeze aceste ferestre, ca să poată să arate spre țara, spre cetatea și spre sfântul locaș de departe, la vest de Babilon (1 Împărați 8.44). Daniel își va fi pus venitul în slujba cauzei Dumnezeuului său. Aceasta se putea vedea cu siguranță după casa lui și obiectele sale. Aceasta o știau și satrapii și căpeteniile. Aceasta îi supăra. În definitiv, ei trăiau aici în Babilon. Și alți oameni păgâni doar i-au lăsat în pace pe dumnezeii lor în timpul acestor treizeci de zile. De ce nu și Daniel?

Dar acest Daniel nu avea nici un motiv să se ascundă, să închidă ferestrele, să tragă perdelele. Lui nu i-a fost teamă ca în vremea de mai târziu lui Nicodim (Ioan 3) sau lui Petru (Galateni 2.12). Firește că nici nu voia să-i provoace pe vrăjmașii săi, în timp ce-și făcea rugăciunea în plină stradă. Dar nici să se teamă de ei nu voia. Probabil că s-a rugat tare și ca să se audă, ca întotdeauna. Sau îți poți imagina că versetul 19 din capitolul 9 a fost o rugăciune mută? Se prea poate că satrapii și căpeteniile au înțeles foarte bine sensul acestei rugăciuni. Și anume: cei 70 de ani de robie au trecut și poporul iudeilor stă în fața întoarcerii în țara părinților lor. Aceasta le-a dat apă la moară satrapilor, care și-așa voiau să găsească un motiv împotriva lui Daniel în legea Dumnezeuului său. Așa că ei au făcut apoi insistent aluzie că legea mezilor și a perșilor era

irevocabilă (versetele 12 și 15). În plus, este cunoscută o întâmplare despre Darius al III-lea, că a condamnat la moarte un om nevinovat. El a reacționat foarte îngrozit când a ieșit la lumina nevinovăția bărbatului, dar omul a fost executat totuși, pentru că era vorba despre legea fundamentală a mezilor și a perșilor. – Deci, într-un cuvânt: satrapii și-ar fi atins ținta – dacă Dumnezeu n-ar fi făcut o minune. El l-a păzit pe Daniel de lei.

Dar împăratul s-a răzbunat. El i-a aruncat pe toți satrapii, împreună cu familiile lor, în groapa cu lei; imediat au fost toți sfâșiați de lei (versetul 25). Astfel și-au târât tații în judecată, împreună cu ei, soțiile și fiii. Gelozia și ura lor față de acest Daniel neprihănit i-a dus în groapa pe care au spat-o singuri.

Firește că trebuie să ne gândim că aici ne aflăm în epoca Legii și că această judecată asupra familiilor nu înseamnă judecata veșnică, exact așa cum căderea Ierihonului, în Iosua 6.17, n-a avut ca urmare judecata veșnică pentru mic și mare.

Dar nu este întâmplător că Cuvântul lui Dumnezeu îl prezintă pe diavol ca pe un leu care răcnește (1 Petru 5.8). Satan stă în spatele scenei din Daniel 6. El i-a condus pe satrapi să-l înlăture pe Daniel. Pentru el, poporul lui Dumnezeu este un spin în ochi. Păcat că mulți se pun în slujba sa, spre propria lor pierzare și spre pierzarea rudelor lor.